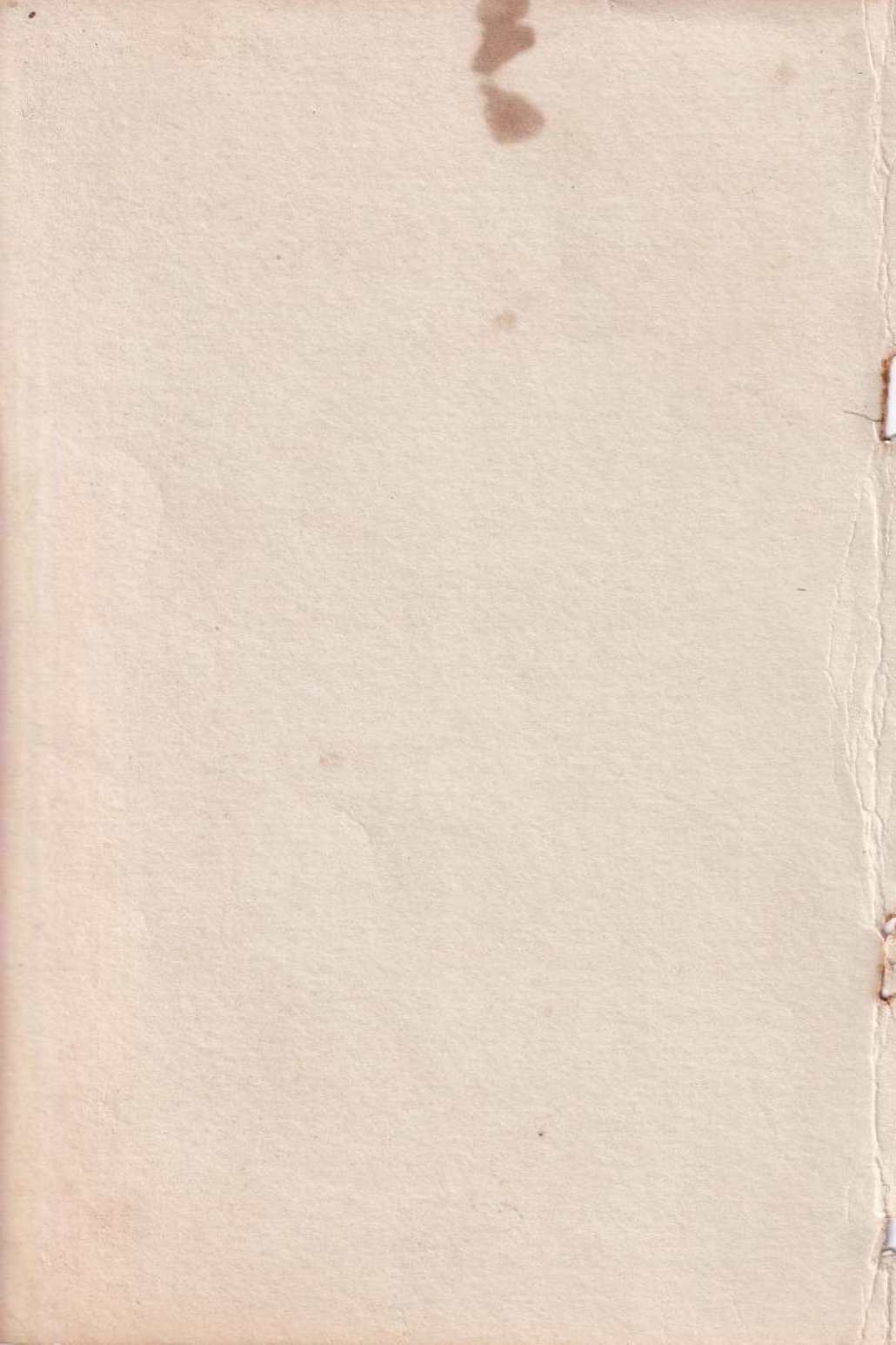

சந்தையை யாராவி
சீர்தீரன். சீவனானசுந்தரம்

தொடும்பாசிரியர்
கவிஞர். திக்கவயல். சி. தர்மகுலசிங்கம்
ஆசிரியர் 'கவைத்திரள்' 'கவிதேசம்'

விலை ரூ. 200/-

சீந்தனைப்போரன்

சிரித்திரன் . சி. சிவநான சுந்தரம்

தொகும்பாசிரியர்
 கவிஞர். திக்கவயல். சி. தர்மகுலசிங்கம்
 ஆசிரியர் 'சுவைத்திரன்' 'கவிதேசம்'

சுவைத்திரன் வெளியீடு
 49. பார் விஜய
 மட்டக்களப்பு

நூல் விபரப்பட்டியல்

நூலின் பெயர்	:- சிந்தனைப் போராளி சிரித்திரன். சி. சிவஞானசுந்தரம்	
தொகுப்பாசிரியர்	:- திக்கவயல் .சி. தர்மகுலசிங்கம்	
பக்கங்கள்	:- 50	
படங்கள்	:-	
வெளியீட்டாளர்	:- சுவைத்திரள் பதிப்பகம், 481 பார் வீதி மட்டக்களப்பு	
அச்சுப்பதிவு	:- வணசிங்கா அச்சகம், 126/1 திருமலை வீதி. மட்டக்களப்பு	
வெளியீட்டுத் திகதி	:- 02.03.2002. கண்டி	
விலை	:- சாதாரண பதிப்பு	₹ 100.00
	விசேட பதிப்பு	₹ 200.00
முதற்பதிப்பு	:- 02.03.2002	

பதிப்புரிமையுடையது ஆயினும் இதில் உள்ள கட்டுரைகளை எமது அனுமதியுடன் எவரும் எடுத்தாளலாம்

இந்தத் தொகுப்பு நூலில் கட்டுரைகள் வழங்கிய திருமலை சுந்தா, அகளைங்கள், திருமதி அன்னலட்சுமி இராசதுரை, சண்முகலிங்கள், செங்கை ஆழியான், அமரர் நவாலியூர் சச்சிதானந்தன், யாழ்தாசன், பாணபத்திரன், ஓவியாமிர்தன், கணமகேஸ்வரன், தினமுரசு அற்புதன் ஆகியோருக்கு திக்கவயல் தர்ம நன்றி செலுத்துகின்றார்

பொருளடக்கம்

தமிழ் இதுழியலில் மூன்று நகைச்சுவை ஏடுகள்	01
சிரித்திரனும் நானும்	07
சிரித்திரனும் சுந்தரும்	11
தினமுரசு இராஜதந்திரியின் பார்வையில் சிரித்திரன் ஆசிரியர் சி. சிவஞானசுந்தரம்	19
சிந்தனைச்சிற்பி சிவஞானசுந்தரம்	21
சிந்தனை ஆற்றல்மிகு சிரித்திரன் ஆசிரியர்	26
சமூக ஞானி சிவஞானசுந்தரம்	30
தனித்துவமான கலைஞர் சிரித்திரன் சிவஞானசுந்தரம்	32
பொற்காலம் படைத்த கேலிச்சித்திரக் கலைஞர்	34
சிரித்திரன் சுந்தர் வாழ்கிறார்	37
சிரித்திரன் வளர்த்துவிட்ட இனிய எழுத்தாளர்கள்	39
நகைச்சுவையின் பரிணாம வளர்ச்சி	41
நிலையான மனம் உனக்கு நிலையான புகழ் உனக்கு	43
அழியாத நினைவு தந்த அமரர்	44
உள் உணர்வுக் கார்ட்டூன்களால் தமிழ் மக்களைக் கவர்ந்தவர் சுந்தர்	47
தேசிய நூலகமும் சிரித்திரனும்	48
சிரித்திரன் சிவா அஞ்சலிக் கவிதை	49

பதிப்பாசிரியரின் சுருக்கவுரை

உலகில் நீண்டகால பெருமைக்கு உரியவர்கள் கலைஞர்களே. ஷேக்ஸ்பியரும், கம்பரும் என்றும் உலகில் வாழ்பவர் அது போன்றே ஓவியங்களால் இந்தச் சமுதாயத்தின் சீர்கேடுகளைக் கீறிக் தந்தவர்கள் உலகு உள்ள வரை நிலைத்தே தீருவர்.

குட்டிக்கதைகள் எழுதித் திரிந்த என்னை எனது பத்திரிகைக்கு எழுது என என்னையும் என்னைப் போன்ற பலரையும் முண்ணணிக்குக் கொண்டு வந்த சிரித்திரன் சுந்தரைத் தாம் வாழும் காலத்தில் அவரால் வளர்க்கப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் மறந்து விடமுடியாது; மறக்கவும் கூடாது. பதுளை ராகுலன் தொடங்கிக் குடாரப்பூர் சிவா வரை சிரித்திரனின் பரிணாம வளர்ச்சியைத் தொட்டவர்கள்!

அவர்களுடாகப் பல்வேறு கருத்துக்களை வழங்கியதுடன் அவர்களுடன் இணைந்து அவர் வழங்கிய சவாரித்தம்பர் மைனர் மச்சான், சீனித்தாத்தா, மிஸ்டர் & மிஸிஸ் டிமோடிரன், ஸ்ரீமான், செல்லக்கிளி என்பனவும் மறக்க முடியாத பாத்திரப்படைப்புகள்.

இந்த கலைஞன் பிறந்த தினத்தில் இறந்து போன மாமனிதர் அவரின் நினைவாக வெளியிடப்படும் இந்த வெளியீடு இன்று (02.03.2003) கண்டியில்கலை இலக்கிய ஒன்றியத் தலைவர் அ. இராமன் தலைமையில் நடைபெறுகின்றது; அது மிகவும் பொருத்தமானதே.

சிரித்திரன் சுந்தர் ஆத்மாவுக்கு அறிஞர்களின் ஆரமான இத்தொகுப்புக் கட்டுரைகள் மிகச்சிறந்த ஏழாண்டு அஞ்சலியாகும் எனக்கூறி எனது சுருக்கவுரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திக்கவயல். சி. தர்மகுலசிங்கம்

ஆசிரியர்; 'கவிதேசம்'

'சுவைத்திரள்'

02.03.2003

தமிழ் இதழியலில் மூன்று நகைச்சுவை ஏடுகள்

திக்கவயல் சி. தர்மகுலசிங்கம்

தமிழ் இதழியலில் நகைச்சுவை ஒரு தனியான பகுதி. அதனை ஆராய்வதே இப்பகுதி.

ஈழத்தில் மூன்று நகைச்சுவை சஞ்சிகைகள் தமிழில் வெளிவந்திருக்கின்றன. அவற்றில் "சிரித்தரன்" "கலகலப்பு", "சுவைத்தீரன்" என்னும் மூன்று சஞ்சிகைகளையுமே குறிப்பிடுகின்றேன். இச்சஞ்சிகைகள் முறையே சிரித்தரன், சி. சிவஞானசுந்தரம் இணுவில் தீசன், திக்கவயல் சி. தர்மகுலசிங்கம் என்போரால் வெளியிடப்பட்டன.

முதல் இரண்டு சஞ்சிகைகளும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தும், "சுவைத்தீரன்" நகைச்சுவை ஏடு மட்டக்களபிலிருந்தும், வெளிவந்தன.

இந்த மூன்று சஞ்சிகைகளும் இப்போது வெளிவராவிட்டாலும் நகைச்சுவைக்காக வெளிவந்த இச்சஞ்சிகைகளை முன்வைத்தன.

இவற்றில் பெரிய சஞ்சிகை சிரித்திரனே.

1963ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த இச்சஞ்சிகை 1993ஆம் ஆண்டுவரையும் வெளிவந்தது.

தமிழ்ச் சஞ்சிகைப் பரப்பில் முதன்முதலில் நகைச்சுவைக்காக வெளிவந்த சஞ்சிகை ஆனந்தவிகடனே.

இருப்பினும் காலப்போக்கில் அது ஒரு இலக்கிய ஏடுகப் பரிணமித்தது. எனவே இன்று வெளிவரும் ஆனந்தவிகடன் இலக்கியப்பரப்பில் நகைச்சுவையை மாத்திரம் நம்பியிருக்கவில்லை.

மலேசியாவில் "கோமான்" என ஒரு நகைச்சுவை சஞ்சிகை வெளிவந்தது. அது இப்போது வெளிவருவதில்லை. மொத்தத்தில் இலங்கை நகைச்சுவைக்காக சில சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டதில் கணிசமான பங்களிப்பை அளித்துள்ளது. அந்தப் பங்களிப்பு தனிமனித முயற்சி ஒன்றினால் கட்டியெழுப்பப்பட்டதே. இதற்காக அரசாங்கப்பற்ற நிறுவனங்களோ மற்றும் பணமுள்ள சக்திகளோ உதவியளிக்க முன்வரவில்லை. இதன் தாக்கத்தை "சிரித்தீரன்", "கலகலப்பு" "சுவைத்தீரன்" ஆகிய சஞ்சிகைகள் அனுபவித்தன.

"கலகலப்பு" என்ற சஞ்சிகை ஒருசில இதழ்களையே வெளியிட்டது. அதன் ஆசிரியர் இணுவில் தீசன் உலகம் சுற்றியவர். வசதியிக்கவர், ஆயினும் இச்சஞ்சிகையை ஒரு சில இதழ்களுடன் நிற்பாட்டியது ஏமாற்றமே.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த "தமிழ்மூக" "வீவேக" போன்ற சங்குச்சிகைகளும் ஆரம்பத்தில் ஒருசில பக்கங்களை நகைச்சுவைக்காக ஒதுக்கியிருந்தன.

எனது ஞாபகத்தில் "வீவேக" என்ற இதழில் செங்கைஆழியான் எழுதிய "ஆச்சியணம் போகீதான்" என்ற நகைச்சுவை நாவலே முதலில் வெளிவந்தது. ஒரு நகைச்சுவை இலக்கியத்தின் பரிணாமத்தை இலங்கையில் வெளிக்காட்டியது அந்தச்சிரிப்பு நாவலே.

இதன் பின்பு 1963ஆம் ஆண்டிலே ஆரம்பிக்கப்பட்ட "சிரித்தரன்" நகைச்சுவை ஏடு சுமார் 33 வருடங்கள்

நகைச்சுவை உலகில் கோலோச்சியது.

அதன் ஆசிரியர் சி. சிவஞானசுந்தரம் அவருடன் பல்லாண்டுகள் பழகிய ஒருமனிதன் என்றவகையில் இம்மனிதன் ஒரு மாமனிதன். அந்தகைய பட்டம் அவருக்குக் கிடைத்தது பொருத்தமான பட்டமே.

இவர் யாழ்ப்பாணம் கரவெட்டியைச் சேர்ந்தவர். ஆரம்பத்தில் கட்டடக் கலைஞராய் பம்பாய்க்குப் படிக்கச் சென்ற இவர் 'கொஞ்ச' 'பிளிட்ஸ்' ஆகிய பத்திரிகைகளில் கார்ட்டூனிஸ்டாக வாழ்ந்தார். அதனைத் தொடர்ந்து இலங்கைக்குத் திரும்பிய அவர் நகைச்சுவை மூலம் தமிழ்ச் சமுதாயத்தை நயமாகக் தட்டியெழுப்ப சிரித்திரனை ஆரம்பித்தார். அப்போது அச்சுக்கலை வளர்ச்சியடையவில்லை.

இருப்பினும் தமக்குத் தெரிந்த பல்வேறு அச்சுக்கலை அனுபவத்துடன் கொட்டாஞ்சேனையில் இருந்து தமது சஞ்சிகையை நாடத்தினார்.

அந்த 1963ஆம் ஆண்டினிலே சிறிய அளவில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அந்தச் சஞ்சிகையில் பிரபல எழுத்தாளர் அ. ந. கந்தசாமி எழுதியுள்ளார். அவர் எழுதிய சிறுவர்கதை "சங்கீதப் பீசாக" மனைதைவிட்டு அகலாத ஒன்று. அது நகைச்சுவை ஊடாகச் செல்கின்றது.

சிறுவர் கதைமன்னன் மாஸ்டர் சிவலிங்கம் "விண்ணுலகத்தினிலே" என்றொரு நகைச்சுவைக் கதையை அங்கே எழுதினார். அதனைத் தொடர்ந்து "அம்மையப்பன்" கே. பாலச்சந்திரன், ச. ரா. ப. சாமா, திக்கவயல் தர்மு, குடாரப்பூர் சிவா என்போர் ஆரம்பகால எழுத்தாளர் பட்டியலில் இடம்பிடித்துக் கொண்டனர்.

இவர்களின் நகைச்சுவைத் துணுக்குகள் பின்னாளில் மணியம் நாடத்திய "கிதயம்பேசுகிறது" இதழில் இலங்கைப் பயணக் கதையில் மறுபிரசுரம்

செய்யப்பட்டது என்பதும் ஈழத்து நகைச்சுவைக்கலைக்குக் கிடைத்த வெற்றி என்றும் நான் கருதுகிறேன்.

கொழும்பில் வாழ்க்கைச் செலவு அதிகரிக்கவே 1974ஆம் ஆண்டில் சிரித்திரன் அலுவலகம் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பிரவுன் வீதிக்கு நகர்ந்தது. இந்தக் காலகட்டத்தை சிரித்திரன் சஞ்சிகையின் இரண்டாவது காலகட்டமாகக் கருதலாம்.

இக் காலகட்டத்தில் பல அபூர்வமான எழுத்தாளர்கள் தமது பங்களிப்பால் சிரித்திரனில் எழுது ஆரம்பித்தனர்.

அவர்களில் பாலசுந்தரம்பிள்ளை என்ற சிறுகதை எழுத்தாளர் முக்கியமானவர். இவர் எழுதிய "ஒரு கலட்டிக்காகவே" என்ற சிறுகதை நகைச்சுவையினூடாக ஒரு நல்ல சிறுகதையை எப்படி நகர்த்தலாம் என்பதை நன்கு விளக்கியுள்ளது.

இக்காலகட்டத்தில் சிரித்திரனில் வெளிவந்த "நடந்தாய் வாழ்" "வழுக்கையாறு" என்ற நகைச்சுவைத் தொடர் நகைச்சுவைக்கலைக்கு நல்ல பரிமாணம் செய்த ஒரு நல்ல கதை.

புகைப்படங்களுடன் வந்த அந்த நகைச்சுவைக்கதை நகைச்சுவைக்கு நல்விருந்து. அதனைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த "மயானபூம்", "கொத்தியின் காதல்" நாவுலும் நகைச்சுவை நவீனமும் செய்கை ஆழியானின் நல்ல சாதனைகளே! இதனைத் தொடர்ந்து "கிரத்தத்தால் அல்ல" என்ற டானியலின் நாவல் ஒன்றும் நயம்பெற வெளிவந்தது.

1980ஆம் ஆண்டுகளின் பின்பு புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் பலர் சிரித்திரனைச் சூழ்வதைக்காண முடியும். அவர்களின் ராதேயன் (யோகரத்தினம்) சுதாராஜ், கே.ஆர்.டேவிட், வடகோவை வரதராஜன், மகிழ்மன், ராஜகம்சா, ரகுநாதன் போன்ற எழுத்தாளர்களையும் அங்கு

சந்திக்கமுடிகிறது.

1987ஆம் ஆண்டின்பின் சிரித்திரன் நகைச்சுவை தனது வீழ்ச்சிக்காலத்தை எதிர்நோக்கவேண்டிவந்தது.

அமைதிகாக்கும் படை யாழ்ப்பாணத்தில் முகாமிட்டிருந்தபோது சிரித்திரன் ஆசிரியர் விடு இளம்தெரியாதோரால் கொள்ளையடிக்கப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து வந்த காலகட்டத்தில் விடுதலைப்புலிகளின் உதவியுடனேயே இச்சஞ்சிகை போராளிகளின் பேரோகப் பெருமைப்பட்டு வெளிவந்தது.

தமிழ் தேசியத் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனைத்தட்டியெழுப்பிய பல கருத்துக்கள் ஆரம்பகால சிரித்திரனில் வெளிவந்ததாக அவரே கூறியுள்ளார். இது ஈழநாதம் பத்திரிகையில் பதிர்க்கமாகவே வெளிவந்தது.

சிரித்திரன் சஞ்சிகை எவரையும் பின்பற்றாது தனித்துவச் சஞ்சிகையாக வெளிவந்தது. அதில் பரிமாணம் பெற்ற மிஸ்டர் அன்ட் மிஸ்டீஸ் பாமோடர்ன், மருடி கேள்விபதில், சீனித்தாத்தா, கார்ட்டூன் போன்ற பகுதிகள் நெஞ்சைவிட்டு அகலாதவை.

சுமார் 325 இதழ்களை வெளியிட்ட சிரித்திரன் சஞ்சிகை பாராட்டத்தக்கது. இதன் சில முக்கியமான ரசனைப் பகுதிகளைச் சுட்டிக்காட்டுவது பொருத்தம் உடையது.

மருடி கேள்விபதில்கள்

தமிழ் உலகில் பல்வேறு கேள்வி, பதில்கள் வெளிவந்துள்ளன. தினகரனில் வெளிவந்த காளமேகம் சுதந்திரனில் எஸ்டிசிவராம் எழுதிய குபுத்திபார் பதில்கள் என்பனவே மருடிக்கு முன்பிருந்த கேள்விபதில் இலக்கியங்கள். அதன்பின்பு வெளிவந்த மருடியின் பதில்கள் புதிய பரிணாம எல்லைகளைத் தேடின. கேள்வி

பதிலில் அவை அம்புவில்லாய் நின்று சமூகத் துரோகிகளைத் தேடித்தேடித் தாக்கின. பின்பு ஸுப்பிட்ட இடத்துக்கே திரும்பி வந்தன. மீண்டும் அவை இலக்கு நோக்கிச்சென்றன! அந்தக் கேள்வி பதிலில் சிலவற்றைக் கீழே தருகின்றேன்.

கேள்வி :- உலகில் எப்போது நாகரிகம் கெட்டது?

பதில் :- நாடற்றவர் என ஒரு பகுதியினர் உலகில் தோன்றியபோது.

கேள்வி :- சிரித்திரமும் உடையவளைத் திரும்மணம் செய்தவனுக்கும் அரு முஞ்சியைத் திரும்மணம் செய்தவனுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்ன?

பதில் :- ஒருவனுக்கு நித்தமும் பெளர்ணமி, மற்றவனுக்கு நித்தமும் அமாவாசை.

கேள்வி :- நாட்டில் நிர்வாகம் சோரம் போனால்?

பதில் :- பொதுமக்கள் கொசு அடிப்பார்கள். திருடன் பிற்பொக்கற் அடிப்பான். எம்பீக்கள் "பல்டி" அடிப்பார்கள்.

கேள்வி :- மான் விழி ஏன் அழகாக இருக்கின்றது?

பதில் :- அது கண்ணிற்கு மை பூசுவதும் இல்லை. அதன் கண்ணில் பொறாமையும் இல்லை.

கேள்வி :- மனிதன் எதனைச் செய்ய மறந்து விட்டான்?

பதில் :- பறவையைக் கண்டு விமானம் படைத்தவன், கவரிமானைக் கண்டு மானத் துடன் வாழக்கற்றுக்கொள்ள வில்லையே.

கேள்வி :- ஆபாசத் திரைப்படங்கள் பற்றி உமது கருத்து என்ன?

பதில் :- நாகரீகப் பெண்மணிகளிலும் நாகரீகமானது குறுகிய இடைவேளை.

கேள்வி :- நாம் படைக்கும் புரட்சி இலக்கியத்தால் ஏன் மக்களுக்கு புரட்சி ஏற்படவில்லை?

பதில் :- புழுதிபாடப் புத்தி ஜீவிகள் இலக்கிய விவசாயம் செய்தால் எப்படிப் புரட்சி பூக்கும்?

கேள்வி :- கெட்ட நண்பனின் சகவாசம் எப்படி இருக்கும்?

பதில் :- ஜப்பான் மீது விழுந்த அணுகுண்டு கெட்ட நண்பனின் கூட்டுவிளைவு தம்பி. இப்படிப்பல அவற்றில் மிஸ்டர் அன்ட் மிஸிஸ் டாமோடிர்ன், மைனர் மச்சான், சீனித் தாதா, குதம்பல் சித்தர், ஓய்யப்படுகக்காணி போன்ற பல விடயத்தலைப்புகளின் கீழ் நகைச்சுவைகள் அள்ளி விசப்பட்டன.

இதில் சீனித்தாத்தா என்ற பகுதி சிரித்திரன் சிவாவின் விவேகமும், வீரமும் கொண்ட பாத்திரம் என்றால் மிகையல்ல. சீனித்தாத்தா

சிரித்திரன் சுந்தர் எப்போதும் அடிமைத்தனத்துக்கோ, கோழைத்தனங்களுக்கோ தனது கேலிச்சிரித்திரங்களில் இடம்கொடுத்தது இல்லை. அது போன்று மேல்தட்டு வர்க்கத்தினர்களுக்கு எப்போதும் சிம்மசொப்பனமாக விளங்கினார். சிரித்திரன் ஆசிரியரால் வடிவமைக்கப்பட்ட கேலிச்சிரித்திரங்களில் மிகவும் வயதுபோன பாத்திரம் சீனித்தாத்தா. அந்தப் பாத்திரம் ஒரு வளைந்த கைத்தடியுடன் செய்யும் வீர்தீர் செயல்கள் சுந்தரின் விவேகத்துக்கு அடையாளச்சின்னங்கள்.

பஸ் நிலையத்தில் சீனித்தாத்தா நிற்கின்றார். அவரின் சட்டைப்பைக்கட்டில் இருந்து அவரின் பணப்பேசியை ஒரு றவுடி எடுக்கின்றான். இதனைச் சாடைமடையாகக் கடைக்கண்ணால் அவதானித்த சீனித்தாத்தா அவரின் கழுத்தைத் தனது வளைந்த தடியால் இழுப்பதுடன் அவனது முதுகில் காலால் மிதிக்கின்றார்.

சீனித்தாத்தாவும் நவநாகரீகமான பெண்ணும் பஸ் நிலையத்தில் நிற்கின்றனர். அவரின் காதில் மின்னும் பெரிய வட்டமான தோடு தூங்குகின்றது. தனது வளைந்த கைத்தடியை அந்தத் தோட்டில் தூக்கிவிட்டுச் சீனித்தாத்தா சிரிக்கின்றார். இதுவும் ஒரு கலாசாரப் புரட்சியே! இன்னொரு சித்திரத்தில் ஒருவன் கிடுகு வேலிக்குத் துவாரம் போட்டு அவ்வீட்டில் பெண்பார்க்கிறான். இதனை அவதானித்த சீனித்தாத்தா கிடுகு வேலிக்கு உள்ளால் தனது கையை விட்டு அந்த வாலிபனுக்கு வயிற்றில் குத்துகின்றார். இந்தச் சீனித்தாத்தாவின் சாகசம் ஒன்றினைக் கீழே உள்ள படம் காட்டுகிறது.

கலாநிதி அன்டன் பாலசிங்கம்

தனது 33 வருட இலக்கியப் பாதையிலே சிரித்திரன் வளர்த்த எழுத்தாளர்களைத் தொகுத்து நோக்கில் அது ஒரு பெரும்பட்டியலே. அம்மையப்பன், கே. பாலச்சந்திரன் மாஸ்டர் சிவலிங்கம், அந். கந்தசாமி, ச. ரா. ப. சாமா, திக்கவயல் சி. தர்மகுலசிங்கம், பாலசுந்தரம்பிள்ளை, செங்கைஆழியான், ராஜகம்சா, ராதேயன், கே.ஆர். டேவிட்சாதாராஜ், அகலாந்தன், குடாப்பூர் சிவா, கவிஞர் செ. குணரத்தினம் (அமிர்தகழியன்) கவிஞர் காசி ஆனந்தன், கணமகேஸ்வரன் விஸ்வமடு மு. கங்கா, என். கே. ரகுநாதன், டானியல் இன்னும் பலர். இவர்களில் இன்று விடுதலைப்புலிகளின் தத்துவ ஆசிரியராக இருக்கும் அன்டன்

பாலசிங்கமும் அடங்குவார். தமிழில் அவர் பிரம்மஞானி என்ற பெயரில் பல தத்துவக்கட்டுரைகளைச் சிரித்திரனில் எழுதியுள்ளார். அவர் சிறந்த தமிழ் எழுத்தாளரும் கூட என்பது பலருக்கும் தெரியாத ஒன்று. 1968ஆம் ஆண்டுகளில் சிரித்திரனின் ஆசிரியத் தலையங்கங்கள் பல அவராலேயே எழுதப்பட்டன. "கற்றோர் கணத் துள்ள யாழ்ப்பாணத்தில்" யாழ்ப்பாணம் வயோதிபர் மடமா? என்ற ஆசிரியர் தலையங்கங்கள் அவரால் எழுதப்பட்டனவே! இச்சஞ்சிகையில் இவருடன் நானும் சில சிரித்திரன் சஞ்சிகைகளில் எதிரும் புதிருமாகச் சில தத்துவக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளோம். இக்காலம் எனது இலக்கிய எழுத்துக்களில் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய காலமாகும்.

தமிழ்த்தேசியவாதம்

வளர்ந்து வந்த தமிழ்த்தேசிய வாதத்துக்கு 1968ஆம் ஆண்டுகளில் இருந்து உரமூட்டியது சிரித்திரனே. அது ஒரு தனிமனித முயற்சியே. ஆயிரம் அரசியல் வாதிகள் தொண்டை கிளியக் கத்திச் சாதித்ததை விடக்கார்டுக் கலையால் அது தமிழ்த் தேசியத்துக்கு அதிகம் சாதித்தது என்றே நான் கருதுகின்றேன்.

சுவைத்திரள்

மட்டக்களப்பில் இருந்து ஐந்து வருடங்கள் ஒரு நகைச்சுவைச் சஞ்சிகை வெளிவந்தது. அதன் பெயர் சுவைத்திரள். 1993ஆம் ஆண்டிலே தொடங்கி 1999ல் தனது பயணத்தை அது முடித்துக் கொண்டது. இதன் ஆசிரியர் திக்கவயல் சி. தர்மகுலசிங்கம். சிரித்திரனின் எழுத்தாளராகவும், விற்பனையாளராகவும் கடமையாற்றிய அவர் (நான்தான்) சிரித்திரனின் பின்பு ஒரு நகைச்சுவைச் சஞ்சிகை தேவைவென்பதற்காக இதனை வடிவமைத்தார். பதிப்பாசிரியராகத் திரு. செ. குணரத்தினம் (அயிர் தகழியான்)

கடமையாற்றினார்.

ஓவியராக திரு. ஸ்ரீகோவிந்த் கடமையாற்றினார். இச்சஞ்சிகை 19 இதழ்கள் (19000) பிரதிகளை வெளியிட்டது. இது மட்டக்களப்பு பிராந்திய இலக்கியத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு பெரிய சாதனையே கிழக்கில் வெளிவந்த ஒரேயொரு நகைச்சுவை இதழ் சுவைத்திரனே. சிரித்திரன் சஞ்சிகையின் தளர்வுக்கு பின்பு தமிழ்மக்கள் மத்தியில் ஒரு சிரிப்புச் சஞ்சிகை வேண்டும் என்பதற்காக வடிவமைக்கப்பட்ட சஞ்சிகையே சுவைத்திரள். அது அமைப்பில் சிரித்திரனை ஒத்ததே! அது வெளியான காலத்தில் ஆயிரம் பிரதிகளை மாதாமாதம் விற்பனை செய்து தீர்த்தது. இது எனக்கு ஒரு அபாரமான வெற்றியே! கார்ட்டுடன் பகுதி, குறைகூறிக் குசேலர், நாட்டுக்கருடன் பதில்கள் சிரிகதைகள், சிரிப்புமேடை, கவிதைகள், விமர்சனங்கள் என்பன இப்பகுதியில் இடம்பெற்றன. இச்சஞ்சிகை மூலம் பலர் கிழக்கில் தமது ஆரம்பகாலப்படைப்புக்களை நன்கு நிலைநாட்டியுள்ளனர். கல்லடி மூர்த்தி, மகுத்தாகமத், மலர்ச்செல்வன், நிஜானா மஜீத் (இக்கிக்கொல்லாவ) கணமகேஸ்வரன், மட்டுநகர் முத்தழகு, வலையிறவுக் கவிராயர், கல்லடி கதிர்காமு, செ. விராசதுரை (விபுலானந்ததாசன்) விஜயவாணி களுவாஞ்சிக்குடிக் கமலன், வலையிறவுக் கவிராயர், கோட்டைமுனை வாகிட்டுத்தூஸ் கவிஞர் ஆர். தவராசா (பின்னாளில் அந்தரங்கம் ஆசிரியர்) என்போர் இவர்களில் சிலராகும். இதில் ஓவியர்களாகக் கடமையாற்றிய ஸ்ரீகோவிந்த் அதிக அளவில் கார்ட்டுக் களை வரைந்துள்ளார். ஓவியர் விமலனும் (மன்னார்) ஒரு இதழுக்குத் தனது ஓவியத்தை வரைந்துள்ளார்.

சுவைத்திரளில் வெளிவந்த நாட்டுக்கருடன் பதில்கள் ஒருவகையில் புதுமையான சிந்தனைக்கு வித்திட்டது. அதில் சிலரால் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளும் கொடுக்கப்பட்ட பதில்களும் என்றும்

சிரிக்கக்கூடியவை. அதில் சில பகுதிகள் வருமாறு :-

கேள்வி :- அரசுக்குப் பிடித்த தமிழன் யார்? பிடியாத தமிழன் யார்?

பதில் :- பிடித்த தமிழன் முத்தையா முரளிதரன், பிடியாத தமிழன் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன்.

கேள்வி :- இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சனை தருமா? கவிதையில் பதில் சொல்?

பதில் :- வடக்கென்பார், கிழக்கென்பார், மேற்கென்பார், தெற்கென்பார், இணைப்பென்பார், பிரிப்பென்பார், தீப்பென்றால் திகைத்திடுவார்.

சுவைத்திரளில் வெளிவந்த கொழும்பு டயறி என்ற பகுதி முற்றிலும் வித்தியாசமான நகைச்சுவைப் பகுதி. இப்பகுதி இந்நாட்டில் உள்ள மக்களின் கஷ்டங்களை நகைச்சுவை வடிவில் கொண்டு வந்தது. தமிழகத்தில் இருந்து வந்த சில ஏடுகளும் கொழும்பில் இருந்து வெளிவரும் தினசூன் நாளிதழும் மறுபிரசுரம் செய்து கௌரவித்தன.

கலைஞர்களின் ரசனை கருதி அதில் சில பகுதிகளைக் கீழே தருகின்றேன்.

கொழும்பு டயறி

பாராளுமன்றம்

இவ் விடம் உறுப்பினராக வருவதற்கு இலங்கைக் குடியரசின் அரசியலமைப்புத் தெரியவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

தமிழ் எம்.பி.

வதிவிடம் வடக்குக்கிழக்கு! உறைவது மேற்குத் தெற்கும்.

அரசாங்க பிளாட்

வேலியடைக்க முடியாத பிரதேசம் தியேட்டர்

வாக்கபேதம் இங்கும் உண்டு. கால்மாக்கல் உயிர்பெற்றால் கவலை அடைவார்.

திராசு

நிறுத்தல் அளவைப் பரிசோதகர்கட்கு மாத்திரம் சரியாக எடைகாட்டும் கருவி!

லொட்ஜ்

உறவினர்கள், உறவினர்களைத் தேடும் இடம்.

இவ்வாறு பல .

வேறுவிடயங்கள்

கொழும்பு டயறி போன்று மிகவும் பிரபல்யமாகச் சுவைத்திரளில் வெளிவந்த பகுதி ஐரோப்பிய அகராதி. அதுபோன்று இது அழக்கூடிய இடமல்ல. இது சிரிக்க வேண்டிய இடம் எனச் சில பகுதிகளுடனும், சமுதாயத்தின் ஏற்றுத்தாழ்வுகளைக் காட்டும் குறைகூறிக்கூசேலன் என்ற பகுதியும் முக்கியமானது.

சிரிப்பு மேடை

சிரிப்புமேடை என்ற பகுதியில் டாக்டருடன் ஜோக்கஸ், வாடகை ஜோக்கஸ் எனப்பல்வேறு பகுதிகள் இடம்பெற்றன. இதனை நானே வடிவமைத்தேன்.

அமெரிக்காவிலும் ஐப்பானிலும் ஏராளம் நகைச்சுவைச் சஞ்சிகைகள் வெளிவருவதும் மக்களை மகிழ்ச்சிக்கூலில் அதன் ஆசிரியர்கள் கோடீஸ்வரர்களாக வாழ்வதும் உற்றுநோக்கத்தக்கது.

சுவைத்திரள் சிரித்திரளின் ஒரு மறுபிறவியே. நோக்கம் நகைச்சுவையே. சிரித்திரளைப்பற்றி அறியும்போது மேலதிகமாகச் சுவைத்திரளையும் சேர்த்துக்கொண்டோம்.

தமிழில் மீண்டும் சில நகைச்சுவை ஏடுகள் வெளிவரவேண்டும் என்பதுவும், அதற்கு அரசு ஆதரவு கொடுக்கவேண்டும் என்பதுவும் எமது

சிரித்திரனும் நானும்

திருமலை சுந்தர்

சிரித்திரனை ஆரம்பித்ததில் இருந்து தரமான நகைச்சுவை பத்திரிகையாக நான் நினைத்து விரும்பிப் படித்தேன். என்னிடம் இயல்பாகவே வரும் நகைச்சுவை உணர்வு சிரித்திரனில் வித்தியா சமாகவே எழுத வேண்டும் என எனக்குக் கட்டளை போட்டது.

எந்தவித அறிமுகமும் இல்லாத சிரித்திரனில் எனது "நகைச்சுவை" கட்டுரைகள் அடுத்தடுத்து வெளிவரத் தொடங்கின. ஆனால் நான் எழுதியவை எல்லாவற்றையும் சிரித்திரன் பிரசுரிக்கவில்லை. ஐந்து கட்டுரைகள் அனுப்பினால் நான்குதான் வரும். நான் சளைக்கவில்லை. அனுப்பிக் கொண்டேயிருந்தேன்.

சிரித்திரனில் நான் எழுதியபோது எனக்கும் நண்பர்கள் சிலர் அறிமுகமானார்கள். இன்று திருகோணமலையில் வாழும் நண்பர் கவிஞர் பூநகரி மரியதாஸ் முக்கியமானவர். அவர் அப்போதும் சிரித்திரனில் புதுக்கவிதைகளை எழுதி குவித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இலங்கையில் வெளிவந்த இரண்டாவது "புதுக்கவிதை" தொகுதி "அறுவடை" கவிஞர் பூநகரி மரியதாஸினுடையது. விலை 50 சதம்.

நண்பர் திக்கவயல் தர்மகுலசிங்கம் அடுத்தவர். அவரது கட்டுரைகள் துணுக்குகள் சிரித்திர

னில் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. முகமறியாத நண்பராக அவர் எனக்கிருந்தார். அவரது ஆங்கில அறிவு பல மொழிபெயர்ப்புக்களை சிரித்திரனில் தந்து கொண்டிருந்தது. திருகோணமலைக்கு தனது தொழில்நிமித்தம் அவர் வந்தபோது இரண்டு வருடங்கள் என நினைக்கின்றேன். நாங்கள் நல்ல நண்பர்களாக இருந்திருக்கின்றோம். அன்று இவரிடம் நிரம்பிவழிந்த சஞ்சிகை வெளியிடவேண்டும் என்ற உணர்வு இன்று "கவைத்திரன்" மூலம் நிறைவு பெறுவது நினைக்கும்போது மகிழ்ச்சியாகவே இருக்கிறது. நான் சுவைத்திரனை சிரித்திரனாகவே பார்க்கின்றேன்.

சிரித்திரன் ஆசிரியர் சுந்தர் ஐயாவின் இடத்தில் திக்கவயல் தர்மகுலசிங்கம் நிற்பதை பார்க்கின்றேன். சுந்தர் ஐயாவின் அரவணைப்பின்போது பிடித்த நாம் அவர் நினைவில் துணியாத ஒரு காரியத்தை துணிந்து நடத்தும் திக்கவயலாரின் அசட்டுத்துணியை வியப்பாகவே பார்க்கின்றேன். "கவைத்திரன்" நல்லதொரு இடத்தை மட்டுமல்ல நடப்படுத்தாத சிரித்திரன் சஞ்சிகையின் இடத்தை நிரப்பும்பென்று மலைபோல நம்புகின்றேன். சிரித்திரன் ஐயாவின் இழப்பு இழப்பாக கருதாமல் இருக்க ஐயா உயிருடன் இருப்பது போலவே சுவைத்திரனை பார்க்கும் போது எனக்கு தென்படுகின்றது.

பூநகரிமரியதாஸ் திக்கவயல் தர்மகுலசிங்கம் போன்றோர் மட்டுமல்ல சிரித்திரன் ஐயா இன்றும் பலரை எனக்கு சிநேகிதமாக்கினார். அவர்களில் ஒருவர் நந்தினிசேவியர். நந்தினிசேவியரை சிரித்திரன் கதைகள் மூலமே நான் தெரிந்துகொண்டவன். நேரில் பார்த்து பேசி எந்தவித நட்பும்

அற்றவன். ஆனால் நாட்டிலே ஏற்பட்ட அனர்த்தம் காரணமாக புகலிடம் தேடி திருகோணமலையை நந்தினிசேவியர் வந்தபோது அவராகவே தன்னை என்னிடம் இனங்காட்டியபோது உண்மையில் உடனே என்நெஞ்சில் நிறைந்திருந்தவர் சிரித்திரன் ஐயா தான்.

சிரித்திரன் மூலமே நான் உங்களை தெரிந்து கொண்டேன் என்று நந்தினிசேவியர் கூறியபோது அதே சிரித்திரன் தான் உங்களையும் எனக்கு தெரியவைத்தது என்று நான் சொல்லாமல் “எல்லாமே நாம் சிரித்திரனால் தான் சிநேகிதம் ஆனவர்கள்” என அவருக்கு நான் சொன்னது இப்போதும் பசுமையாக இருக்கின்றது.

“நந்தினிசேவியர்”

சாதாரணமானவர் அல்ல. நிறைய யோசித்து “குறிஞ்சிமலர்” போல் பூக்கும் இனத்தை சேர்ந்தவர். எழுதுவது குறைவென்றாலும் அதை நிறைவாக செய்யவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டவர். அவரது அயல்கிராமத்தவர்கள் சிறுகதைத் தொகுதி படித்துப்பார்த்தால் தெரியும். கவிஞர் செ. குணரெத்தினம் என்ற இனிய நண்பனையும் இனங்காட்டியவர் சிரித்திரன் சுந்தர் ஐயா தான். முகப்பழக்கம் இல்லாமல் பெயரை மட்டுமே தெரிந்து எதுவித கடிதபோக்குவரத்துக்களும் இன்றி இவருடன் நட்புடன் இருக்க சிரித்திரனே காரணம். அண்மையில் நடந்த கல்வி, கலாசார அமைச்சின் புத்தக வெளியீடுகளின்போது அவரின் வாயாலேயே என்மீது அவர் கொண்ட நட்பைப் புரிந்து கொண்டேன்.

‘திருகோணமலை என்றதும் என் நினைவுக்கு வரும் முதல் எழுத்தாளர் திருமலை சுந்தர்

ஐயாதான்’ உங்கள் நினைவோடுதான் இங்க வந்தேன் என என்னிடம் கவிஞர் செ. குணரெத்தினம் கூறியபோது உண்மையில் மாணசீகமாக “சுந்தர்” ஐயாவுக்கே நன்றி கூறினேன். சிரித்திரன் என்று சஞ்சிகை இல்லாவிட்டால் இந்நட்பு எப்படி ஏற்பட்டிருக்கமுடியும்?

இன்னும் என் நினைவில் சிரித்திரன் மூலம் மனதில் இடம்பிடித்தவர்கள் பலர் உண்டு. அவர்களில் நான் நன்றாக மனம்விட்டு பழகிய இனியவர் ஒருவர். அவர் நண்பர் கே. ஆர். டேவிட். என்னை விட வயதில் முத்தவர் ஆனாலும் சகோதரனுக்கு சகோதரனாக நண்பனுக்கு நண்பனாக உண்டு, உறங்கிப் பழகியவர்.

என் சிறுகதைகளை ஆழமாக விமர்சித்தவர் என்னை அடிக்கடி சுயவிமர்சனத்திற்கு உள்ளடக்கியவர். இவரின் உதவியால் தான் எனது முதல் சிறுகதை தொகுதி “வேள்வீ” 1976ல் சிரித்திரன் வெளியீடு என்ற முத்திரைபுடன் வெளிவந்தது.

பாடசாலை லீவின்போது திருகோணமலையில் இருந்து தன் ஊரான ஆணைக்கோட்டைக்கு கே. ஆர். டேவிட் போவது வழக்கம். ஆனால் அவரை வீட்டில் சந்திக்க முடியாது. ஐயாவின் “சிரித்திரன்” அலுவலகத்திலேயே காணலாம். இப்படி ஒரு லீவின்போது அங்கு போனபோது என்னைப்பற்றி சிரித்திரன் ஐயா விசாரித்தாராம்.

“சுந்தர்” சிரித்திரனில் நிறைய எழுதி இருக்கிறார். அவரின் கதைகளை எங்கள் வெளியீடாக போட்டால் என்ன என கே. ஆர்.

டேவிட் அவர்களிடம் கேட்டாராம். அதற்கென்ன இவ்வாரமே ஒழுங்கு பண்ணுகின்றேன் என்ற டேவிட் அவர்கள் உடன் திருகோணமலைக்கு இச்செய்தியை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார்.

எனக்கோ ஆச்சரியம், என்மேல் என்னைப் பற்றி எதுவுமே அறியாத சிரித்திரன் ஐயா ஏன் இத்தனை ஆர்வம் கொண்டார்? தன் எழுத்துக்கு கிடைத்த மரியாதை போல தன் சொந்த சுயலாபங்களையும் விட்டு உடன் ஏன் திரு. கே. ஆர். டேவிட் அவர்கள் வந்தார்கள்? மகிழ்ச்சியின் எல்லைக்கே நான் போய்விட்டேன்.

அன்று எழுத தெரிந்திருந்ததே ஒழிய புத்தகம் போடும் அளவுக்கு என்னிடம் பணமோ அல்லது புத்தக அனுபவமோ கிடையாது.

கதைகளை மட்டுமே கொடுத்தேன். சில கதைகள் சிரித்திரனில் வெளிவராதவை. என்னை மேலும் அதிசயத்திற்கு உள்ளாகும் படி என் புத்தக கற்பனையைவிட மிகமேலாக புத்தகத்தை சிரித்திரன் ஐயாவும், திரு. கே. ஆர். டேவிட் அவர்களும் செய்து தந்திருந்தார்கள். சிரித்திரன் வாழ்த்தோடு அவரின் பிரதிநிதியாக திரு. கே. ஆர். டேவிட் அவர்களே புத்தகத்தை வெளியிட்டு வைத்தார். புத்தகவாயிலாக இலக்கிய உலகில் தடம்பதிக்க முதல் அடிஎடுத்து வைத்தவர் யார் என்பது நான் சொல்லியா உங்களுக்குத் தெரியவேண்டும். அந்த மனிதரையும் மிக்க சிரித்திரன் ஐயாவை நேரிலே

கண்டுபிடி மகிழ்ந்தது.

இல்லை . . . ஒரே ஒருநாள் அதுவும் பத்துநிமிடங்கள் மட்டுமே. எனது தந்தையின் “அந்தியட்டி” கிரியையினை அவர் பிறந்து வளர்ந்த யாழ்ப்பாணத்தில் செய்யவேண்டும் என்பதற்காக ஒரு நண்பருடன் மோட்டார்சைக்கிளில் சென்றிருந்தேன். அடுத்தநாள் மதியத்திற்கு வீடு திரும்பவேண்டும்.

மைம்மல்பொழுதொன்றில் அவரின் அலுவலகத்திற்கு போனேன். என்னை தெரிகிறதா ஐயா என்றேன் . . . என்னை மேலும் கீழும் பார்த்தவர் தெரியாது? என்றார். தன் துணைவியாரை அழைத்தார். அவரிடம் என்னை தெரியுமா என்று கேட்டார்.

அந்த அம்மையார் என்னைப் பார்த்தார். என்ன சுந்தரைத் தெரியாதா என்றார் “சுந்தரா வா? மகனே என என்னை அணைத்துக் கொண்டார். ஐயாவின் ஞாபக சக்தியை மீறி சிரித்திரனில் வெளிவந்த எனது புகைப்படத்தை மட்டுமே நினைவில் வைத்து என்னைக் கண்டுபிடித்த சிரித்திரன் அம்மையாரை நான் என்னவென்று சொல்வது?

“சிரித்திரன்” வெளிவர ஐயாவின் உந்து அவரின் துணைவியார்தான் என்பதை உடன் புரிந்தும் கொண்டேன். சுடச் சுட தேனீர் வந்தது. நின்று சாப்பிட்டு நாளை போகலாம் என்று அன்பான அழைப்பு அந்த அம்மையாரிடம் இருந்து என் நிலையை விளக்கி உடன்புறப்பட்டு விட்டேன். ஆனால் . . . இன்று அந்த வருத்தம் மேலோங்கி நிற்பதை உணர்கின்றேன். அவர்களோடு அந்த அன்பான குடும்பத்துடன் ஓரிருநாட்களாவது நின்றுருக்கலாமே

என்று என்ன செய்வது?

திக்குவல்லைக்கமால், அன்பு ஜலகர்ஷா, ராதேயம், குமார்தனபால், டானியல் அன்ரனி, ஜெகநாதன், அகலாங்கன் இப்படிப் பலரை அறிய சிரித்திரன் தான் காரணம்.

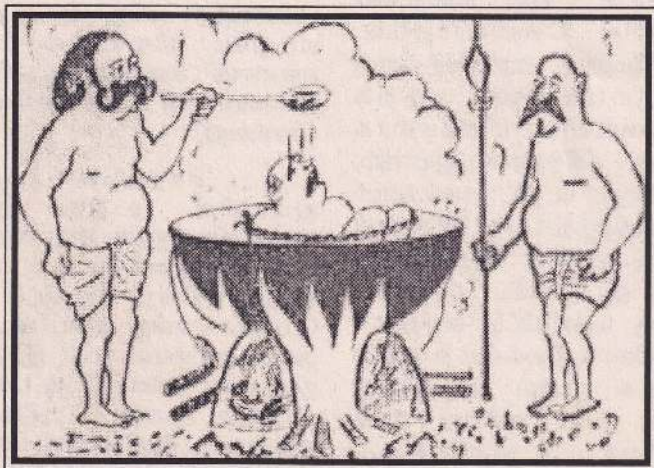
“நகைச்சுவை சிரிப்பதற்கா கவல்ல சிந்திக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கவேண்டும்” என்ற குறிக் கோளுடன் ஐயா தீட்டிய “கருத்துப்படங்கள்” அன்றையவாழ்வின் அவலங்களை எடுத்துக் காட்டின. பெரியநாவல் ஒன்று செய்யமுடியாத தாக்கத்தை ஐயாவின் சிறிய கருத்துப்படமொன்று ஏற்படுத்தியது. தனிக்கோடுகளில் மனிதர்களின் மனதை எங்கள் முன் நிறுத்தியவர். எழுத்துரு கொடுக்க தவியாய் தவிக்கும் எமது பேனாமுனையைவிட அவரின் தூரிகை எத்தனையோ கவிதைகளை ஆழமாக கோடிட்டுக் காட்டியது.

அந்த அற்புத கலைஞன் அவரோடு இத்தனை தொடர்பிருந்தும் சேர்ந்து பழகவில்லையே என நினைக்கும்போது நானும் அவரிடம் இந்த அதிசயம் காட்டும் சித்திரகோடுகளின் நீள அகலங்களை அளந்து கண்ணீர்தான் கடைசிவழி.

என் எழுத்து உள்ளவரை என்பேனா முனையில் இருந்து அவர் உருண்டு கொண்டே இருப்பார். அவர் நாமம் என்றும் என் பேனாமுனையில்...

சுந்தர் கீறிய எமலோகத் தண்டனை

எண்ணையில் கலப்பிடம் செய்தால்

சிரீத்திரனும் சுந்தரும்

செங்கைஆழியான்

1963ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் தமிழ்ச் சஞ்சிகை உலகத்துக்குப் புதுமை சேர்ப்பதாகவும், ஈழத்தமிழகத்திற்குப் பெருமை கூட்டுவதாகவும் சிரீத்திரன் சஞ்சிகையின் உதயம் நிகழ்ந்தபோது தமிழுலகம் தன்னை ஒரு கணம் சிலிர்த்துக்கொண்டது. தமிழுலகிற்குச் சவாரித்தம்பர் கார்ட்டூன் மூலம் தினகரனுடாக ஏற்கனவே நன்கு அறிமுகமான சி. சிவஞானசுந்தரம் என்ற சுந்தர் அதன் ஆசிரியராக விளங்கியமை குறைஆயுளோடு மரித்துவிட்ட நல்ல பல சஞ்சிகைகளின் வரலாறு தடுத்து நிறுத்தப்பட்டு விட்டதென்று நம்பிக்கையைத் தந்தது. அந்த நம்பிக்கை விண்போகவில்லை.

சிரீத்திரன் தனது இலக்கிய யாத்திரையை எதுவிதமான இடையூறமின்றி இந்திய அமைத்திப்படை 1987ல் ஈழத்து மண்ணில் தன் பாதங்களை வலுவாக அழுத்தும் வரை ஆரோக்கியமாகவும் துணிவோடும் தொடர்ந்தது. இந்திய அமைதிப்படையின் அன்னிய அனுமதியுடன் இந்த மண்ணில் சஞ்சிகையை வெளியிட சுந்தரின் தன்மானம் இடம்தரவில்லை. இந்த 21ஆம் ஆண்டுகளில் மூன்று நான்கு இதழ்கள் தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் வெளிவராது போயிற்று. சிரீத்திரன் சுந்தர் என்ற ஆளுமை கொண்ட தனிமனிதனின் சஞ்சிகை. அவருடைய மறைவுடன் அச்சஞ்சிகை மறைந்து போனமை தவிர்க்க முடியாத இயல்பு நிலைதான் என்பதை ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும். சிரீத்திரன்

32 பக்கங்களில் குறைந்தது 16 பக்கங்களில் சுந்தரின் கைவண்ணப்படைப்புக்கள் பல்வேறு வடிவங்களில் பல்வேறு புனைபெயர்களில் நிறைந்திருக்கும். சுந்தரின் கார்ட்டூன்களுக்காகவும் அவரது நகைச்சுவைப் பகுதிகளுக்காகவும் விற்பனையாகிய பத்திரிகை சிரீத்திரன் என்ற உண்மையை ஈழத்தமிழகத்தில் அனைவரும் தெரிந்திருந்தனர். அதனால் ஆசிரியருக்கு சுகயினம் ஏற்பட்ட காலங்களில் சஞ்சிகை இதழ் வெளிவரவில்லை அல்லது தாமதப்பட்டது. 1971களில் சிரீத்திரன் கொழும்புப் பணிமனையை யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாற்றிக்கொண்டபோது மூன்றிதழ்கள் வெளிவராது போயின.

1990களில் இந்திய இராணுவத்தினரின் வெளியேற்றத்தூடன் சிரீத்திரன் மீண்டும் வெளிவரத்தொடங்கி 1995இன் மாபெரும் இடப்பெயர்வு வரை வெளிவந்தது. எனினும் அக்கால கட்டத்தில் ஒவ்வொரு மாதமும் தொடர்ந்து வெளிவரவில்லை. காரணங்களில் மிகமுக்கியமானது சுந்தரின் வலக்கரம் செயலற்றுப் போனமை. கார்ட்டூன் உலகிற்கு ஏற்பட்ட பெரும் இழப்பாக அமைந்தது. இடக்கரத்தால் அந்த மாமனிதர் தன் எண்ணக் கருக்களுக்கு ஓவிய வடிவம் தரமுயன்றார் என்பது சிரீத்திரனின் நிறைவு இதழ்களில்

காணமுடிந்தது எவ்வாறாயினும் சிரித்திரனின் முழுஆயுட்காலமென 28 ஆண்டுகளையே கருதலாம். சிரித்திரனின் அஞ்ஞானவாச காலத்தையும் சேர்க்கில் சிரித்திரனின் அகவை 32 ஆக விரியும். எனது கணிப்பீட்டின்படி எல்லாமாக 318 சிரித்திரன் இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவை சஞ்சிகை உலகில் மட்டுமன்றி காட்டுள் துறையிலும் பெரும் சாதனைகளைப் படைத்துள்ளன.

சிரித்திரன் என்ற சஞ்சிகை சுந்தர் என்ற தனிமனிதன் தனது துணைவி திருமதி கோகிலம் என்ற மாதரசியுடன் இணைந்து நடத்திய சஞ்சிகை. ஆசிரியர், ஓவியர், புருவநீடர், விளம்பரம் சேகரிப்பவர், விநியோகத்தர் முதலான பல்வேறு பணிகளையும் பதவிகளையும் சுந்தர் தனித்துச் செய்த ஓய்வில்லாத உழைப்பின் விளைவாக ஒவ்வொரு மாதமும் சிரித்திரன் வெளிவந்தது. அந்த மனிதரின் உழைப்பின் பயனாக ஒவ்வொரு மாதமும் எண்ணற்ற வாசகர்கள் சிரித்திரன்! சிந்தித்தனர்.

சிரித்திரன் ஆசிரியர் சுந்தரை நான் முதலாக 1966 ஆம் ஆண்டு கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத்தின் உதவி விரிவுரையாளராக இருந்தகாலத்தில் சுந்தரின் வாரஇதழின் பணிமனையில் அதன் துணை ஆசிரியராக விளங்கிய சங்கரால் அறிமுகப்படுத்திவைக்கப்பட்டேன். சுந்தரின் படைப்புக்களை ஏற்கனவே சுவைத்து வியந்தவன். சுந்தரை ஆவல் ததும்ப ஏறிட்டேன். தீட்சண்யமும் கலைத்துவமும் நிரம்பிய விழிகள் முக்குக்கண்ணாடியுள் புதையுண்டு மிளிர்ந்தன. ஏறிட்ட நெற்றி அவரது ஞானவிலாசத்தைச் சுட்டியது. மெலிந்து உயர்ந்த அவரது தோற்றம் பார்ப்போரை அவர்மீது பற்றுக்கொள்ளவைக்கும் பாங்கானது. தான் வரித்த இலட்சியத்திற்காக வகித்த பதவிகளையும் தொழில் வாய்ப்புக்களையும் கைவிட்டு வெறும் திறன், முயற்சி, நம்பிக்கை என்பனவற்றினை மூலதனமாகக் கொண்டு தமிழ் மக்களின் உயர்விற்காகப் புதுமையான

வழியில் பணிபுரிய வந்திருக்கும் அவரை முதல் சந்திப்பில் நான் சரிவரப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்பது எனக்கு இன்றும் புலனாகின்றது. அவர் எண்ணியிருந்தால் இலங்கையின் மிகப்பெரிய கட்டடக்கலைஞனாக வந்து வாழ்க்கையின் சுகபோகங்களை எல்லாம் சுகித்து வெறும் சிவஞானசந்தரமாக மரித்திரிக்க முடியும். ஆனால் அவர் அவை அனைத்தையும் தட்டிவிட்டு இலட்சியத்தியாகவேள்வி ஒன்றில் தன்னை ஆகுதியாக்கிக் கொண்ட மேதாவித் தனத்தின் விஸ்வரூபத்தினை நான் கொழும்பில் அவரை முதலில் சந்தித்தபோது உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. 1971களில் சிரித்திரன் பணிமனை யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாறியபோது, தன் குடும்பத்தாருடன் சுந்தர் நான் வசிக்கும் பிறவுண் வீதிக்கு இடம் பெயர்ந்து குடியேறியபோது அவருக்கும் எனக்குமிடையிலான இலக்கிய உறவு வலுவடைந்தது. அவருடைய ஆற்றலையும் வரையறுக்க முடியாத அறிவுத்திறனையும் புரிந்துகொண்டேன். அவருடைய மேதாவி விஸ்வரூபத்தினைக் கண்டு வியப்படைந்தேன்.

சிரித்திரன் என்படைப்புகளுக்கு நல்ல தளம் அமைத்துக் கொடுத்தது. சுந்தரை நானும் சிரித்திரன் என்னையும் நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டோம். விவேகி சஞ்சிகையில் முதல் முதலாக வெளிவந்து பின்னர் நூலுருப்பெற்ற “ஆச்சி பயணம் போகிறான்” என்ற எனது நகைச்சுவைத் தொடர் சிரித்திரனில் மீளவும் பிரசுரமாகியது. அதனைத் தொடர்ந்து “மயானபூமி” (பிரளயம் என்ற எனது நாவல்) “கொத்தியின் காதல்”, “கங்கைக் கரையோரம்”, “வாழி நீ வழக்கியாறு” முதலான நாவல்களும் குறுநாவல்களும் சிரித்திரனில் வெளியாகின. வெவ்வேறு புனைபெயர் களில் சிறுகதைகளையும் சிரித்திரனில் எழுதினேன். எனது வாசகப் பரப்பை விரிவாக்கிய பெருமை சிரித்திரனுக்குமுரியது என்பது நினைவிலிருந்து அழியவில்லை. சுந்தரின் மனைவியார் கோகிலம் அவர்களால் தெரிவு

செய்யப்படும் இளம் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளை பலகாலம் நான் திருத்தி புதுப்பித்துக் கொடுத்துள்ளேன் என்ற இலக்கிய உண்மையை இங்கு சொல்லியே ஆகவேண்டும். யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சிரித்திரன் வந்ததன் பின்னர் புனைகதைத்துறையில் சிரித்திரன் முக்கிய கவனமும் பங்களிப்பும் செய்தமைக்கு நானும் ராதேயனும் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் ஆலோசனை கூறித்துணை நின்றுள்ளோம் என்பதும் ஒழிக்கக்கூடிய சங்கதியன்று. என்னுடைய நான்கு நூல்கள் சிரித்திரன் பிரசுரம் என்ற முத்திரையைத் தாங்கி வெளிவந்துள்ளன. அலைகடல்தான் ஓயாதோ? சித்திரா பெள்ளம், நடந்தாய் வாழிவழுக்கியாறு, முற்றத்து ஒற்றைப்பனை ஆகிய நூல்களே அவையாம்.

எங்களது இலக்கிய உறவில் விரிசலைச் சற்று ஏற்படுத்திய இரண்டு நிகழ்ச்சிகள் நினைவில் அழியாதுள்ளன.

1973இன் பிற்சுற்றில் நான் எழுதிய அலையின்கீதம் என்ற தொடர் நாவல் ஒன்றினைச் சிரித்திரனில் வெளியிடுவதற்காக சுந்தர் விரும்பி வாங்கிக் கொண்டார். அந்த நாவலை பிரசுரமாகாத நிலையில் சிரித்திரன் அலுவலகத்திற்கு அடிக்கடி சென்று வந்த கவிதை எழுதும் சண்டியன் ஒருவர் வாசிக்க நேர்ந்தது. "இந்த நாவலை சிரித்திரனில் வெளியிட்டால் சந்தியில் வைத்து சிரித்திரனைக் கொளுத்துவேன்" என அறைசுவல் விடுத்தார். இந்தவிடத்தில் தான் சுந்தரின் துணிவே துணையில் எனக்கு ஐயப்பாடு எழுகின்றது. சுந்தரும் அவர் துணைவியாரும் திக் குழுக்காடிப் போனார்கள்; "அதைவிடும் ஆழியான்" என்று என்னைச் சமாதானப்படுத்தியமை இன்றும் நினைவில் இருக்கிறது.

இந்த இரு நிகழ்ச்சிகளைத் தவிர எனக்கும் சிரித்திரன் குடும்பத்திற்கு மிடையிலான இலக்கிய உறவில் என்றும் கருத்துவேற்றுமையோ கோபதாபமோ இருந்ததில்லை.

சிரித்திரனை வெறுமனே ஓர் இலக்கிய சஞ்சிகை என்று குறுகிய ஒரு வட்டத்திற்குள் அடக்கிவிட முடியாது. சுந்தரின் அழகு நகைச்சித்திரங்கள், ஆனந்தத் துணுக்குகள், இன்பப் பதில்கள், ஈடல்லாக் கதைகள், உளம் மகிழ்கவிகள் என்பவற்றினைக் கொண்ட தமிழ்க் காட்டுள் சஞ்சிகை என வரையறுத்துக்கொண்டால் அதுவும் சிரித்திரன் பற்றிய மதிப்பீட்டிற்கு முழுமையாகாது. சிரித்திரன் ஓர் அரசியற் சஞ்சிகை. சிரித்திரன் ஒரு சமூகச் சஞ்சிகை, சிரித்திரன் ஒரு பொருளாதாரச் சஞ்சிகை, சிரித்திரன் ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகை, ஆம் சிரித்திரன் அரசியற் சமூக பொருளாதார இலக்கியச் சஞ்சிகை.

சுந்தரின் சிரித்திரன் சஞ்சிகையின் அரசியற் சமூக பொருளாதார இலக்கிய முக்கியத்துவத்தின் வரலாற்றினை நோக்குவோம்.

1) 1963இலிருந்து 1995 வரையிலான 32 வருட காலகட்டத்தில் 28 ஆண்டுகள் சிரித்திரன் சஞ்சிகை 318 இதழ்களாக வெளிவந்தது. தமிழில் வெளிவந்த ஒரேயொரு காட்டுள் சஞ்சிகை தமிழ்சுறும் நல்லுலகில் இதுவொன்றே என்ற பெருமைக்குரியது.

2) ஆரம்பத்திலிருந்து 1970 ஆவணி மாதம் வரை சிரித்திரன் பண்டாரநாயக்க வீதியிலுள்ள சுதந்திரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது. 1970 புரட்டாதிவிலிருந்து டாம் வீதியிலுள்ள குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்தது. கொழும்பில் அச்சிடப்பட்டு சிரித்திரனின் பணிமனை சென்பெண்டிக்ஸ் வீதியில் இருந்துள்ளது. 1971 ஏப்ரல் மாதம் வரையில் குமரன் அச்சகமே சிரித்திரனை அச்சிட்டு வழங்கியுள்ளது. 1971 யூன் மாதம் சிரித்திரன் 67, பிறவுண் வீதி, யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாறியதும் ஸ்ரீலங்கா அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. 1971 நவம்பர் மாதத்திலிருந்து சிரித்திரனுக்குச் சொந்தமான கவின் அச்சகத்தில் அச்சாகத்

தொடங்கியது. 1974 ஆரம்பத்தில் பிறவுண் வீதியிலிருந்து பணிமனை நாவலர் வீதிக்கு மாறியது. பின்னர் காங்கேசன்துறையிலுள்ள சொந்த வளவிற்கும் கட்டிடத்திற்கும் மாறியது. இந்திய இராணுவத்தினால் சேதமாக்கப்படும் வரை 1987 வரை இவ் விடத்திலிருந்தே சிரித்திரன் வெளிவந்துள்ளது. 1990 களில் இருந்து தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் ஆதரவுடன் அவர்களுக்குரிய அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளிவந்துள்ளது. 1995 இடப்பெயர்வுடன் சிரித்திரன் சஞ்சிகை தன் பணியினை முடித்துக் கொண்டது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சுந்தர் குடும்பம் அவர்களின் பிறந்தவூளை கரவெட்டிக்கு மாறியது. அங்கு தன் சொந்த மண்ணில் 3.3.1996இல் சிரித்திரன் சுந்தர் காலமானார்.

3) சிரித்திரன் சஞ்சிகையில் அரைப்பங்கு விடயங்கள் சுந்தரின் கைவண்ணமாகும். கார்ட்டூன்கள், நகைச்சுவைப் பகுதிகள், நிலைக்கண்ணாடி (ஆசிரிய தலையங்கம்), மகுடி (கேள்வி பதில்), சிரித்திரன் அகராதி, முன்சிரிப்பு (முதற்பக்க நகைச்சுவைத் துணுக்குகள்), பின்சிரிப்பு, கதைத்தேன் (குட்டிக் கதைகள்) முதலானவை அவர் படைப்புக்களாகச் சிறப்புத்தந்தன. சுந்தர், மாயன், பாணன், அதிமதூரம், ஜோக்கிர்ப்பெஸ், சிவா, சிவாஜி, மகுடி, தேனுகா முதலான பல்வேறு புனைப்பெயர்களில் அவரது படைப்புக்கள் இடம்பெற்றன. அவரது புகழ் பெற்ற கார்ட்டூன்களின் பாத்திரங்களான சவாரித் தம்பர், சின்னக்குட்டி, மைனர் மச்சான், மெயில்வாகனத்தார், மிஸிஸ் டாமோதரன் என்பவர்களோடு யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு மாந்தர்களும் கருத்தோவியங்களாகவும் சமூகத்தின் வகைமாதிரிப் பிரதிநிதிகளாகவும் தோன்றிச் சிந்திக்கவும் சிரிக்கவும் வைத்தனர்.

4) கார்ட்டூன்களுக்கு அப்பால் சிரித்திரனின் முக்கியமான பகுதியாகவும் பலரைக் கவர்ந்ததாகவும் மகுடி என்ற கேள்வி பதில் அமைந்தது. வாசகர்களின் வினாக்களுக்கு சுந்தர் வழங்கிய நகைச்சுவைப் பதில்கள்

சாதாரணமானவையல்ல என்பதை மகுடியை வாசித்தவர்கள் உணர்வர். எவரையும் பின்பற்றாத தனித்துவமான சிந்தனைச் சிதறல் கள் அவர் பதில் பதில் களில் தொக்கிநின்றன. மகுடியின் பதில்தரும் முறையைப் பின்பற்றிப் பலர் இன்று முயன்று வருகின்றார்கள்.

5) சிரித்திரன் குட்டிக்கதைகளுக்குத் தனித்துவமான பரிமாணம் ஒன்றினைத் தந்துள்ளது. ஆரம்பத்திலிருந்து “மாத்திரைக்கதைகள்” என்ற தலைப்பில் காசிஆனந்தன் தொடர்ந்து குட்டிக்கதைகள் எழுதிவந்தார். அவரின் இந்திய இடப்பெயர்ச்சி அம்முயற்சிக்குத் தடையாக அவ்விடத்தை “கதைத்தேன்” என்ற தலைப்பில் தேனுகா புனையெயில் சுந்தர் நிறைவு செய்துவந்தார். கருத்தாழமிக்க செய்திகளை அவர் குட்டிக்கதைகளாக்கி மாதாமாதம் வழங்கிவந்துள்ளார்.

6) சிரித்திரன் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு அளித்திருக்கின்ற பங்களிப்பு தனித்து ஆராயப்பட வேண்டியது. 1971இன் பின்னர் சிரித்திரனின் ஒவ்வொரு ஈழத்தின் மணியான சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. ஈழத்தின் பிரபலமான எழுத்தாளர்களிலிருந்து சிரித்திரன் மூலம் சிறுகதைத்துறைக்கு வந்த பலரும் சிரித்திரனில் சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளனர். என். எஸ். எம். ராமையா, செங்கை ஆழியான், தெளிவத்தை ஜோசப், எஸ். அகஸ்தியார், கனகசெந்தில்நாதன், நெல்லை க. பேரன், து. வைத்திலிங்கம், க. பாலசுந்தரம், சுதராஜா, கே. ஆர். டேவிட், திக்குவல்லை கமால், அப்பச்சி மகாலிங்கம் முதலான ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைக்குப் பங்களிப்பு செய்தவர்களும், குப்பிளான் ஐ. சண்முகம், இலதல நடராஜன், நெய்தல் நம்பி, மல்லிகை சி. குமார், எஸ். பி. கிருஷ்ணன், யோகேஸ் ஜயாத்துரை, வே. கோபால கிருஷ்ணன், வடகோவை வரதராஜன், எஸ். எச். ந.மத் என்போர் உட்பட நி. மகேஸ்வரன், எஸ். பிரியா, கடலூர், சாந்தன், சரோஜினிதேவி, தெய்வீகன், கீதபொன்கலன், செந்தாரகை,

புதுளை ராகுலன், மு. இரத்தினம், ஆ. த. சித்திரவேல், பைரவி, கதிர், ந. சசிசுரன், எஸ். கே. விக்னேஸ்வரன், மருதூர் அலிகான், இளவாலை விஜயேந்திரன், நாகபத்மநாதன், பாலஅசோகன், நா. மகேசன். ரி. எஸ். சிவகுமார், ருபதர்சினி, எஸ். பி. ஞானப்பிரகாசம், சிவசக்தி, சந்திரபோஸ், சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி, கே. பெண்டிற் முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்க தரத்தில் சிரித்திரனில் சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளனர். ஈழத்தின் பெருமையை உலகறிய வைக்கும் தரமான சிறுகதைத் தொகுதியொன் றினை இவற்றிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்துவிட முடியும். மிகச் சிறந்த சிறுகதை கடைத்தபோது சுந்தர் அதற்கு கதைஅமுதம் என்றோ மகுடக்கதை என்றோ முத்திரை பதித்துவெளியிட்டார்.

7) சிரித்திரனில் நாவல் குறுநாவல் ஆகிய துறைகளுக்குப் பெருமை சேர்க்கும் புனைகதைகள் பல வெளிவந்துள்ளன. அ. ந. கந்தசாமியின் நடுநிசிப் பிசாக, சி. கே. சிவாவின் நடுநிசி, செங்கை ஆழியானின் ஆச்சி பயணம் போகிறார், மயானபுமி, கொத்தியின் காதல், கங்கைக் கரையோரம், நடந்தாய் வாழி வழுக்கியாறு, கே. ஆர். டேவிட்டின் பாலவைனப் பயணிகள் முதலானவை சிரித்திரனில் வெளிவந்தவை. ஈழத்தின் முதல் இரண்டு நகைச்சுவை நாவல்களான ஆச்சி பயணம் போகிறார் கொத்தியின் காதல் என்பன சிரித்திரனில் வெளியாகின.

8) சிரித்திரனின் சிறப்பான அம்சமாகக் கருதப்பட்டது சிரிகதைகளாம். சற்குணம் (செங்கை ஆழியான்), திக்கவயல் சி. தர்மகுலசிங்கம், எம். எஸ். பகபதி, கா. யோகராசா, க. எஸ். பாலச்சந்திரன், பொ. சண்முநாதன், க. பரராஜசிங்கம் (துருவன்) முதலானோர் சிரித்திரனில் சிரிகதைகளை எழுதியுள்ளனர். இவர்களில் திக்கவயல் சி. தர்மகுலசிங்கம் குறிப்பிடத்தக்கவர். சிரித்திரனோடு தன்னைப் பூரணமாக இணைத்துக்கொண்டவர்.

9) சிரித்திரனில் காலத்திற்குக் காலம் புதுமையான அம்சங்களைச் சுந்தர் அறிமுகப்படுத்தி வந்தார். அப்பகுதிகளுக்கு அவர் இடுகின்ற தலைப்புக்கள் தனித்துவமானவை. சிரித்திரன் அகராதி, தத்துவ முத்துக்கள், செய்திச்சோடி, பள்ளிப்பகிடி, நகைத்தேன், கதம்பவனம், இலக்கியச்சிமிழ், தேன்பொழுது என அத்தலைப்புக்கள் விரியும். இலக்கியச்சிமிழ் என்ற இலக்கியப் பகுதியை அகனாங்கள் தொடர்ந்து எழுதிவந்தார். பண்டைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் சுவையான பகுதியை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். சிரித்திரனின் பணியில் தேன்பொழுது குறிப்பிடத்தக்க தென்பேன். ஈழத்தில் இலைமறை கயாக விளங்கிய கலைஞர்களை மாதாமாதம் பெட்டி கண்டு அவர்களின் புகைப்படத்துடன் மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். முத்த கலைஞர்களும் இளங்கலைஞர்களும் இப்பகுதியில் அறிமுகமாயினர். இந்தப் பகுதியை பொன். பூவேகசிங்கமும் கனகசகுமாரும் இணைந்து எழுதிவந்தனர்.

10) சிரித்திரனின் ஆண்டு மலர்கள் விசேடமானவை. கருத்தோவியப் பொக்கிசமாக அவை திகழ்ந்தன. 1971இல் வெளிவந்த எட்டாவது ஆண்டுமலர் மிகச் சிறப்பாக வெளிவந்துள்ளது. கனகசெந்தில்நாதன், து. வைத்திலிங்கம், தே. பெண்டிற், க. பாலசுந்தரம் ஆகியோரின் மணியாக சிறுகதைகள் நான்கு அதில் இடம்பிடித்திருந்தன. க. பரராஜசிங்கம், பொன்ச்சமுக்கநாதன். திக்கவயல் சி. தர்மகுலசிங்கம் ஆகியோரின் சிறுகதைகள் அம்மலரில் இடம்பிடித்திருந்தன. செங்கை ஆழியனின் நடந்தாய் வாழி வழுக்கியாறு என்ற நடைச்சித்திரம் அந்த ஆண்டு மலரில் தான் வெளிவந்தது. ஆழியான், இம்முறை ஆண்டுமலருக்குப் புதுமையாக நீர் எழுதித்தரவேண்டும் என்ற சுந்தரின் கட்டளையை நான் நிறைவேற்றி வைத்தேன். காணாமற்போன சவாரி மாட்டினைத் தேடி, ஐந்து நாடகக் கலைஞர்களுடன் வழுக்கியாறு

உற்பத்தியாகின்ற இடத்திலிருந்து கடலோடு கலக்கும் இடம்வரை நடந்தோம். கதையும் பிறந்தது. வழக்கியாற்றின் வளமும் தெரிந்தது.

11) சிரித்திரனின் அட்டைப்படம் அதன் தனித்துவத்திற்கு எடுத்துக்காட்டு. மாதம் மாதம் ஒரு கருத் தோவியம் அட்டைப்படத்தில் அலங்கரிக்கும். படிப்பவர் உள்ளத்தில் படிந்து சுருக்கென இதயத்தைத் தைப்பதுபோல அக்கார்ட்டின் விளங்கும். சிலவேளைகளில் அட்டைப்படக் கார்ட்டினின் இடத்தினை முக்கியமான சிலரின் படங்கள் இடம்பிடித்திருக்கின்றன. எகிப்திய நாசர் இறந்தபோது அவர் படமும், குத்துவிளக்கு திரைப்படம் ஈழத்தில் தயாரிக்கப்பட்டு வெளிவந்தபோது அதில் நடித்த இரத்தினத்தின் படமும், பேராசிரியர் கைலாசபதியின் மறைவின்போது அவர் படமும் அட்டையை அலங்கரித்துக் கொண்டன. பெரும்பாலும் கார்ட்டின்களே அட்டையைப் பிடித்திருந்தன. சிரித்திரனின் தனிமுத்திரையாக அது இருந்தது.

இவை சிரித்திரனின் பொது அம்சங்கள், ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட மாதிரி சிரித்திரன் கார்ட்டின் சஞ்சிகை மட்டுமன்றி அரசியல், சமூக இலக்கிய சஞ்சிகையாக விளங்கியது. "சிரித்திரனில் வெளிவரும் கேல்ச்சித்திரங்கள் மிக அற்புதமானவையாக இருக்கின்றன" எனக்கூறும் அந்த வார்த்தைப் பிரயோகத்தினை சுந்தர் எப்பொழுதும் விரும்பவில்லை. கார்ட்டினைக் கேலிச்சித்திரம் என்பதை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவற்றினை ஆங்கிலத்தில் குறிப்பிடுவது போல கார்ட்டின் என்றோ தமிழில் கூறுவதாயின் கருத்துச் சித்திரங்கள், கருத்தாண் என்றே குறிப்பிட்டார். "கார்ட்டின் என்பது சிறுமையை நவீன நையாண்டியுடன் யூதாசுரமாகப் படம் வரைந்து காட்டும் வீத்தகம்" என்பது சுந்தரின் வாதம். "கார்ட்டின் என்னும் கிண்டல் கலைசமுதாயத்திலுள்ள களைகளைக் கிண்டி எடுப்பதற்கேயல்லாது பயினைக் கிண்டி

எடுப்பதற்கல்ல" என அடிக்கடி கூறுவார். அனைத்தும் சமூக மேம்பாட்டிற்காக வென்பது அவர் நம்பிக்கை.

சிரித்திரன் சுந்தர் கார்ட்டினிஸ்டாக உருவாக்கப்பட்டவரல்லர். அக்கலை பிறப்பிலிருந்தே அவரிடம் உறங்கிக்கிடந்த தென்பேன். அதனை வெளிக்கொணர்ந்த நிகழ்ச்சிகள் சில அவரை நிகரில்லாத கார்ட்டினிஸ்டாக தமிழிற்குத் தந்துள்ளன. மொடல் ஸ்கூல் என்று நெல்லியடி மகாவித்தியாயத்தில் அவர் தன் ஆரம்பக்கல்வியைக் கற்றார். பின்னர் கரவெட்டி விக்னேஸ்வராக் கல்லூரி மாணவராகத் திகழ்ந்தார். அவ்வேளை அவருக்குப் பத்து வயது பருத்தித்துறையில் எழுத்தாளர் கல்கியையும் மாலி என்ற அற்புதமான கார்ட்டின் ஓவியரையும் சந்திக்க நேர்ந்தமையைத் தன்வாழ்வின் ஒரு திருப்பமாகச் சுந்தர் குறிப்பிடுவார். கூட்டமேடையில் வைத்திருந்த கரும்பலகையில் அநாயாசமாக மாலி வரைந்து தள்ளிய கருத்துச் சித்திரங்கள் அவரீடும் அக்கலை மீதும் அவரைப் பிணைத்து விட்டன. பம்பாய்க்குக் கட்டிடக் கலைத்துறையில் கற்க அனுப்பப்பட்ட சுந்தர் அங்கு கார்ட்டின்களைப் பம்பாய் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் வரைந்தமை தற்செயலான நிகழ்ச்சிகளல்ல. பம்பாயிலிருந்து அவர் கார்ட்டின் ஓவியராகவே திரும்பிவந்தார். இந்த நாட்டின் அரசியல் அயோக்கியத்தனங்கள், இனவாதங்கள் சமூகத்தில் வேருன்றிக் கிடந்த அறியாமைகள், மூடநம்பிக்கைகள், தமிழ்ப் பற்றின்மை, அடக்கு முறைகள் என்பன அவருக்கென ஒரு கடமை சமூகத்தின்பால் இருப்பதை உணர்த்தின. ஆரம்பத்தில் பாணன் என்ற பெயரில் சுந்தர் அரசியல் கார்ட்டின்களை வரைந்தார். அவை பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டன. பின்னர் தினகரன், வீரகேசரி, தினகரன் ஆகிய பத்திரிகைகளில் சமூக கார்ட்டின்களை வரைந்து தன் கருத்து நிலையைத் தெள்ளெனப் புரியவைத்தார். அவை

எவர்களை அடையவேண்டுமோ அவர்களைத் தங்குதடையின்றிச் சென்றடைந்தன. அவருடைய அரசியல் கார்ட்டுகள் சம்பந்தப்பட்ட அரசியல்வாதிகளின் நெஞ்சினைக் கூர்மையான ஊசிகளாகத் தாக்கியிருக்கும். 1983களில் யாழ்ப்பாணத்தில் இராணுவ அராஜகம் கட்டுக்கூடக்கூது மக்களைச் சுட்டுச் சொத்துக்களை அழித்து யாழ்ப்பாணத்தில் நூலகத்தையும் தீப்பிட்டுபோது அவற்றினைக் கண்டு அவரால் பொறுக்கமுடியவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் நாட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த பெரியார்கள் சிலைகள்கூட இந்த இனவெறியர்களின் தாக்குதலுக்குத் தப்பவில்லை. மகாத்மா காந்தியின் சிலையும் தாக்குதலிற்குள்ளானது. உடைக்கப்பட்ட காந்தியின் சிலையின் காலிற்கும் சுரத்திற்கும் முதலுதவிக்கப்பட்டு தரும் ஒழிந்து நிற்பதுபோல் மொழியிலாத கார்ட்டின் வரைந்தார். ஓராயிரம் வாந்ததைகளால் சொல்லிக் குழறவேண்டிய சங்கதியை ஒரு படத்தின் மூலம் சுந்தர் சுட்டிக்காட்டினார். இப்படி உதாரணங்கள் ஏராளம் காட்டிவிட்ட முடியும். "கிண்கைக்கு சுந்தர்திரக்கனி வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஆம் பெரும்பான்மை கிணத்திற்குச் சுணையும், சிறுபான்மை கிணத்திற்குச் குங்குமாக வழங்கப்பட்டிருந்தது" என்று அவர் ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். 1971களில் கொழும்பு வாழ்க்கையைத் துறந்து அவர் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் குடியேறியமை கூட இவ்வாறான சிந்தனையின் விளைவு. பேரினவாதத்தின் எழுச்சியால் தமிழ்மக்கள் கொழும்பில் அகௌரவப்படுவதை அவர் வெறுத்தார்.

சிரித்திரன் சுந்தரின் சமூகப்பார்வை மிகுந்த அவதானிப்புத் திறன் கொண்டது. சிறிய விடயங்களையும் மிக நுட்பமாக அவர் அவதானித்துக் காட்டுங்களாக்கினார். இனவாதப் பாதிப்பு, வீரதேடும் படலம், வாடகை வீட்டில் அழுந்திய படலம், பாடசாலையில் இடம் தேடும் படலம், சமூகச் சின்னத்தனங்கள் அனைத்தும் அவர் கரங்களில் சிரிக்கவும்

சிந்திக்கவும் வைக்கும் கார்ட்டுகளாகின. சமூகத்தின் சிறுமைகளை நவீன நையாண்டிபுடன் சுட்டிக்காட்டினார். அதற்கு அவர் பல பாத்திரங்களைக் கருவியாக்கிக் கொண்டார். யாழ்ப்பாணத்தின் சமூகப் பிரதிநிதிகளாகச் சவாரித்தம்பர், சின்னக்குட்டி, மெயில்வாகனத்தார் என்போரும் அவருடன் சேர்ந்தோரும் அமைத்தனர். சுந்தருக்கு மிகுந்த புகழினைத் தேடிக்கொடுத்த சமூகக் கார்ட்டின் சவாரித்தம்பர் ஆகும்.

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி தினகரனின் ஆசிரியராக விளங்கிய காலகட்டத்தில் தினகரனின் தினசரியில் சவாரித்தம்பர் தொடர்ந்து வெளிவந்தது. சுந்தரைக் கைலாசபதியும் தினகரனைச் சுந்தரும் தக்கவாறு பயன்படுத்திக் கொண்டனர். தினகரனின் விற்பனை படிப்படியாக அதிகரித்தமைக்குச் சவாரித்தம்பர் ஒரு காரணம் என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உண்மை. இன்றைய இளைஞர்களின் மனநிலையை மைனர் மச்சான் பிரதிபலித்தது. கொழும்புப் பெண்களின் ஆங்கில மொகத்தையும் தமிழ் அறிவினமையையும் சுட்டிக்காட்ட அவர் தேர்ந்தெடுத்த பாத்திரங்கள் மிளிஸ் டாமோதரனும் மிஸ்ரர் டாமோதரனும் மாவார்கள். இவை வகை மாதிரிப் பாத்திரங்களாகவே அமைந்தன. சமூக மாந்தர்களின் திருந்தவேண்டிய அம்சங்களை சுந்தர் தன் கார்ட்டுகளில் சுட்டிக்காட்டினார். எவரது மனதையும் நோக்கச் செய்தவற்கு அவர் தன் கார்ட்டுகளைப் பயன்படுத்தவில்லை என்பது முக்கியமாக நோக்கத்தக்கது. அவருடைய சமூகம் நோக்கிய கொதிப்புக்கார்ட்டுகளாக மட்டும் வெளிவரவில்லை. ஆங்காங்கு கருத்துக்களாகவும் சொற்களில் பாய்ந்தன. "சீர்க்கத் தெரிந்தவன் மனீதன்" என்றார். கல்விக்குப் பணம் இறைக்கும் மனிதர் கலைக்குக் கிளிளியும் தெளிப்பதில்லை எனக் கவலைப்பட்டார். "உத்தியோகத் தனை உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலை

களாகவே கல்வி நிலையங்கள் செயற்படுகின்றன. பூரண மன்தனை உருவாக்குவது அவற்றின் இலட்சியமாக வில்லை'' என வேதனையோடு எடுத்துரைத்தார். எமது சமுதாயம் பிள்ளைகளின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதில்லை. சமுதாயத்தை பிள்ளைகளின் உணர்வுகளைக் குழிதோண்டிப் புதைக்கப்படும் இடுகாடென்றே கூறவேண்டும்'' எனப் பொருமினார். இப்படிப் பலபல கருத்துக்களைச் சுந்தர் கூறிச்செய்யுள்ளார். சமூகத்தினை இரக்கத்தோடு அவர் தன் கார்ட்டுன்களாலும் எழுத்தினாலும் சாடினார். சமூகத்தின் போலித்தனங்களையும் சின்னத்தனங்களையும் அவர் சிந்தித்துத் திருந்துமாறு தன் படைப்புக்களில் கொண்டு வந்துள்ளார்.

சிரித்திரனின் அரசியல்பணி, சமூகப்பணி என்பவற்றுடன் அதன் இலக்கியப்பணியும் குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். சிரித்திரனில் வெளிவந்த ஆச்சிபயணம் போகிறாள், மயானபூமி (பிரளயம்), கொத்தியின் சாதல், கங்கைக்கரை யோரம் என்பன நூலுப்பெற்றிருக்கின்றன. தேன்பொழுது மகுடி, நடந்தாய் வாழி வழக்கியாறு, அலைகடல் தான் ஓயாதோ? சித்திரம் பெளர்ணமி, முற்றத்து ஒற்றைப்பனை முதலான நூல்கள் சிரித்திரனின் பிரசுமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. குறிப்பாகச் சிரித்திரனின் சிறுகதைத் துறைக்கு ஆற்றிய பணிமுக்கியமானது. சமூகத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகிற்கு சிரித்திரன் சிறுகதைகள் ஒரு தொகுதியாக வெளிவரில் புதியதொரு பரிமாணம் நிச்சயம்சேரும். என். எஸ். எம். ராமையா (நிலைவாப்பிடித்து) கனக செந்தில்நாதன் (பெரிய மீன்), செங்கை ஆழியன் (நிலம்களைத்தேடி), தெளிவத்தை யோசேப் (திட்டு ரொட்டி) க. பாலசுந்தரம் (மனித தெய்வம்), நெல்லை க. பேரன் (மொட்டை மரம்), து. வைத்திலிங்கம் (ஆலடி வயிரவர்), யோகேஸ் ஐயாத்துரை (பேதம்), இலத்தை

நடராஜன் (இருள்), மல்லிகை சி. குமார் (புகுந்த வீடு), மாதவி (நெருப்பில் ஒரு செந்தாமரை), செந்தாமரை (நீ போனால் இன்னொன்று), சுதராஜ் (தயவுசெய்து கை போடாதீர்கள்), சாந்தன் (மீறல்), திக்குவல்லை கமால் (ஒரு பிழைப்புப் புனிதமாகிறது), சந்திரபோஸ் (நிலைகெட்ட மனிதரை நினைத்து விட்டால்), வடகோவை வரதராஜன் (நாளை வரும் திருநாள்), இளவாலை விஜயேந்திரன் (எங்கள் வலை), மருதூர் அலிகான் (சபலங்கள்), பால அசோகன் (வளைகோடுகளும் நேர்கோடுகளும் ஆகியோரது சிரித்திரன் சிறுகதைகள் சிரித்திரனின் சிறுகதைப் பங்களிப்புக்கு ஏற்ற உதாரணங்களாகும். இவை தொகுக்கப்பட்டு தொகுதியாக வெளிவரில் புனைகதைத்துறைக்குப் புதிய பங்களிப்புகளாக அமையும். இன்னொரு சங்கதியையும் சிரித்திரன் சுந்தரின் இலக்கியப் பங்களிப்பாகக் கருதமுடியும். சிரித்திரனில் அரும்பு என்றொரு சிறுவர் பகுதியைச் சிலகாலம் சிரித்திரனில் நடத்திவந்தார். அதில் பொச்சம் தீராது போனவிடத்து "கண்மணி" என்றொரு சிறுவர் சஞ்சிகையை ஆரம்பித்தார்கள். மூன்றிழைகளை வரை வெளிவந்து தொடர முடியாது நின்றபோனது.

சிரித்திரன் சுந்தர் தமிழ்சஞ்சிகை உலகிற்கு அளித்த பங்களிப்பு என்றும் நினைவில் வைத்திருக்கப்படும். ஈழத்தமிழலகின் கார்ட்டுன் உலகிற்கு அவர் என்றும் முடிசூடா மன்னர். அவரிடத்தினை இன்னும் எவரும் நிரப்பவில்லை என்பேன் எவன் தனது இயல்பான வல்லமையை அறிந்து அயராது ஆர்வத்துடன் உழைக்கிறானோ அவனே மேதையாகிறான் என்பது சிரித்திரன் சுந்தரின் வார்த்தைகள் அந்த மணிவாக்கு அங்குக்கே மிகவும் பொருத்தமானது. ஏனெனில் எங்களிடையே வாழ்ந்து தனி அடையாளங்களை விட்டுவிட்டுச் சென்றிருக்கும் கலாமேதை அவர்.

தன்முரடி இராஜதந்திரியன் பார் வையல் சீர்த்திரன் ஆசிரியர் சி. சீவஞானசுந்தரம்

அண்மையில் யாழ் குடாநாட்டில் ஏற்பட்ட இலக்கிய இழப்பு சிரித்திரன் பத்திரிகை ஆசிரியர் சிவஞானசுந்தரத்தின் மரணம். முதுபெரும் பத்திரிகையாளரான சிவஞானசுந்தரம் தொடர்பாக அஞ்சலி தெரிவித்து பலர் எழுதிவிட்டார்கள். ஒரு கலைஞனுக்கு உண்மையான அஞ்சலி என்பது அவனது நோக்கங்கள் ஈடேற உழைத்தலாகும்.

திரு. சிவஞானசுந்தரம் போன்றவர்கள் உள்ளொன்று வைத்து புறமொன்று பேசாத அரசியல் விமர்சகர்கள்.

வெறுமனே சிரிப்பூட்டுவது மட்டும் சிரித்திரன் பத்திரிகையின் நோக்கமாக இருந்திருந்தால் அரசியல் அலசலில் சிரித்திரனுக்கோ அதன் ஆசிரியருக்கோ இடமொதுக்கும் அவசியம் நோந்திருக்காது.

அமரர் சிவஞானசுந்தரத்தின் விமர்சனங்கள் சிரிப்போடு சிந்தனையையும் தட்டி எழுப்பியவை என்றால் மிகையாகாது.

தமிழ் உணர்வுகொண்ட அமரர் சிரித்திரன் சிவஞானசுந்தரம் அவர்கள் தமது “கார்ட்டூன்”

சித்திரங்களில் உருவாக்கிய இரு குணசித்திரப்பாத்திரங்களே மிஸ்டர் அன்ட் மிஸிஸ் டாமோடிரன் (Mr & Mrs. Damodiran) அதாவது தாமோதரன் என்ற அழகிய தமிழ்ப்பெயரை டாமோடிரன் என்று ஆங்கிலக் கலப்புடன் மாற்றியமைத்து தமிழையும் ஆங்கிலச் சொற்களுடன் கலந்து பேசி தமது வரட்டுத்தனத்தை அந்த இரு சித்திரங்களிலும் வெளிக்காட்டுவதாகவே சிரித்திரனின் கார்ட்டூன் சித்திரம் விளங்கியிருந்தது. இன்றுங்கூட தாமே தமிழர்களின் ஏகபிரதிநிதிகள் தமது தாய், தந்தை, முதாதையர்களே தமிழர்களின் வழிகாட்டிகள் என்றெல்லாம் கூறி தலைநகரிலிருந்து தத்தமது தந்தையர்களின் பெயரில் அரசியல் நடத்தும் “டாமோடிரன்”களும் இருக்கவே செய்கிறார்கள்.

இவர்கள் இன்றைய யதார்த்தத்தை உணர்ந்து தமிழில் பேசத்தலைப்படலாம். ஆனால் இவர்களின் வாயிலிருந்து ஒழுங்காக ஒரு திருக்குறளோ, அல்லது சந்தச்சுவையுள்ள திருப்புகழிலிருந்து ஓரிருவரிகளோ அழுத்தம் திருத்தமாக வெளிவரும் என்று எவ்விதத்திலும் எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை.

ஆனால் நம் நாட்டில் தமிழ் அரசியலாளர்களில் குறிப்பிட்ட சிலரைத் தவிர கொழும்பைப் பிறப்பிடமாக கொண்டவர்கள் அன்றாட பிரச்சனைகளில் இருந்து அரசியல் அரங்கின் கேலிக்கூத்துகள் வரை அமரர் சிவஞானசுந்தரத்தின் நையாண்டியில் இருந்து தப்பியதில்லை

அரசியல் வாதிகளின் முகமூடிகளும் சிரித்திரன் சிவஞானசுந்தரத்தாரின் சிரிப்பு வெடிகளால் சுக்குசுக்கலாயின.

தமிழே தெரியாத தலைவர்கள் ஆங்கிலத்தில் சிந்தித்துக் கொண்டு தாமே தமிழர்களின் காவலர்கள் என்று கூறித்திரிந்தனர்

தமிழின் சுவை, தமிழர்களின் வாழ்வு முறை பற்றியெல்லாம் சிலர் அரசியலுக்காகவும், வாக்குகளுக்காகவும் தமிழர்களை ஏய்த்துப் பிழைக்க தம்மைத் தமிழர்கள் என்று கூறிக் கொண்டனர்.

“இனவாத நாகம் சூம்வசம்சமானால்
உலகக்கண்ணங்கள் மட்டுமல்ல
நிலவுக்கு கூட, நம்மவர்கள்
சென்று வரலாம்”

சிறந்த சிந்தனைவாதியும் நகைச்சுவை எனவே தமிழை ஆராய்ந்து அதன் அருமை பெருமைகளையெல்லாம் உய்துத்துணர்ந்த பேராசிரியர்கள், மற்றும் கல்வியாளர்கள் ஏராளமாக வாழ்ந்து வரும் இன்றைய காலகட்டத்தில் வெளிநாட்டவர்களும்

தமிழை அறிந்து ஆராய்வதில் நாட்டம் காட்டி வருகின்றனர்.

இந் நிலையில் சிங்களம் மட்டுமே என்ற விஷநாகம் தலைவிரித்தாட ஆரம்பித்ததாலேயே, “தமிழே எங்கள் உயர் முச்சு” என்று தமிழர்களும் அந்த நாகத்தை எதிர்கொள்ளத் தலைப்பட்டனர்.

தனிச் சிங்களச்சட்டத்தை எதிர்த்து குரல் கொடுத்த தமிழ் அரசியல்வாதிகள் அதனை தமது அரசியல் கொண்ட குடும்ப பாரம்பரியம் பேசிய மேட்டுக்குடி அரசியலாளர்கள் அதற்கு நேர்மாறாக இருந்தனர்.

இன்னும் இந்த நிலை நீடிப்பதுதான் சாபக்கேடாக விளங்குகிறது.

இத்தகைய கலப்புத் தமிழர்கள் தமக்குத் தமிழ் தெரியாமல் இருப்பதையே ஒரு தகுதியாக காட்டிக் கொண்டனர் என்பதுதான் வெட்கக்கேடானது.

அதற்குகாகவே கார்ட்டூன் சித்திரத்தை தனியாக உருவாக்கி நயமான முறையில் விமர்சனத் தாக்குதல் நடத்தினார் அமரர் சிரித்திரன் சிவஞானசுந்தரம்.

நன்றி : தினமுரசு

சிந்தனைச்சிற்பி சிவஞானசுந்தரம்

கண மகேஸ்வரன்

‘சிவா’ என்று அறிந்தவர் களால் அழைக்கப்பட்டாலும், ‘சுந்தர்’ என்ற பெயரில் பிரபலமானவர் யாழகத்தின் வடமராட்சி மண்ணின் அரும்பெரும் சிந்தனையாளரும், ஓவியக் கலைஞரும், கார்டூனிஸ்டுமான திரு. சி. சிவஞானசுந்தரம் அவர்கள்.

தமிழர் பண்பாட்டையும் கலாசாரத்தையும் உலகறியச் செய்ய வேண்டுமெனும் நோக்குடன் தன்னை ஓர் உண்மைக் கலைஞனாய் அர்ப்பணித்தவர் சிவா.

“சுவாசித்தம்பர்” எனும் அவரது அழியாப் புகழ் பெற்ற சிந்தனைச் சித்திரங்கள் இன்று வரையும், இனிமேலும் வாழுந்தன்மையுடைய தான பாத்திரங்கள் தலைமுறை இடைவெளிகளைக் கடந்து, ஒரு வரலாற்றுக் காலகட்டத்தைத் தெளிவுபடுத்தும் தன்மையவை தம்பரும், சின்னக்குட்டியும் வடமராட்சியின் குறிப்பாக கரவெட்டி எனும் அவரது சொந்தக் கிராமத்தின் நடமாடும் இயல்பான பாத்திரங்கள். அவை செப்பும் மொழியும், சிந்தனைகளும், நையாண்டி கலந்த நளிணமான அந்த நடைதான் அந்தப் பிராந்தியத்தின் மண்வாசனை.

நடமாடும் தன் பிரதேசத்தின் மாந்தரைப் பாத்திரமாக வார்த்தெடுப்பதன் முன்னதாக தமிழர்தம் அரசியல் வானில் கொடிகட்டிப்பறந்த “சுந்தர்” வாரப்பத்திரிகையில் அவரது அரசியல் கார்டூன்கள், சிவாஜி என்ற புனைபெயருள் பரிணமித்ததை தமிழ் வாசகர்கள் மறந்திருக்க முடியாது. “சிவாஜி” தான் சிவஞானசுந்தரம் என்பதை அவரோடு சேர்ந்து நான் பணியாற்றிய காலத்திலேயே புரிந்து கொண்டேன்.

நம் நாட்டில் அவர் சித்திரங்கள் கதைபேசுமுன்பாக, கட்டிடக்கலைக் கல்லூரிக்கு கற்கை நெறியின் பொருட்டு பாரதத்திற்குச் சென்ற நமது கலைஞர் அரசியல் உணர்வுகளால் உந்தப்பட்டு “மிளிடல்” “கொஞ்ச” போன்ற பத்திரிகைகளில் தான் தமது முதல் கைவண்ணத்தை வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.

இலங்கையில் அர்சு கட்டிடக் கலைத்திணைக்களத்தில் படவரைஞராக இருந்துகொண்டே தன்தனித்திறமைகளை வளர்த்துக் கொண்டு அனைத்துலகுமறியப் பிரபலமான போதும், சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தின் பின் கட்டாயத்திண்ப்பை பொறுக்காத அந்த நெஞ்சம் தொழிலைத் துறந்து “செய்தொழில் தெய்வம், சிரிப்பே சீவியம்” எனும் தாரக மந்திரத்துடன் “சிரித்திரன்” எனும் சிரிப்போடு சிந்தனையை ஊட்டிய சித்திரச் சிறுசஞ்சிகையைச் சொந்தமாகத் தொடங்கி, சிறுசஞ்சிகை உலகை ஆச்சரியத்தில் அமிழ்த்தியது. அறுபதுகளின்

பிற்பகுதியில் ஆரம்பமான வித்தியாசமான இச்சிறுசஞ்சிகை தொடர்ச்சியாக இயங்கி “வெள்ளீவழி” ஆண்டையும் தாண்டி வீறுநடை போட்டதென்றால் வியப்பாக இல்லையா?

சிரித்திரனில் “நிலைக் கண்ணாடி” என்ற பெயரில் வந்த அவரது ஆசிரிய தலையங்கங்கள் கூட சமூகத்தை விமர்சிக்கத் தவறிய தில்லை. நடுநிலை நோக்கு அவருடைய ஆத்மார்த்த பலம். வித்தியாசமான சிறுசஞ்சிகையாக இருந்தாலும் தரமான சிறுகதைகளை “முத்திரைக் கதை” களாக வெளியிட்டுக்களமமைத்தவர் சிவா “கோகிலகான”மாக கவிதைகள் சிறந்தன. மண்மணம் கமழும் தொடர் கவிதைகள் சிறந்தன. “ஓய்யப்பங்கங்காணியார்” போன்ற சமூக விமர்சனங்கள் மலையக மண்ணையும் பதிவு செய்தன.

சஞ்சிகைகளின் பொருளாதாரப் பலத்திற்கு விளம்பரங்களை நாடவேண்டிய சந்தர்ப்பங்களிலும் கூட வலிய வந்த சினிமா விளம்பரங்களையே அவர் பிரசுரித்ததில்லை. இந்திய தரம்கெட்ட தமிழ் சினிமாக்களை என்றுமே அவர் விமர்சித்ததில்லை. அதேவேளை, கலைநயமிக்க வேற்றுமொழிப் படங்களை நயந்து விமர்சிக்க தவறினாருமில்லை. பிரபல கலைஞர்கள், எழுத்தாளர், அறிஞர்கள், பிரமுகர்களின் செவ்விகளையும் புதிய அணுகு முறையில் நேர்த்தியாக வெளியிட்டார். அந்நாட்களில் தமிழரசுக் கட்சியின் முக்கிய பிரமுகராகவும், மட்டுநகர் மண்ணின் கீர்த்திமிகு பாராளுமன்ற

உறுப்பினராகவும் விளங்கிய திரு. செல்லையா இராஜதுரை அவர்கள் “கந்தரை” வியந்து பாராட்டியுள்ளார். இந்தியத் தமிழகத்தோடு மிகவும் பரிச்சயமாக இருந்த திரு. இராஜதுரை அங்கே காணாத ஒரு புதுமையை தனித்துவத்தை இங்கே ஒரு ஓவியக்கலைஞன் அற்புதமாகச் சித்தரிப்பதாக உணர்ச்சிவசப்பட்டு மடல் வரைந்திருந்தார். உண்மையும் அதுதானே. கல்வி, விகடன் போன்ற வெகுஜன வாராந்தரிகளின் துணுக்குகள், கார்ட்டூன்களுமே பழகிப் போயிருந்த நமது மகாஜனங்களுக்கு சொந்த மண்ணின் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பி பத்திரிகைத்துறையை ஒரு சவாலாக ஏற்று சாதனை படைத்த பெருமை சிவாவுக்கேயுரியதானரோ. ஓவியமும் யாழ்ப்பாணத் தமிழரின் பேச்சுவழக்கு மொழியும் ஒருசேரக் கலந்தால் அந்த அற்புதக் கலைஞனின் பேனா வேறுபாடின்றி அனைவர் உள்ளத்தையும் கொள்கை கொண்டது. அவர் தனது “வாரீசு” என்று யாரையும் அறிமுகப்படுத்தா விட்டாலும் “மகுடி” என்னும் சங்கநாத முழக்கமான கேள்வி பதிலையும் “சிரித்திரன் அகராத”யையும் அப்படியே பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக அவரது உண்மை மாணாக்கனாக நான் காணும் மற்றொரு படைப்பாளி “சுவைத்திரன்” திக்கவயல் தர்மகுலசிங்கம் அவர்கள் சிவாவின் அதே வீறுடன் தர்மகுலசிங்கத்தின் பேனாமுனை மறுவார்ப்பாக செயற்படுவதை எவராலும் மறுதலிக்க முடியாது. ஆயினும் ஓவியமும் கார்ட்டூனும் முன்னவருக்கு கைவந்த

கலையாயிருப்பதால் “சுந்தர்” தனித் துவம் பெறுகிறார். விளம்பரத்தில் கூட “சுந்தர்” செய்த புரட்சியையே இன்று “தீக்கவயலாடும்” கைக்கொள்கிறார்.

சொந்த மண்ணின் சாதித்துவம், சமுதாயச் சீக்கேடுகளை “சவாரித்தம்பர்” மூலம் வெளிப்படுத்திய அதேவேளை இங்கிலீஷ் மட்டுமே நுனிநாவில் கொலுவோச்சும் மேல்வர்க்கத் தமிழினதும், அவர்தம் கொழும்பு நாகரீகத்தையும் விமர்சிக்கும் Mr & Mrs. டாமோடரனும் மைனர் மச்சானும் மறக்கக்கூடிய பாத்திர வார்ப்புகளா என்ன?

பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் “தினகரன்” ஆசிரிய பீடத்தை அலங்கரித்த காலப் பகுதியில் வலம் வந்த “சுந்தரின்” சவாரித்தம்பர் பின்னாளில் வீரகேசரி தினசரியில் தொடர்ந்தது வீரகேசரியில் வெளிவந்த அந்தக் காலகட்டத்தில் கடமையிலிருந்த தினகரன் ஆசிரியர் வீரகேசரியை விடவும் கூடுதல் சன்மானம் தருவதாகவும், அந்தச் சித்திரத்தை வண்ணத்தில் பிரசுரிப்பதாகவும் கோரிக்கை விடுத்தபோதும், காசக்காகக் கலையை விற்காத பெருமையும் இலட்சியப்பிடிப்புக் சுந்தருக்கே உரியவை.

தமிழ் கலாசாரத்தை பிரதிபலிக்கும் நுனிநகலைகளில் சுந்தர் இயல்பான ஆர்வம் கொண்டவராயிருந்தார். அரங்கேறும் நாட்டிய நடனங்கள் பற்றியெல்லாம் கூடிக்கலந்து விமர்சிப்பார். அவருடன் கதைக்கத் தொடங்கிவிட்டால்

பொழுது போவதே தெரியாது. ஆயினும் வார்த்தையை அளந்து மிக அவதானமாகவே பேசுவார். தமிழன் பண்பாடு அவர் இல்லத்தினுள்ளும் கொலுவோச்சுவதை அவரோடு நெருங்கிப்பழகி அனுபவித்த வர்களால் தான் உணரமுடியும்.

“சனிநீராடு” எனும் நம் முன்னோர் மொழிந்த வாக்கைக்கூட வாழ்வில் சரியாகக் கடைப்பிடித்தவர் சுந்தர். உடலெல்லாம் நல்லெண்ணெயால் குளிப்பாட்டி உடலை மசாஜ் செய்து காலை முதல் மதியம் வரை அவர் எண்ணெய்க்கிணறாகக் காட்சியளிப்பார்.

கருணையும், காருண்யமும், மனிதப்பண்பும் அவரிடம் மிகுந்து காணப்பட்டது. அவரது மனிதப்பண்பிற்கு அனுபவரீதியான ஓர் உதாரணத்தை இங்கு குறிப்பிடுவது சாலப்பொருந்தும் என நினைக்கின்றேன்.

ஒரு சமயம் அவரது “சுந்தரின்” சஞ்சிகையின் கொழும்பு அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. நான் ஒரு படைப்பாளியாய் உருவெடுத்த ஆரம்ப காலம் அது. க.பொ.த. சா/த பரீட்சை எழுதிவிட்டு முடிவுக்காகக் காத்திருந்தவேளை சுந்தரின் பால்ய நண்பராகிய எனது தந்தை என்எழுத்து மீதான ஈடுபாட்டைக் கவனித்து விட்டு என்னை அவரோடு சேர்த்து விடுவதாகச் சொன்னார். ஒரு பெரிய பத்திரிகைக் காரியாலயத்தில் வேலைக்குச் சேர்வதான உணர்வுடன் நான் மகிழ்வுடன் ஒப்புக்கொண்டேன். அங்கே போனதும் ஒரு பெரிய

அலுவலகத்தைக் கண்டிலேன். பெரியவேலை என்று உயர்ந்த பதவிகள் ஒன்றும் அங்கு எனக்காகக் காத்திருக்கவில்லை. ஆயினும் பண்பான ஒரு குடும்பத்துடன் நெருக்கமான ஒரு உறவு வளர அந்தப் பயணம் காலாயிற்று. உயர்தர வகுப்பிற்கு முன்னோடியான ஒரு மூன்று மாதகாலப்பகுதிதான் அது.

ஒரு அச்சக்கோப்பாளனாகப் பயிற்சியும், வந்து சேரும் கையெழுத்துப் பிரதிகளை வாசித்து தெரிவுசெய்யும் வகையையும் ஒப்பு நோக்கிச் செவ்வைபார்க்கும் முறையையும் கற்றுக்கொள்ளவும் அந்தச் சிறு சஞ்சிகையின் உருவாக்கத்தில் எனக்கும் கணிசமான ஒரு பங்கு வகிக்கவும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அந்தச் சிறு குடும்பத்தில் நானும் ஓர் அங்கத்தவனாய் அவர்களது சுக துக்கங்களில் நானும் ஒரு பங்காளியாய் ஆகிவருவதைப் பொறுக்க முடியாத ஏற்கனவே அற்கு பணியாற்றிக் கொண்டு என்னுடன் அன்பாகப் பழகிய நண்பர் ஒருவர் என்மீது லேசாகக் காழ்ப்புணர்வுகளை வெளிப்படுத்தத் தொடங்கியிருந்தார் சஞ்சிகையின் ஆரம்பகாலமுதலே அவர்களோடு தங்கியிருந்து பணியாற்றும் அவர் சிறிது சிறிதாக என்னை விலக்கத்தொடங்கினார். கோவை செய்த விடயங்களைப் பக்கம் கட்டும் முறையை அவர் எனக்குக் காட்டித்தரமுறுத்துவிட்டார். நான் விரதையுடன் அவரைப் பார்த்துப் பழகி நூலால் இறுக்கிய பின் தட்டிலிருந்து மேசையின் மீது தள்ளும் போது அந்த அனர்த்தம் நிகழ்ந்தது.

மிருந்த சிரதையுடன் கோவை செய்து பக்கம் கட்டிய ஒரு பக்கத்திற்குரிய விடயதானத்தை உள்ளடக்கிய அச்செழுத்துக்கள் அவ்வளவும் சரிந்து உதிர்ந்து கீழே சிதறி விட்டது. அந்தச் சத்தம் கேட்டு ஓடிவந்த ஆசிரியர் சுந்தர் என்னைத் திட்டப்போகிறாரே என்று நான் கலக்கம் கொண்ட அந்தவேளையில் அவர் வந்து “என்ன நடந்தது மகேல்?” என்றார். நானோ அல்லது என்னுடன் கூடப்பணியாற்றியவரோ பேசாதிருப்பது கண்டு விடயத்தைப் புரிந்து கொண்டவராய் சரி இனி என்ன செய்கிறது? ஆறுதலாய் கவனமாய்ப் பார்த்துச் செய்யுங்கோ, என்றார் மிக நாகரிகமாக. அவரது பொறுமையை எண்ணிய வியந்து போனேன்; கூட வந்த அவரது துணைவியாரும் எதுவுமே பேசாது சிரித்துவிட்டுப்போனார். அப்படியொரு பண்பான குடும்பத்தை அந்த வயதில் எங்குமே தரிசித்ததில்லை. அந்த இளம்வயதில் எனக்கு ஆச்சரிய மாய்ப்பட்டது. இன்றுவரை அந்த நிகழ்வு மனக்கண்முன் நிழலாடுகிறது. தெளிவான அவர் உள்ளம் மலைக்க வைக்கிறது.

அந்த நாளில் எனது கையெழுத்து மணிமணியாக அழகாக இருக்கும். அதனால் கவரப்பட்ட சுந்தர் “சிரித்தீ” என்ற அவரது தாரக மந்திரமான எழுத்துகளை மூன்று விதமான அமைப்பில் என்னைக் கொண்டு எழுதுவித்து “புளொக்” செய்து இறுதிவரை அவற்றைப் பயன்படுத்தினார். அதை இறுதிவரை அவற்றைப் பயன்படுத்தினார். திரு. தெளிவத்தை யோசப் அவர்களின்

“தீட்டுரொட்டி” என்ற சிறுகதைக்கான ஓவியத் தைத் தான் வரைந்து “ரைட்டலை” என்னைக் கொண்டு எழுதுவித்து திறமை எங்கிருந்தாலும் அதைத் தூண்டிவிட வேண்டுமென்பதில் குறியாயிருந்து செயற்பட்டவர் அவர். அவரிடமிருந்து ஓவியத் தைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் எனும் ஆர்வம் எனக்கிருந்தும், அது கைகூட முன்பே நான் அவரைப் பிரிந்துகொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அவரிடத்துப் பணியாற்ற முன்பே ஏதோ ஒருவிதத்தில் “சிந்திரன்” எனக்கு நெருக்கமாகியிருந்தான். முதன்முதலாக சித்திரமொன்றை வெளியிட்டு அதற்கான சிறுகதை எழுதுமாறு கோரியிருந்தபோது, பரிசுக்குரிய கதையாக அமரர் நெல்லை க. பேரனின் “மொட்டை மரம்” கதை தெரிவுசெய்யப்பட்ட அதேவேளை “நிராசை” எனும் எனது முதல் சிறுகதையும் பாராட்டுக் கதையாக தெரிவு செய்யப்பட்டு அடுத்த சிரித்திரனில் பிரசுரமாயிற்று. சஞ்சிகை நடாத்திய ஆசிரியரும் எனது ஊரைச் சேர்ந்தவர் என்பது ஆசிரியரும் எனது ஊரைச் சேர்ந்தவர் என்பது எனக்கு அப்போது தெரிந்திருக்கவில்லை. பேரன் பிறந்த நெல்லியடியும், சுவைத்திரன், ஆசிரியர்

பிறந்த திக்கமும் அயல் கிராமங்களே என்பது இன்னொன்று. இப்படிப் படைப்பாளிகளாகவும் சஞ்சிகையாளராகவும் நாம் ஒட்டிப் போவது மனதுக்கு உவகையிக்கிறது. ஆயினும், எங்களுக்கெல்லாம் குருநாதராக வழிநடாத்திய பெருமை “சிந்திரன்” ஆசிரியர் சிவஞானசுந்தரம் அவர்களையே சாரும்.

ஓவியர்கள் அனைவருமே “கார்ட்டூனிஸ்டுகள்” ஆவதில்லை. கார்ட்டூனையே தமது கூரிய ஆயுதமாக சமூக முரண்பாடுகளை கிளறி, குப்பைகளை வெளித்தள்ளி, உண்மைகளை வெளிச்சத்துக்கு கொண்டுவந்தவர் திரு. சிவஞான சுந்தரம். தன் சிந்தனையில் தோன்றிய எண்ணக்கருக்களுக்கு உயிரும், உருவமும் கொடுத்து முகபாவங்கள் மூலம் உள்ளத்தை வெளிப்படுத்திய அந்த அற்புதக் கலைஞரின் வலதுகரத்தை “பாசிவாதம்” எனும் பக்கவாதநோய் பாதித்தபோதிலும் மனிதப் மனம் கலங்கினாரில்லை. தன் இறுதி மூச்சுள்ளவரை பணி தொடரவேண்டும் எனும் மங்காத ஆர்வத்துடன் இடது கையில் தூரிகை ஏந்தி சாதனை படைத்த அந்த அற்புத மனிதர்போல் இனி எவர் பிறப்பார்?

சீந்தனை ஆந்நல்ம்கு சீர்த்திரன் ஆசிரியர்

அகளங்கள்

புன்னகை தவழும் முகம், சிந்தனையின் ஆழத்தைக் காட்டும் அகன்ற நெற்றி, எதையும் சூர்ந்து கவனிக்கும் அழகான கண்கள். வார்த்தையின் பெறுமதியை உணர்ந்து ஒவ்வொன்றாக வெளிப்படுத்தும் உரையாடல், உள்ளத்தைப் போலவே உயர்ந்த தோற்றம், இவரா இத்தகைய கருத்துச் சொல்லும் கற்பனை வளமும் சீர்திருத்த நோக்கமும் கொண்ட சிரிப்பலைகளை நெஞ்சக் கரைதனில் மோதவிடும் நகைச்சுவைக் கடல் என்று பார்த்தவர்கள் ஆச்சரியப்படும் ஒரு மாமனிதரைப் பற்றித்தான் இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன். அவர் வேறு யாருமல்லர்.

சிரித்திரன் ஆசிரியர் அமரர் .சி. சிவஞானசுந்தரம் தான் இந்த மாமனிதர்.

1979ம் ஆண்டு நான் அவரோடு அறிமுகமாகிய நாளிலிருந்து 90ம் ஆண்டு பிற்பகுதி வரை அவரோடு நெருங்கிப் பழகியவன். அவரது சிரித்திரன் சஞ்சிகையில் வளர்த்த தெடுக்கப்பட்டவன் என்ற வகையில் எனக்கு அவரோடும், அவரது குடும்பத்தினரோடும் நெருங்கிய பழக்கம் உண்டு. எனது தந்தையைப்

போலவே அவரில் அன்பு கொண்டு அக்குடும்பத்தில் ஒருவனாகிப் பழகிய எனக்கு அவரது ஆத்மா பிரிந்த செய்தி என்னுள்ளத்தை இன்னும் அதட்டிக்கொண்டேயிருக்கிறது.

தேசிய சாகித்திய மண்டல விருது பெற்ற "சிரித்திரன் சீத்திரக் கொத்து" நூலை அவர் ஆக்குவதற்கும் வெளியீட்டு விழாவைச் செய்வதற்கும் உதவக் கூடிய வாய்ப்பு எனக்கும் கிடைத்திருந்ததென்று என்றும் நான் பெருமைப்பட்டுக்கொள்கின்றேன்.

அவர் ஒரு சிந்தனைக் கோவை ஒன்றை நூலாக்குவதற்காக எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அவற்றில் இரண்டு விடயங்களைக் குறிப்பிடுகின்றேன்.

ஒரு வீட்டில் வீட்டுத் தலைவர் இறந்துபோய் 31ம் நாள் அந்தியஷ்டி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கு வந்த உறவினர்கள் எல்லோரும் முக்குமுட்டச் சாப்பிட்டு விட்டு கைகழுவுவது இடத்திற்குச் சென்றார்கள். அங்கே ஒரு நாய் எலும்பும் தோலுமாகக் கிடக்கின்றது. பக்கத்தில் கிடந்த ஒரு தடியை எடுத்து அந்த நாயை அடித்துக் கலைக்க முயல்கின்றார் ஒருவர். பந்தி வைத்துக் கொண்டிருந்த பக்கத்து வீட்டுக்காரன் ஓடிவந்து நாய்க்கு அடிக்கவேண்டாம் என்று தடுத்து அந்த நாய் அந்த வீட்டுக்காரர் இறந்த நாளிலிருந்து ஒன்றுமே சாப்பிடாமல் உருக்குலைந்து போய்கிடக்கிறது என்று சொல்கின்றார். இந்தச் சிந்தனையின் ஆழத்தை உணர்ந்து கொள்ளும் படி வியாக்கியானம் செய்யாமல்

உங்களிடனேயே விட்டுவிடுகின்றேன். இன்னொன்று ஒரு நூலகத்திற்குப் பாடசாலை மாணவர்கள் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள் உட்பட படித்தவர் கூட்டம் படைஎடுத்துச் செல்கின்றது. நடுத்தெருவில் பூனையொன்று செத்து இரண்டு நாட்களாகத் தூர்நாற்றம் வீசிக் கொண்டிருக்கின்றது. கற்றவர்கள் எல்லோரும் மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு முகத்தைச் சுழித்தபடி மறுபக்கம் திரும்பி சுவாசிப்பதை நிறுத்திக் கொண்டு வேகமாக நூலகத்திற்கு வாசிப்பதற்கெனச் சென்றார்கள். படிப்பறிவில்லாத சாதாரண பாமரன் ஒருவன் அவ்வழியால் வருகின்றான். அவன் மூக்கைப் பிடிக்கவுமில்லை, முகம் சுழிக்கவுமில்லை. பக்கத்திலுள்ள வீடு ஒன்றிற்குச் சென்று மணவெட்டியை வாங்கி வந்து செத்துக்கிடந்த பூனையைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் குழிவெட்டிப் புதைத்து விட்டுச்செல்கின்றான்.

அவன் நூலகம் செல்லவும் இல்லை. அவன் கற்கவேண்டியது எதுவும் நூலகத்திலும் இல்லை. இக்கருத்தின் ஆழத்தையும் உங்கள் சிந்தனைக்கேவிட்டு விடுகின்றேன்.

எனது “இலக்கியத் தேரல்” என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பின் அட்டையின் பின்புறத்தை அவரது கருத்தோவியங்களால் நிரப்பவேண்டும் என்று ஆசைகொண்டேன். அவர் தனக்கே உரிய பாணியில் பின்வருமாறு ஆரம்பித்திருந்தார்.

துச்சாதனன், துரியோதனன் முதலானோர்களது கெட்ட எண்ணத்தை உலகத்திற்குக்

காட்டுவதற்கே திரௌபதிக்கு துகில் உரியும் சம்பவம் மகாபாரத்தில் இடம்பெறுகின்றது என்ற நுட்பமான உண்மையை எவ்வளவு அற்புதமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

தனது நகைச்சுவைகளைப் பற்றி அவர் சொல்லும்பொழுது சில குறிப்பிட்ட நகைச்சுவைகளை திரும்பத்திரும்பக் கூற நான்கேட்டுள்ளேன். அவரது நகைச்சுவைகள் ஒவ்வொன்றும் சமகாலப் பிரச்சினைகளை துல்லியமாக வெளிக் காட்டியிருக்கின்றன.

சித்திரகானம் என்ற ஒரு பகுதியில் பிரபலமான சினிமாப் பாடல்களில் ஓரிரு அடிகளைப்போட்டு அதற்கும் பொருத்தமாகப் படமும் வரைவது அவரது வழக்கம்.

வானத்தில் முழுநிலா காய்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

“வாராயோ வெண்ணிலாவே - நீ கேளாயோ எங்கள் கதையை நம்மையும் பேசவிடாது நமக்கென ஒன்றும் செய்யாது” என்ற பாடல் வரிகளை தந்தை செல்வநாயகம் நிலைவைக் காட்டி பாடுவதாகவும் அவருக்குப் பக்கத்தில் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் நிற்பதாகவும் தான் வரைந்த படத்தைப்பற்றி அடிக்கடி குறிப்பிடுவார்.

காலக்கண்ணாடி

இதேபோல இன்னுமொரு கருத்துப்படம் பற்றி அடிக்கடி குறிப்பிடுவார். நேபாள மன்னர் மகேந்திரா ஒரு தடவை இலங்கைக்கு வந்தபொழுது வேட்டைக்குச் சென்று ஒரு மாணைக் கொன்றுவிட்டார்.

இலங்கை புத்தபிக்குகள் மான் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டித்து ஒன்றுகூடி எதிர்ப்புக் காட்டினர். இதற்கு சிரித்திரன் ஆசிரியர் அவர்கள் ஒருகருத்துப் படத்தை அற்புதமாக அமைந்திருந்தார். செத்துக்கிடக்கும் மாணைச் சுற்றி புத்தபிக்குகள் அழுதுகொண்டிருக்கின்றார்கள். பக்கத்திலே ஏராளமானதமிழர்களின் பிணங்கள் குவிக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. இந்தக் கருத்துப்படத்தைப் பற்றியும் அவர் அடிக்கடி குறிப்பிடுவதுண்டு.

மகுடி

அவரது மகுடி கேள்வி பதில் மிகவும் விசித்திரமானது. சிரித்திரன் இதழ்கள், இன்றைய தமிழக முதல் அமைச்சர் கலைஞர் மு. கருணாநிதிக்கு ஒழுங்காக அனுப்பி வைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. கலைஞர் கருணாநிதி முதல்வராக இருந்த காலங்களிலும், இல்லாத காலங்களிலும் சிரித்திரன்களை வாசித்து பாராட்டுக் கடிதங்களையும் அனுப்பி இருக்கிறார். மகுடி கேள்வி பதில் கலைஞருக்கும் பிடித்த ஒரு பகுதி என்பதைக் கடிதங்கள் மூலம் கண்டுகொண்டேன்.

ஆசிரியர் அவர்கள் தனது ஒரு கேள்வி பதிலைப்பற்றி என்னிடம் அடிக்கடி கூறியிருக்கிறார். தந்தை செல்வநாயகத்தின் மகன் சந்திரகாசன் அவர்களிடம் அவரின் தாயார் இந்தக் கேள்வி பதிலை வாசித்துக் காட்டி பாராட்டியதாக ஆசிரியர் அவர்கள் எனக்குக் கூறியிருக்கிறார்.

கேள்வி :- தூங்கிய தமிழனைத் தட்டிஎழுப்பியது யார்?

பதில் :- அநுராதபுரத்தில் ஏறிய சிங்களப்பிரயாணி

கொழும்பில் இருக்கும் தமிழ்பேசத் தெரியாத தமிழ் நாகரீகத்தைக் கடைப்பிடிக்காத தமிழர்களை கிண்டல் செய்வது அவருக்குப் பிடித்தமானதொன்று Mr & Mrs. டாமோடரன் என்ற பகுதியில் அவர்களை டமிலர்கள் என்று குறிப்பிட்டு அற்புதமான நகைச்சுவைகளை வழங்கியிருக்கின்றார். கொழும்புத் தமிழரின் நாகரீகத்தை அவர் நகைச்சுவைச் சித்திரமாக்கியது எனக்கு மிகவும் பிடித்ததொன்று.

நாய் நாகரீகம்

குழந்தைப் பிள்ளையை இருக்கவைத்து அதனைத் தள்ளிச் செல்லும் வண்டில் ஒன்றினையும், நாய்க்குட்டியையும், குழந்தைப் பிள்ளையையும் கொழும்புத் தமிழ் பெண்ணையும் இணைத்து ஒரு நாகரீகக் காட்சியை அவர் அமைத்திருந்தார். நா(ய்)கரீகம் என்று தலைப்பிடப்பட்டிருந்தது.

குழந்தை இருக்கவேண்டிய வண்டிலுக்குள் நாய்க்குட்டி எட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. குழந்தையின் இடுப்பிலே கயிறுகட்டி வண்டிலோடு தொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. குழந்தை தவழ்ந்து, தவழ்ந்து நாய் இருக்கும் வண்டிலை இழுத்துக் கொண்டுபோகிறது. குழந்தையின் தாய் மகிழ்ச்சியோடு நாையைப் பத்திரமாப் பார்த்தபடி நடந்து போகின்றாள்.

சமகாலக் கார்ட்டூன்கள்

எல்லா இடங்களிலும் இராணுவ சோதனை முகாம்கள் ஏற்படுத்தப்பட்ட காலத்தில் ஒரு கருத்துப்படத்தை அவர் அற்புதமாக அமைத்திருந்தார்.

ஒருவர் கோவணக் கட்டுபட்டு நடந்துசெல்கிறார். இன்னொருவர் அவரைப் பார்த்து எங்கே செல்கிறீர்கள் எனக்கேட்க (யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து) கொழும்புக்குச் செல்வதாகக் கூறுகிறார். கொழும்புக்குப் போற ஆக்களை கடுமையாகச் சோதிக் கிறார்களாம் அதுதான் இப்படிச் செல்கிறேன்.

இப்படி எத்தனை வகையான நகைச்சுவைகளை கருத்தோவியங்களை அவர் தமிழ் உலகுக்கு அள்ளிவழங்கியிருக்கிறார்.

அவரது அத்தனை சிரித்திரன்களையும் எழுத்தெண்ணி வாசித்தும், பின்பு சிரித்திரனில் நான் எழுதத்தொடங்கிய பின் எனது ஆக்கங்கள் பலவற்றை தாங்கி வந்த ஐம்பதுக்கும் (50) மேற்பட்ட சிரித்திரன்களை சேகரித்து வைத்திருந்தும், நினைவுக் கெட்டியதைக் குறிப்பிடக்கூடியதாக இருக்கிறதேயல்லாமல் பார்ப்பதற்கு அல்லது ஆதாரம் காட்டுவதற்கு ஒரு சிரித்திரன் கூட கைவசம் இல்லை. காலம் இவைகளை அழித்தொழித்தாலும் சிந்தனைகளிலே இருந்து நினைவுகளை அகற்றவேமுடியாது.

தெய்வீக நாட்கள்

அவரோடு பழகிய நாட்களைத் தெய்வீக நாட்களாக இன்னும் கருதிப் போற்றுகின்றேன். அவரது இறுதிச்சடங்கில் கூட கலந்து கொள்ளமுடியாத சூழல் ஏற்பட்டு விட்டமைக்காக என் மனம் என்றும் வருந்திக்கொண்டே உள்ளது.

சமூக ஞானி சிவஞானசுந்தரம்

என். சண்முகலிங்கம்

சமூகவியல்துறை சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்
யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகம்.

இழப்பதற்கு இனி என்ன இருக்கின்றது என்ற இன்றைய எங்கள் மாமனிதர் அண்ணன் சிரித்திரன் சிவாவின் இழப்பு தாங்கமுடியாதது.

நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக எங்கள் பண்பாட்டின் செழுமையை, செந் நெறியை, காட்டி நின்ற சிந்தனையாளனைத்தனிக்கும் இந்தக்கால கொடுமையிடை புறிகொடுத்திருக்கின்றோம்.

“கார்ட்டூன்” என்ற கலைவடிவத்தை தனிமனித சமூக காழ்ப்புகளுக்கும், வக்கிரகங் களுக்கும், பயன்படுத்துகின்ற இன்றைய அவலங்களிடையே அண்ணன் சிவாவின் ஒவ்வொரு கார்ட்டூன்களும் புனிதமாய், சமூக மேம்பாடு - மாணிட மேன்மை என்ற உன்னதத்தின் வீச்சானவை.

தமிழர் சமூகத்தைத் தாழ்த்திய பேரினவாதக் கொடுமை களைச் சித்தரிக்கும் கார்ட்டூன் ஒன்றுடனேயே அறிமுகமான “சிவா”ஜியின் படைப்புக்கள், அன்று கத்தி அரசியல் நடத்தியவர்கள் மத்தியில் அமைதியாய் ஆனால் ஆழமாய் அரசியல் நிலைமைகளை நுணுக உணர்த்தி நின்றவை. கட்டடக்கலை பயில பம்பாய் சேர். ஜே. ஜே. கலைக்கல்லூரிக்குச் சென்ற செல்வன் சிவஞானசுந்தரம் அரசியல் சமூக விழிப்புணர்வுட்டும் கார்ட்டூன் கலைஞனாக உருவாக அன்றைய இந்தியச் சூழலும் அவருக்கு வாய்ந்த நட்புகளும் பெருந்துணையாயின். அன்றைய இந்திய சுதந்திரப் பேராட்டக்கால உணர்வுகளின் தாக்கம் தன்னை பெரிதும் பாதித்தமைபற்றி அவரே அடிக்கடி குறிப்பிடுவதுண்டு.

அந்த நாட்களில் ஆர். பே. லக்ஷ்மன், பால்தக்கரே போன்ற ஞானமுள்ள கார்ட்டூன் கலைஞர்களின் பால் தனக்கு ஏற்பட்ட ஈடுபாடும் தன்னை இந்த துறையில் வழிக்படுத்தியதாக குறிப்பிடுவார்.

“சிவா”ஜியின் மேதமைக்காக அங்கீகாரம் அவர் அங்கிருந்த வேளையிலேயே கிடைத்து விட்டதெல்லாம். BLITZ, CONCH போன்ற பிரபல ஆங்கில சஞ்சிகைகளில் இன்னும் லோக்கசத்த என்ற மராட்டிய ஏட்டிலும் அன்றே அவரின் கார்ட்டூன்கள் இடம்பெறும் பெருமையைப் பெற்றிருந்தன.

இலங்கைக்கு மீண்டபின் தந்தையாரின் விருப்பத்திற் காக கட்டடக்கலை திணைக்கள படவரைஞர் தொழிலில் இணைந்தாலும், அவரது ஆத்மா தனக்கு பிடித்த கார்ட்டூன் கலையிலேயே திளைத்திருந்தது. People Voice, சுதந்திரன் என்பன “சிவா”ஜியின் உன்னத படைப்புக்களால் பெருமைபெற்றன. இந்தவேளையில்தான் தான் சிவா அண்ணன் அடிக்கடி உணர்ச்சிபொங்க நினைவுகூரும். “கைலாசீன்” அறிமுகமும் ஊக்குவிப்பும் அவருக்கு வாய்த்தன. தினகரன் ஆசிரியராக கைலாஸ் (பேராசிரியர் க. கைலாசபதி) பத்திரிகை சஞ்சிகைத் துறையில் பலரை உருவாக்கிய காலப்பகுதியில் சமூக விமர்சக கார்ட்டூன் கலைஞனாக சிரித்திரன் சிவஞானசுந்தரம் பரிமளித்தமையும் நிகழ்த்தது.

சிரிப்போடு சிந்தையில் வெளிச்சம் பாய்ச்சிய அவரது கார்ட்டூன்கள் சுவாமித்தம்பிரி என்ற மகுடத்தில் பிறந்தன.

30 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அந்த பாத்திரத்தின் ஊடாக எங்கள் வாழ்வை எங்கள் சமூகப்போலிகளை கொடுமைகளை விமர்சித்த அவரது படைப்புக்கள் எத்துணை ஆழமானவை.

பின்னாலே “செய்தொழில் தெய்வம்” சிரிப்பே சீவியம் என்று அவர் தன்னை அர்ப்பணித்த சிரித்திரன் சஞ்சிகையும், கலயக்கண்ணாடியாக அவர் எழுதிய ஆசிரிய தலையங்கங்களும், அதில் இடம்பெற்ற ஒவ்வொரு படைப்பும் எத்துணை மகத்தானவை.

“கந்தன் அடறிணை, வெளவால் உயர்நீணை கந்தன் கோயிலுக்குள் போகமுடியாது வெளவால் போகமுடியும் - சவாரித்தம்பர் மூலம் அன்றைய சாதியக் கொடுமைக்கான விமர்சனம் வெளிப்படும்.

நவீனமயமாக்கம் என்ற பெயரில் போலியாய் மேலை வாழ்க்கை முறைக்குள் அழியும் எமது பண்பாட்டு வாழ்வின் அவலங்களை மிஸ்டர் அன்ட் மிஸிஸ் டாமோடிர்ன் சித்தரிக்கும்.

காலில் கத்தியுடன் சமாதானம் பாடிவந்த போலியுரு வேஷங்கள் வரை அவரது தூரிகையில் துலங்கிய அம்பலமான சமூக அரசியல் சிந்தனை வீச்சுக்கள் அத்தனையுமே எங்கள் பண்பாட்டுச் செல்வங்கள்தான். எங்கள் சமூகவரலாற்றிற்கான சமூகவியல் மூலங்களான அவரின் படைப்புக்கள்

அனைத்தையும் சமூகநோக்கில் தொகுத்து வருகின்ற தலைமுறைக்கு கையளிப்பதே நாம் அவருக்குச் செய்யும் மிகப்பெரிய அஞ்சலியாகும்.

மாறாத சோகம்

அத்தகைய ஒரு முயற்சியில் அவரது படைப்புகளைத்தேடி அவரோடு கலந்துரையாடியிருந்த வேளையில் தான் எல்லாவற்றையும் தொலைத்து அலையும் இந்த அவல வாழ்வு சூழ்ந்தது. சிவா அண்ணனுடனான அந்த இறுதி சந்திப்பு பொழுது எங்கள் வழமையான அறிவுலக அவலங்களின் முடிவில் வழமை போல ராகசுகத்தில் கரையும் வேளை அவருக்கும் எனக்கும் பிடித்த யமன் கல்யாணியில் “கருஷ்ணா நீ பேசுனே” பாடியதும் பின் அதே கருதியில் “மாறாத சோகம் தானோ” என்ற அதே ராகத்திலான திரைப்பட பாடலை நான் பாடியபோது தன்னை மறந்து அண்ணன் சிவாவும் சேர்ந்து பாடிக் கரைந்ததுவும் இன்று அவருக்கு இறுதி பிரியாவிடை தரவும் முடியாத என் இருப்பில் “மாறாத சோகம் தானோ” மட்டும் தான் மிச்சமா அன்பு உள்ளங்களே?

அண்ணன் சிவாவுக்கு புகழஞ்சலி செலுத்தி, “வானத்து அமரன் வந்தான் காண் போகும் காண்” என்று வழமைபோல் கிடைக்காமல் இனியேனும் அவரது சிந்தனை வீச்சில் சமூக விஞ்ஞானத்தில் தோய்ந்து விழிப்புணர்வுகொள்வோமா?

தனித்துவமான கலைஞர் சீர்தீரன் சுவஞானசுந்தரம்

திருமதி. அன்னலட்சுமி கிராஜதுரை
(சிரேஷ்ட பத்திரிகையாளர் - வீரகேசரி)

தனித்துவமான கலைத்திறனும், அதற்கிணைவான கொள்கைப்பற்றும் கொண்ட கலைஞர்கள் அபூர்வமாகவே பிறக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவர் அண்மையில் யாழ்ப்பாணத்தில் மறைந்த சிரித்திரன் ஆசிரியர் எஸ். சிவஞானசுந்தரம் அவர்கள்.

“சீர்தீரன் சுந்தர்” அல்லது அவர் படைத்து உலவவிட்டு மக்கள் மனதில் நிலைபெற்று விட்ட பாத்திரமான “சுவாரித்தம்பர்” என்றால் இவர் உங்களுக்கு மிகவும் பரிச்சயமான ஒருவராகின்றார் என்பது மதிக்க முடியாதது.

சுந்தர் தொழிலால் ஒரு பட வரைஞர். இருப்பினும் தமது கேலிச் சித்திரங்களால் பெரும் புகழ் பெற்றவர். இந்தியாவுக்கு உயர்படிப்புக்காகச் சென்ற அவரை காட்டுந் சித்திரக்கலை மிகவும் கவர்ந்து கொண்டது. அதனை வெகு அவதானத்தோடும், ஆர்வத்தோடும் கற்றுக் கொண்ட அவர் இந்தியப் பத்திரிகைகள் சிலவற்றில் காட்டுந்களை வரைந்தார். இவரது முதலாவது “பீனீஸ்” வெளியானது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமது இந்த ஆற்றலை நமது நாட்டுக்குப் பொருத்தமானதாக அவர் மாற்றிக் கொண்டார். நகைச்சுவை உணர்வும், எதையும் ஒரு புதிய கோணத்தில் நோக்குகின்ற திறனும், ஆழ்ந்த சமூகப் பிரக்ஞையும், தீவிர சிந்தனை இயல்பும் சுந்தரருக்குரியவை. ஒரு

கார்ட்டூனிஸ்டுக்கு நிச்சயமாக இருக்கவேண்டிய குணம்சங்கள். எனவே அவர் கருத்துச்செறிவும், கற்பனை வளமும் நகைச்சுவை உணர்வும் நிறைந்த கருத்துச் சித்திரங்களைப் படைத்து வெளியிட்டதில் வியப்பேதுமில்லை.

சுவாரித்தம்பர் மைனர் மச்சான், மிஸ்டர் அன்மிஸிஸ் டாமோடூரன், ஸ்ரீமான் செல்லக்கிளி ஆகியவை. சுந்தர் தமது காட்டுந்கள் மூலம் ஈழத்தில் உலவவிட்ட பாத்திரங்கள் தினகரன், வீரகேசரி, மித்திரன் மற்றும் சில பத்திரிகைகளில் இக்காட்டுந்கள் வெளிவந்தன. மக்களின் பெரும் அபிமானத்தைப் பெற்றன. இப்பத்திரிகைகளை வாங்கும் வாசகர்கள் முதலில் சுந்தரின் காட்டுந்களைப் பார்த்து சிரித்த பின்புதான் பத்திரிகையின் ஏனைய விஷயங்களைப் பார்ப்பார்கள். இவை 1950ம் ஆண்டின் பிற்பகுதி 1960, 1970ம் ஆண்டுகளில் உச்சக்கட்டம்.

சுந்தர் சித்திரித்த “சுவாரித்தம்பர்” யார்? புதுமைகளைக் கேலி செய்த யாழ்ப்பாணத்துப் பழமைவாதியல்ல. நாகரீகம் என்ற பெயரில் வெளியாகும் அலங்கோலங்களை எடுத்துக் காட்டிய சீர்திருத்தவாதி மனிதாபிமானி. நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிருந்து வாழ்ந்திருந்த சிலரின் ஆங்கில மோகம் சுந்தரை மிகவும் அலைக்கழித்தது. அதன் பயனாகப் பிறந்ததே மிஸ்டர் அன் மிஸிஸ் டாமோடூரன். பெண்களின் பின்னால் சுற்றுவது வாழ்வின்

தலையாய பணிஎனக் கொண்ட சில இளவட்டங்களின் இயல்பைக் காட்டி நகைக்க மைனர் மச்சானை அவர் உருவாக்கினார்.

தாம் படைத்த பாத்திரங்கள் சுந்தரைப் பொறுத்தவரை அவரது பிள்ளைகள்போல அவற்றைப் பற்றிக் கதைப்பதனால் மிகவும் குதூகலிப்பார். அந்த ஒவ்வொரு பாத்திரமும் நேரில் வந்து பேசுவது போல முகபாவத்தை வைத்துக் கொண்டு பேசிக் காட்டி மற்றவர்களைச் சிரிக்க வைப்பதும் அவருக்கு பிடித்தமான ஒன்று.

எல்லோரிடமும் பாரபட்சமின்றி இனிமையாகப் பழகும் சுபாவம் கொண்ட இவர் கொள்கைப்பிடிப்பு உள்ளவர். ஏழைகள் மீது இரக்கம் கொண்டவர் தாம் சொல்லவேண்டிய கருத்துக்களை நயமாகவும் ஆணிஅடித்தாற்போன்று சொல்லும் திணிவு கொண்டவர் என்பதை அவரது கார்ட்டூன்களும், கருத்தோட்டங்களும் பளிச்சென்று எடுத்துக்காட்டும். இவரது கேலிச் சித்திரங்கள் பலவற்றை ஆனந்தவிகடன் வாராவாரம் எடுத்துப்பிரசுரித்து வந்ததையும் இங்கு குறிப்பிடலாம்.

தமது கருத்துக்களை மேலும் ஆழமாக எடுத்துக் கூறும் பொருட்டு இவர் ஆரம்பித்த பத்திரிகைதான் சிரித்திரன். "சிரிப்பே சீவியம்" என்பது இதன் தாரக மந்திரம் என்பதில் இருந்து இவரது கொள்கையையும், குறிக்கோளையும்

ஒருங்கே புரிந்து கொள்ளலாம். இருபதாண்டுகளுக்கு மேல் வெளிவந்த இம்மாத சஞ்சிகை வாசகர்களின் மிகுந்த மதிப்பைப் பெற்றதொன்றாகும். சுந்தரின் ஆறாமைக்குச் சான்றாக விளங்கிய இச்சஞ்சிகை இலங்கைப்பத்திரிகை உலகிற்கு ஒரு தனித்துவமான வரவு என்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஒருவனது வாழ்க்கையின் வெற்றி தோல்வி என்பது அவன் செய்யும் தொழிலில் பற்று வைப்பதிலேயே இருக்கிறது. இந்நாட்டில் கார்ட்டூன் ஓவியத்தால் பணம் கிடைக்காது என்றபோதும் தொடர்ந்து வரைந்தேன் என்னை ஒருவர் உனது வாழ்க்கையில் வெற்றியா, தோல்வியா, என்று கேட்டால் வெற்றி என்றுதான் கூறுவேன். என்னை பொறுத்த அளவில் அது வெற்றி.

இவ்விதமாக திரு. சிவஞானசுந்தரம் அவர்கள் 1990ம் ஆண்டில் தமது கார்ட்டூன் சித்திரங்களைத் தொகுத்து தான் வெளியிட்ட சிரித்திரன் சித்திரக் கொத்து என்ற முன்னுரையில் குறிப்பிட்டிருந்ததையும் இங்கு குறிப்பிடுதல் பொருத்தமானது.

பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு ஒரு முறைதான் குறிஞ்சிமலர் பூக்கிறது. காலத்தின் தேவைக்கேற்ப அங்ஙனப்போது பிறக்கின்ற கலைஞர்களும் சில நோக்கங்களோடுதான் மலர்கின்றனர். மணம் வீசுகின்றனர். சுந்தரமும் அத்தகைய ஒரு கலைஞரே அவர் புகழ் வாழ்க!

வொற்காலம் படைத்த கேலிச்சித்திரக் கலைஞர் ..

அமரர்.நவாஸ்யூர் சச்ச்தானந்தம்
ஈழத்து தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகிலே கேலிச்சித்திரக் கலையை ஆரம்பித்து புதியதோர் பொற்காலம் படைத்தவர். நகைச்சுவை எழுத்தை தங்கநகையென சாதாரண மக்களுக்கும் வழங்கி பத்திரிகை வாசிப்பில் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி பரபரப்பை ஊட்டியவர்! அவர்தான் சிரித்திரன் சிவஞானசுந்தரம் என்னும் கலைஞன்! அக்கலைஞன் மேடைகளில் ஏறியதில்லை. பேசியதில்லை, வீண்சலசலப்புகளில் ஈடுபட்டு அதைக் கலை என்று காலங்கழிக்கவுமில்லை. அமைதியாக தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் இருந்து நகைச்சுவை ஆயுதத்தை ஏந்தி சமுதாயத்தில் பெரும் புரட்சி செய்தார்.

நமது மண்ணில் தமிழர் சமுதாயத்தின் பெருநோயான சாதி வெறி, மூடநம்பிக்கைகள், போலித்தனங்கள் யாவற்றையும் அவரது ஆயுதம் குத்திக்குதறியது. ஆனால் மக்களின் இதயங்களைப் புண்படுத்தும் கண்களாகப் பாய்ந்ததில்லை. சிந்தனையைக் கிளறி பண்படுத்தும் பண்பு செறிந்ததாகத் திகழ்ந்தது.

நமது மண்ணில் முற்காலத்தில் நடைபெற்ற தமிழ்க் கூத்துக்களில் பச்சையாக ஆபாசம், வசைபேசுவது அல்லது பாடுவது அர்த்தமற்ற சேட்டைகள் செய்வதுதான் நகைச்சுவை என்ற கருதப்பட்டு வந்தது. இங்கு வெளியான

தமிழ்ப் பத்திரிகைகளிலும் நகைச்சுவை குறிப்பிடும் அளவிற்கு வளர்ந்த கலையாக இருக்கவில்லை.

சுந்தரின் கேலிச் சித்திரமான சவாரித்தம்பரோடு தான் ஈழத்து தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகில் கேலிச்சித்திரத்தின் பொற்காலம் ஆரம்பமாகிறது. சவாரித்தம்பர் மாட்டுவாலை முறுக்கிவிட்டதுபோல வாசகர்களிடையே பெரிய கிளர்ச்சியை கிண்டிவிட்டார்.

முதன்முதல் தினகரனிலும், பின்பு வீரகேசரியிலும் அவரின் கேலிச்சித்திரங்கள் வெளியாகின் சவாரித்தம்பரோடு தொடங்கி, பின்பு வெவ்வேறு குணவியல்புள்ள அற்புதமான பாத்திரங்களைப் படைத்து, அவைகளை வெவ்வேறு கோணங்களில் வைத்து சமுதாயத்தின் கோணல்களைச் சிரிப்பால் சாடினார். மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும், அவர்களின் நுண்ணிய உணர்வுகளையும் தத்துவச் செறிவோடு சிரிப்புச் சிதறல்களாக அவர் தெளித்தார்.

வாழ்க்கையை அவர் சிரிப்பு என்ற தத்துவத்திலே பார்த்துச் சிரித்தார். மக்களையும் சிரிக்க வைத்து சிந்திக்கச் செய்தார். அவரது கேலிச் சித்திரங்களிலும் நகைச்சுவை எழுத்திலும் நம்நாட்டுப் பிரதேசங்களின் மண்வாசனை கமழ்ந்தது. அவரது தூரிகையின் கோடுகள் பாத்திரங்களின் குணாம்சங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் நுட்பமாக வெளிப்பிட்டன. சுந்தரின் சவாரித்தம்பர், சின்னக்குட்டி, பாறிமாமி, மைனர் மச்சான், மிஸ்டர் அன்ட் மிஸிஸ் டாமோடூர்ன், சின்னக்கிளி முதலிய பாத்திரங்கள் குடிசைவாழ் மக்களோடும் உயிர் பெற்று வாழத்தொடங்கினார். அச்சிரஞ்சீவி மாந்தர்கள் தமது "பீரம்மா"வின் புகழ் பேசுபவர்களாக என்னும் திகழ்வார்கள்.

சித்திரக்கலையில் இளமையி லிருந்தே ரசனையும் ஆர்வமும் ததும்பியிருந்த சுந்தர், ஓவியராக வேண்டும் என்று கனவு கண்டுவந்தார். ஆனால் அவரது பெற்றோர், அவரைக் கட்டக்கலை பயிலும் வண்ணம் இந்தியாவுக்கு அனுப்பினர். ஓவியக்கலைப்பீசியால் தவித்த சுந்தருக்கு அங்கு நல்ல “தீனி” கிடைத்தது போல் தக்காடீரே போன்ற பிரபல ஓவியர்களது நட்பு வாய்த்தது. கணக்குப் பார்க்கும் கட்டக்கலைப் படிப்பை விட்டு சுதந்திரமாக கற்பனை உலகில் வானம்பாடியாகப் பறப்பதற்கு தான் காதலித்த ஓவியக்கலையைக் கடிமணம் புரிந்தார்.

இந்தியாவில் பிரபலமடைந்திருந்த “கொஞ்ச” என்னும் ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் ஆசிரியரான கறஞ்சியாவிற்கு இந்திய ஓவிய நண்பர்கள் சுந்தரை அறிமுகம் செய்தனர். சுந்தர் வரைந்து கொடுத்த கேலிச்சித்திரத்தை கறஞ்சியா கொஞ்சில் பிரசுரித்ததோடு சுந்தரைப் பாராட்டி சிறுதொகைப் பணத்தையும் கொடுத்தார். அன்றிலிருந்து சுந்தர் கொஞ்ச பத்திரிகையின் கேலிச்சித்திரகாரராகப் பணியாற்றினார். பின்பு “பிளினஸ்” பத்திரிகையில் அதே பணியைச் செய்தார். இந்தியாவில் அவர் இருந்த காலத்தில் ஓவியர்கள், எழுத்தாளர்கள், சங்கீத வித்துவான்கள், நடிகர்கள், அரசியல் தலைவர்கள், சமயப்பொரியர்கள் முதலியோரின் சூழலை பெரிதும் நாடினார். அவர்களில் சிலரது நட்பும் பாராட்டும் அவருக்கு கிடைத்தது.

சுந்தர் இலங்கைக்குத் திரும்பிய காலத்திலேதான் அவரின் கேலிச் சித்திரத்திறனை இனங்கண்ட அன்றைய தினகரன் ஆசிரியர் க. கைலாசபதி தினகரனில் கேலிச்சித்திரம் வரைய அவரை அழைத்தார். “சவாரீத்தம்பர்” மக்கள் இதயங்களில் சவாரி வர்த்தொடங்கினார். இந்துசமய தத்துவமும் கர்நாடக சங்கீதமும்

எமது கலைகளின் ஆணிவேர். ஓர் உன்னத கலைஞன் கலையில் ஈடுபடும் போது அவன் மனம் அதிலே லயிக்கிறது. அது ஒருவித யோகநிலை. அந்த நிலை பண்டிடு மெய்மறந்த இன்ப நிலையில், யோக நிலையில் உருவாகும் கலைகளே காலத்தால் அழையாத கலைகள் என்று அவர் சுவைத்துப்பேசுவார்.

கர்நாடக சங்கீதத்தில் தனக்கிருக்கும் ரசனையையும், மதிப்பையும் “சீர்த்திரனி” வெளியான மகுடியின் கேள்வி பதில் மூலம் அவர் விளக்கும் அழகைப் பாருங்கள்.

கேள்வி :- தாங்கள் கடவுளைக் கண்டதுண்டா?

பதில் :- ஆம், நாகநாதன் பத்மநாதன் நாதஸ்வரத்தில் “குயிலே உணக்கனந்த கோடி நமஸ்காரம்” என்று கானம் இசைக்கும்போது கண்டிருக்கிறேன். கலைஞன் மாத்திரமல்ல ரசிகனும் கலையை ரசிக்கும் போது யோகநிலையை அடைந்து தெய்வீகத்தில் திளைக்கிறான் என்ற தத்துவம் இப்பதிலில் தொனிக்கிறது. சிரித்திரனில் சங்கீதத்திற்கு அவர் சிறப்பும் அளித்து வந்தார். தியாகராஜபாகவதர், எம். எஸ். இராஜரத்தினம்பிள்ளை, நம்நாட்டு தவில் மேதை தெட்சணாமூர்த்தி போன்ற இசைக்கலைஞர்களின் மேதாவிவாசங்களை அடிக்கடி பேசுவார்.

சிரித்திரனில் மகுடி பதில்கள் மெயில்வாகனத்தார், சிரித்திரன் அகராதி, செய்தி சொன்னதும் பல்லி சொன்னதும் முதலிய வண்ணமான தலைப்புக்களில் வண்ண வண்ணச் சிந்தனை மணிகளை சிரிப்பொலி கலகலக்கச் சொரிந்தார். நகைச்சுவையோடு சிறுகதை, நாவல்கள், கவிதைகள், நோகாணல் என்று இலக்கியச் சுவையினையும் சிரித்திரன் விருந்தாக வழங்கியது. சிரித்திரன் பண்ணையில் வளர்ந்தோர் பலர் இன்று குறிப்பிடத்தக்க

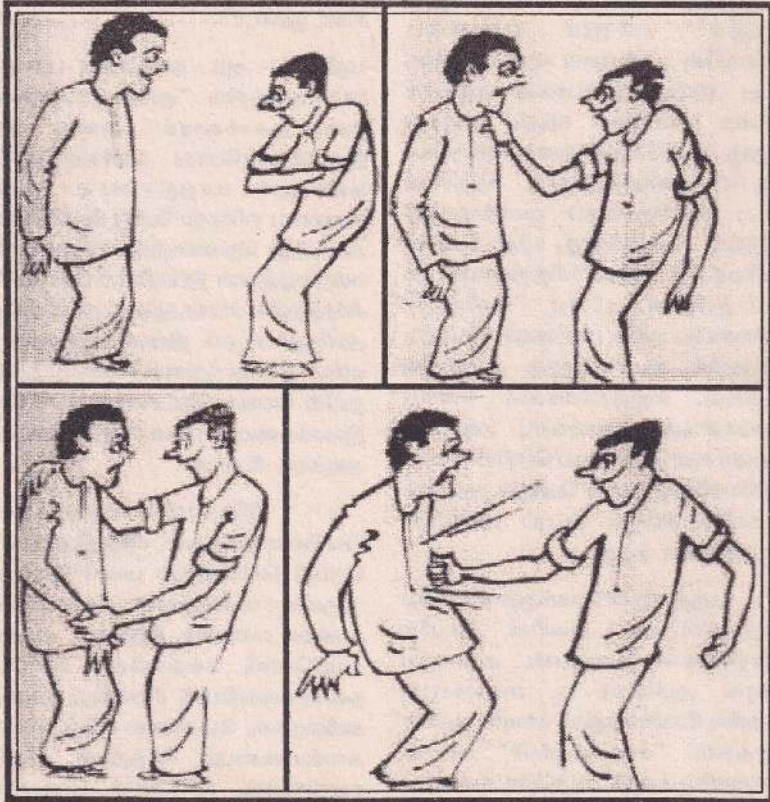
எழுத்தாளர்களாகவும், கவிஞர்களாகவும்
மிளிர்கிறார்கள்..

இலக்கியகாரரும், சாதாரண
மக்களும் ஆவலுடன் வாங்கி வாசிக்கும்
சஞ்சிகையாக சிரித்திரனை முப்பது
ஆண்டுகள் சுந்தர் வெளியிட்டுள்ளார்.
வெளியில் செல்ல இயலாது நோய்கள்
அவரைப் பற்றிக் கொண்ட
கடைசிக்காலத்தில் “இந்த உலகத்தில்
என்னை விடாது என்மீது அதிகபற்று
வைத்திருப்பவர்கள் இந்த நோய்கள் தான்”

என்று “ஜோக்” அடிப்பார். அக்காலத்திலும்
அவர் கேலிச்சித்திரம் வரைந்தார்.
எழுதினார், சிரித்திரன் வெளிவந்தது.

சுந்தரின் பேச்சும் முச்சு
மட்டுமல்ல, அவரது குடும்பமே
சிரித்திரனோடு ஒன்றி சிரித்திரனுக்காக
உழைத்து வந்ததால் நண்பர்கள் அவரையும்
“சிரித்திரன்” என்றே அன்புடன் குறிப்பிட்டு
வந்தனர். அந்தச் சிரித்திரன் இன்று இல்லை
ஆனால் “சிரித்திரன்” பதித்த புகழ்பூத்த
புதுமைமிகு வரலாறு மறையாது.

நிறைவு

சிரித்திரன் சுந்தர் வாழ்கிறார்

திக்குவல்லை கமால்

நான் பாடசாலை மாணவனாக இருக்கும்போது முதன் முதலில் கவிஞன் இப்பால் அவர்களிடமிருந்தே சிரித்திரனைக் கண்ணுற்றேன். அவர் எனது ஆசிரியர்.

அவரது கவிதையொன்று அந்த இதழில் இடம்பெற்றிருந்தது.

“கிதல் நீங்கள் எழுதலாமா?” என்ற தோரணயில் எனது வினவுதல் அமைந்தது.

“அவர் நிறைய கிலக்கியப் பற்றுள்ளவர்” என்று அவர் சொன்னபோதும் என்னால் அதை ஏற்க முடியாது போலிருந்தது.

என்றாலும் சிரித்திரன் வாசகனாகவே நான் இருந்தேன்.

அப்போதெல்லாம் மரபுக் கவிதைகள் நிறைய எழுதிக்கொண்டிருந்த காலம். தமிழக சிற்றேடுகளை பரவலாகப் படிக்கும் வாய்ப்பின் காரணமாக புதுக் கவிதை எழுதும் ஆர்வம் எனக்கேற்பட்டது. ஆயினும் இங்கு அதற்கான பிரசுர வாய்ப்பு குறைவாகவே இருந்தது. தேசியப் பத்திரிகைகள் கூட புதுக் கவிதைகளைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. நான் அறிந்த வரையில் “மல்லிகை” மாத்திரமே புதுக்கவிதைகளைப் பிரசுரித்தது. அது இலக்கிய சஞ்சிகை. புதுமைக்கும் சோதனை முயற்சிகளுக்கும்

களம் அமைக்கத்தான் வேண்டும்.

1972ல் என்று ஞாபகம் தமிழில் முகவரியிட்ட ஒரு கடிதம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து எனக்குக் கிடைத்தது. ஆர்வத்தோடு படித்தேன். ஆம், சிரித்திரன் ஆசிரியர் எழுதியிருந்தார்.

“தாங்கள் கணையாழி”யில் எழுதிய கவிதைகளினைப் படித்தேன் அத்தகைய கவிதைகளை சிரித்திரனுக்கும் எழுதுங்கள் பிரசுரிப்போம்.

சிரித்திரனை ஒரு சிரிப்புச் சஞ்சிகையாக கணக்குப்போட்டிருந்த எனக்கு கவிஞர் ஏ. இப்பாலின் கூற்று எவ்வளவு உண்மையானதென்று அப்போது தான் பட்டது.

சிரித்திரனுக்கு கவிதைகள் எழுதினேன். பெட்டியடித்து சிறிய சிறிய படங்களும் போட்டு அழகாகப் பிரசுரித்தார். அதைத் தொடர்ந்து இன்னும் பலர் எழுதத்தொடங்கினர்.

அதிரஷ்டவசமாக 1973ல் பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலைக்கு பயிற்சி ஆசிரியராக நான் பிரவேசித்தேன். அங்கேயும் ஓர் இலக்கிய வட்டம் ஓவியர் ரமணன், கலைவாதி, அன்பு ஜவஹர்ஷா, ஜவாத் மரைக்கார், முதலாம் முகைதீன் இப்படிப்பவர்

காலப்போக்கில் யாழ்ப்புணக்கவிதை ஆர்வலர்கள் பலர் எம்மோடு தொடர்புகொண்டனர்.

ராதேயன், பாலகிரி, சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி, புநகரி மரியதாஸ், லோகேந்திரலிங்கம் இன்னும் சிலர் அத்தனை பேரமே சிரித்திரனில் புதுக்கவிதை எழுதி ஒரு பரபரப்பை ஏற்படுத்தியவர்கள். இத்தவகையில் இலங்கையில் புதுக்கவிதையை முன்னி ஜனரஞ்சகப்படுத்திய பெருமை நிச்சயம் சிரித்திரனுக்குண்டு.

வார இறுதிகளில் சுந்தரை நாம் சந்திப்போம். இலக்கியம் பற்றியும் புதுக்கவிதை பற்றியும் கலந்துரையாடுவோம். திருமதி சுந்தரும் ஓர் ஆழமான ரசிகை. அவருடைய ஒத்துழைப்பும், பின்னணியும் சிரித்திரனின் வளர்ச்சியில் முக்கியமானதே.

சிரித்திரன் சிறுகதைத்துறையிலும் கணிசமான பங்களிப்பைச் செய்திருக்கின்றது. எட்டாண்டு நிறைவு சிறுகதைப்போட்டியைத் தொடர்ந்து ஆண்டுக்கு ஒரு சிறுகதைப் போட்டியாவது நடத்தாமல் விட்டதில்லை. அவ்வாறான பல சிறுகதைப் போட்டிகளில் நானும் பங்குகொண்டு பரிசுபெற்றுள்ளேன். எனது கதைகளை இருவருமே வெகுவாக ரசித்துப் பாராட்டுவார்கள்.

இவ்வாறாக சுந்தரோடு பழகிய காலத்தில் அவரது ஆளுமையை முழுவதுமாக நான் புரிந்துகொண்டேன். என்றுமே தத்துவம் தளராதவராக அவர் இருந்தார். சில நீண்ட கனவுகளை தன்னுள்ளே பொதித்து வைத்திருந்தார்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்தபிறகு இரண்டொரு தடவை கொழும்பிலே அவரைச் சந்தித்திருக்கிறேன். அவருடைய கனவுகள் மட்டுமல்ல எங்களுடைய கனவுகளும் தொடர்புகளும் போர்ச்சூழல் காரணமாகச் சிதைந்துபோய்விட்டதை நான் அதிகம் சொல்லத்தேவையில்லை.

கடைசியாக 1990ல் “மல்லிகை” இருபத்தைந்தாவது ஆண்டுமலர் வெளியீட்டு விழாவுக்கு யாழ்ப்பாணம் சென்றபோது செங்கை ஆழியானுடன் சுந்தரைச் சந்திக்கச் சென்றோம். அப்போது அவர் நோய்வாய்ப்பட்ட நிலையிலிருந்தார். அதுவே கடைசிச் சந்திப்பாகவும் அமைந்தது. சுந்தர் தன் சிரித்திரனுக்கு முற்றுப்புள்ளி இட்டுக்கொண்டார்.

சிரித்திரன் போல் இன்னொரு சஞ்சிகை வெளிவருமா என்ற ஏக்கம் எனக்குமட்டும் ஏற்பட்டதல்ல? இலக்கிய சஞ்சிகைகள் ஈராயிரம் வரலாம் போகலாம். சிரிப்பையும் சிந்தனையையும் இலக்கியத்தையும் மானுட நேயத்தையும் ஒருங்கிணைத்து சஞ்சிகை நடாத்த இன்னொரு சுந்தர் பிறக்க வேண்டுமே?

ஏராளம்பேர் அப்போதெல்லாம் சிரித்திரனுக்கு நகைச்சுவை எழுத்துக்களை எழுதினார். அவர்களில் சுந்தரின் மனதைத் தொட்டவர் திக்கவயல்தான்.

“திக்கவயல் சிரித்திரனைப் புரிந்துகொண்டு எழுதுகிறார்” இவ்வாறு சுந்தரிக்கும் போதெல்லாம் சுந்தர் சொல்வார். எனது அபிப்பிராயத்தையும் கேட்பார்.

இன்று சிரித்திரன் இல்லை. சுவைத்திரள் இருக்கிறது. சுந்தர் இல்லை. திக்கவயல் இருக்கிறார்.

சுவைத்திரளுக்குள்ளே சிரித்திரன் வாழ்கிறது.

சுந்தரும் வாழ்கிறார். . . .

சிரித்திரன் வளர்த்துவிட்ட இனிய எழுத்தாளர்கள் . .

பாணபத்திரன்

இலக்கியத்திலே மணிக்கொடி என்ற சஞ்சிகை மிகவும் பிரபல்யமானது. மணக் கொடிக் காலம் என அது சிறப்பிக்கப்படுகின்றது. ஜெயகாந்தன், புதுமைப்பித்தன் போன்ற பிரபல்யமான எழுத்தாளர்கள் இங்குதான் முதலில் தமது ஆக்கத்தைப் பிரசுரம் செய்தார்கள். இலங்கையைப் பொறுத்தமட்டில் பல எழுத்தாளர்களை உருவாக்கித் தமிழ் மக்களின் சுயசிந்தனையை உருவாக்கியது சிரித்திரன் ஏடே. அவருடன் எனக்கு 40 வருடகாலப் பழக்கம் உண்டு. இந்த 30 ஆண்டுகளில் உருவாகிய எழுத்தாளர்களை ஒரு பட்டியல் போடலாம்.

1964ம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட "சிரீத்திரன்" சஞ்சிகை திரு. சி. சிவஞானசுந்தரம் அவர்களின் மறைவு வரை வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. 31வருடகாலம் தொடர்ந்து வெளிவந்து சாதனை படைத்தது சிரித்திரன். இச்சஞ்சிகை வெளியிடப்பட்ட காலத்தில் தமிழகத்தில் இருந்து பெருவாரியான சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன. இறக்குமதி செய்யப்பட்ட இச்சஞ்சிகைகளை நிற்பாட்டினால்தான் இங்கு கலை, இலக்கியம் வளருமென்பவர் கூப்பாடு போட்டனர். ஆனால் இந்தக் கோட்பாடுகளுக்கு எதிராக இயங்கிய சிரித்திரன் அச்சஞ்சிகைகளுடன் போட்டியிட்டு வெற்றியடைந்தது. "குமுதம், கல்கண்டு, வீகடன் எல்லாம் வெளிவருகூறு உன்றை சஞ்சிகையை யார் வாசிக்கப்போறாங்க" என்று கேட்ட நபர்களும் இருந்தனர். இதை ஆசிரியரே

பலதலை சொல்லிச் சிரித்திருக்கின்றார். முதன்முதலில் கொட்டாஞ்சேனையில் உள்ள சென். பெனடிக்ஞர் மாவத்தையில் பல கஷ்டங்கட்கு மத்தியில் இச்சஞ்சிகை வெளிவந்தது. அன்று இச்சஞ்சிகையை வெளியிடுவதற்கு அவர் ஒரு தியாக வேள்வியே நடாத்தினார். அச்சடித்த சஞ்சிகைகளை தனியே வித்யாகக் கொண்டு சென்று கடைகள் தோறும் போடுவார். இதற்கு உதவியாக நாங்கள் சிலர் கூடச்செல்வோம். இந்த இனிய நினைவுகள் என்றும் நீங்காது! எழுத்தாளர் கு. இராமச்சந்திரன் சரா.ப. சர்மா, திக்கவயல் ஆகியோர் ஆசிரியருக்கு இவ்விடயத்தில் மிகவும் தணைநின்றார்கள்.

சிரித்திரன் ஆரம்பகட்டத்தில் பல எழுத்தாளர்கள் (புதியவர்கள்) களத்தில் இறங்கினார்கள். குடாரப்பூர் சிவா, திக்கவயல் தர்மு, வ. இராசையா, ஸா. சண்முகநாதன், காசி ஆனந்தன், அம்மையப்பன், யாழ்நங்கை என்போர் ஆரம்பகால எழுத்தாளர்களாக இருந்தார்கள். குடாரப்பூர் "சிவா" வரைந்த நடுநிசி என்ற மர்மக் கதை இன்றும் மலைப்பு ஊட்டக் கூடியது. சர்வதேசிய நகைச்சுவைகள் பற்றி ஆரம்பகாலத்தில் எழுதிய "திக்கவயல்" ஒரு வரலாற்றையே படைத்தார். மாலியின் படைப்புகள் பற்றி எழுதிய வ. இராசையா சிரித்திரன் இதழ்கள் மறக் கமாட்டாத இலக்கியவாதி. மறுதிக்கிளாக்கர் மயில்வாகனம் தொடங்கி பல நகைச்சுவை கதைகளை எழுதியவர் பொ. சண்முகநாதன், காசி ஆனந்தன்

எழுதிய மாத் திரைக் கதைகளை மறக்கத்தான் முடியுமா? இலட்சியதாகம் மிகுந்த அந்தச் சிறிய கதைகளுக்கு இருந்த மதிப்பினை எவ்வாறும் மறக்கமுடியும்.

சிரித்திரன் தொடங்கப்பட்ட காலத்தில் பிரபல்யமான எழுத்தாளர்களும் அங்கு களம் அமைத்து இருந்தார்கள். அதில் மாஸ்டர் சிவலிங்கம், அ. ந. கந்தசாமி ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அ. ந. கந்தசாமி எழுதிய சிறுவர் கதைகளும், மாஸ்டர் சிவலிங்கம் எழுதிய “விண்ணுகத்திலே” என்ற கதையும் இப்போது நினைத்தாலும் சிரிப்புவரும்.

கமார் 7 வருடங்கள் கொழும்பில் இயங்கிய பின்பு அதன் அமைவிடம் யாழ்ப்பாணம் பிறவுண் வீதிக்கு மாற்றப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து சஞ்சிகை பலத்த வரவேற்பைப் பெற்றது. இக்காலகட்டத்தில் பல நகைச்சுவை எழுத்தாளர்கள் களத்தில் இறங்கினர். ச. ரா. ப. சாமா, அகஸ்தியர், பானியல் அன்றனி, (அமரர்) ராதேயன் கே. ஆர். டேவிட், நந்தினி சேவியர், சதாராஜ், அமிதகழியான், பைரவி, கா. பாலசுந்தரம், வடகோவை வரதராஜன், நவாலியூர் சச்சிதானந்தன் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். அகஸ்தியர் எழுதிய நம்நாட்டுப் பாத்திரங்களும் அவர்களை அறிமுகம் செய்த கேலித்தமிழையும் மறக்கமுடியுமா? கா. பாலசுந்தரம் எழுதிய “ஒரு கல்ட்டிக்காகவே” என்ற சிறுகதைக்களம் போட்டியில் பரிசு பெற்ற செ. குணரத்தினத்தின் கதைகளும் சிரித்திரனுக்குப் புகழைக் கொடுத்தன.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளிவரும் சஞ்சிகைகள் மலையகப் படைப்புகளுக்கு முக்கியம் கொடுக்க வில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு உண்டு. ஆனால் சிரித்திரன் அதை முறியடித்தது. மலையகப் படைப்பாளி ராகுலனின் “ஓய்ப்பங்கக் காண” என்ற பகுதி அரசியல்வாதிகளையும் ஒரு உலுக்கு உலுக்கியது. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளிவந்த சிரித்திரன் மலையக மலரையும்

வெளியிட்டுக் கௌரவப்படுத்தியது. பி. எஸ். ராமையா, தெளிவத்தை யோசப் ஆகியோரும் சிரித்திரனில் பிரபல்யமாக இருந்தார்கள். “நாங்கள் கஷ்டப்பட்டாலும் எங்களுக்காகப் பேசிறவங்க ரொம்ப நல்லா இருக்கிறாங்க” ஒரு மலையகப் பாத்திரம் பேசுகிறது. இந்தக் கிண்டலைச் செய்யக்கூடிய திறமைசாலியாகச் சிரித்திரன் ஆசிரியர் திகழ்ந்தார்.

செங்கை ஆழியன் எழுதிய நகைச்சுவை நாவல்களான ஆச்சி பயணம் போகிறார், கொத்தியின் காதல் என்பன சிரித்திரனுக்குப் புகழ்தேடியவை. சிரித்திரன் இரண்டு எழுத்தாளர்களை வெளிக்கொண்டு வந்தது. ஒருவர் பிரம்மஞானி (அன்றல் பாலசிங்கம்), இரண்டாவது “தக்கவயல்” சிரித்திரன் சஞ்சிகையின் விற்பனையில் 10 ஆண்டுகாலம் தொண்டுசெய்தவர்.

“தக்கவயல்” தர்மு இவரே இன்றைய சுவைத்திரள் ஆசிரியர். சிரித்திரனின் தளர்வுக்குப் பின்பு நகைச்சுவைச் சஞ்சிகை ஒன்றின் தேவை கருதிச் சுவைத்திரளை சிரித்திரன்போல் வடிவம் அமைத்ததாக அவர் கூறுகின்றார். என்னுடன் பழகிய 30 ஆண்டு காலத்தில் அதற்குரிய திறமையை நீ பெற்றுவிட்டாய் ஆசிரியர் கூறியதாகத் திக்கவயல் தர்மு பேட்டி ஒன்றில் கூறியுள்ளார்.

சிரித்திரன் வளர்த்த இலக்கிய எழுத்தாளர்களால் காவியமணி அகனங்கள் மிகவும் முக்கியமானவர். அவர் எழுதிய இலக்கியச் சிமிழ் என்ற கட்டுரைகள் மிகவும் முக்கிய இடத்தில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவை. அவர் எழுதிய நக்கீரன் ஒரு விதண்டாவாதி என்ற கட்டுரை தமிழக எழுத்தாளர்களையே ஒரு உலுப்பு உலுப்பியது என்பதை யார் மறுக்கமுடியும்.

மொத்தத்தில் சிரித்திரன் ஒரு இலக்கியத் தங்கச் சுரங்கம். இலக்கியத்தில் சிரித்திரன் காலம் என்ற பெரிய நூல் சுவைத்திரளில் வெகு விரைவில் வெளிவரும்.

நகைச்சுவையின் பரிணாம வளர்ச்சி தீனா வானர்

மனிதன் இன்று இருபதாம் நூற்றாண்டிற்கும், 21ம் நூற்றாண்டிற்கு மிடையில் தடுமாறிக்கொண்டிருக்கிறான். 21ம் நூற்றாண்டில் அவனுக்கு கொம்பு முளைக்கும் என்று சொல்லமுடியாது. 21ம் நூற்றாண்டில் அவன் நாக்கினால் முக்கைத் தொடுவான் என்றோ, கண்களால் கண்களைப் பார்க்கும் வல்லமை பெறுவான் என்றோ கனவிலும் எண்ணமுடியாது.

மனிதனின் 247 எலும்புகள் கழன்றுவிட முடியாத பூட்டுக்களால் (எலும்புப்பூட்டுக்கள்) பொருத்தப்பட்டுள்ளன. அவைகள் கழராத வரை அவன் உடலால் பலசாலி, சமுதாயத்தில் கூட பல்வேறு விதமான சமுதாயப்பூட்டுக்களால் அவன் பூட்டப்பட்டுள்ளான். பொருளியல் காரணிகள் சரியாக இயங்கும் வரை இப்பூட்டுக்கள் மனிதனை சரியாகப் பாதிப்பதில்லை. பொருளியலில் ஏற்படும் தாக்கங்கள் பலவீனமாக இந்த மனிதனை உருமாற்றும், முகத்தை மறைக்கும். இந்த உருமாற்றத்தால் தாழ்ந்துவிடும் இந்த மனிதனை வாழ்ந்து வராமல் செய்ய சமுதாய கட்டுப்பாடுகள் பலமுனைகளில் தாக்கும். இதனைத் தடுப்பதற்கு நகைச்சுவை ஒன்றே சரியான இலக்கியமாகும்.

பரிணாம வளர்ச்சியின் குரங்கின் பிரதிநிதி அவன். அதனால் அவனைச் சிறப்பு விலங்கு என்கிறார்கள். இந்தச் சிறப்பு விலங்கிற்கு இரண்டு கால்கள் இருந்தாலும் கோழி போல பொரித்தவுடன் நடக்காது. 10 மாதம் கர்ப்பப்பையில் தூங்கிய இந்த மழலை ஆடை எதுவும்

இன்றிப் பூமியில் புனர்ஜென்மம் ஆகின்றது. அவனுக்குப் பாலூட்டி சீராட்டி தாலாட்டி வளர்த்த பின்பு உடும்பு பிடிப்பான். ஒரு கோழியை 3ம் மாடியில் இருந்து தள்ளிவிட்டால் அது பிழைத்துக்கொள்ளும். மனிதனின் நிலை அப்படியன்று. மிகப்பரிதாபமாக அவன் இறந்துவிடுவான். ஆனால் அவனின் முளை பலம்மிக்கது. ஆக்கவும் வல்லது, அழிக்கவும் வல்லது. நட்சத்திரப்போர் வரை அவன் முளை சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இனப்படுகொலை தொடங்கி தன் இனத்தையே படுகொலை செய்யும் வல்லமை பெற்ற அவன் வட்டி, கொலை, குழிபறித்தல், அண்டி அறுத்தல், பாலியல், இந்த இன்னோரன்ன செயல்களிலும் இவனே வல்லவன்.

இவன் செயற்பிழைகளை முன்னின்று சொல்வதால் எதுவிதமான நன்மையும் ஏற்படப்போவதில்லை. எனவே இலக்கிய வடிவங்களில் சொல்லவேண்டிய கட்டாயம் எழுந்தது. இந்திய தத்துவத்தில் ஆரம்ப காலத்தில் வாத்தசாயனர், யாங்குவல்லியர், காலத்தில் இந்த நகைச்சுவை வடிவங்கள் தத்துவவடிவில் பயன்படுத்தப்பட்டன. நகைச்சுவை இலக்கியம் பெருந்தொகையாக எமது நாட்டில் விருத்தியடையவில்லை.

இதனால் இதற்கென விமர்சன முறைகள் எழவில்லை. ஈழத்து இலக்கிய வானில் இலக்கிய விமர்சன மருத்துவர்களாக இருந்த பேராசிரியர்கள் க. கைலாசபதி திருசிவதம்பி ஆகியோர்கள் கூட நகைச்சுவை விமர்சன

அணுகுமுறைக்கு அதிக விமர்சனம் அளிக்கவில்லை. எனவே இவ்விஷயத்தில் எமது இலக்கியங்களும், நாமும் எவ்வித அணுகுமுறைகளைக் கைக்கொண்டோம் என்பதை ஆராய்வது சாலவும் சிறந்ததொன்று.

குரங்கிலிருந்து பிறந்தவன் மனிதன் என்பது யாவரும் தெரிந்ததே. அவனுக்கு வாலும் இல்லை, சரியான தலையும் இல்லை. எமது இலக்கியங்கள் அழகிற்கு ஆராதனை வழங்கியுள்ளன. அழகில்லாதவர்கள் எவரும் கதாநாயகி அந்தஸ்தை அடையவில்லை. கதாநாயகனும் அவ்வாறே.

சீவகசிந்தாமணியில் ஒரு பூஞ்சோலை அங்கு நீண்ட கூந்தலை உடைய ஒரு பெண் இருக்கிறாள். அது தனது சோடி என நினைத்த மயில் கிட்ட செல்கின்றது. பின்பு ஏமாற்றமடைகின்றது. இதுவும் ஒரு நகைச்சுவையே! நளமகராசா சொல்கின்ற “அன்னமே . . . பயப்படாதே . . . உன்னை நான் பிடிப்பதற்கு அர்த்தம் உள்ளது. அழகிய பெண்களின் நடையா உனது நடையா சிறந்தது? என்பதை ஆராய்வதற்காகவே பிடித்தேன்” என்கிறார். இதுவும் ஒரு நகைச்சுவையே! அழகியலில் ஈடுபட்ட கவிஞர் கம்பருக்கு இராமபிரானின் அழகை வர்ணிக்க தமிழ் கைகொடுக்கவில்லை. “மையோ, மறிகடலோ, மரகதமோ, மழைமுகிலோ, மரகதமோ எனக்கூறி பின்பு ஐயோ இவன் வடிவு . . .” என முடியாமல் முடித்து விடுகின்றார். அழகான கைகேபியை முதலு கூனிய கூனி தனது செய்கையால் முறியடித்ததை நினைவுபடுத்தவே கூனி என்ற பாத்திரத்தை கம்பன் சிருஷ்டித்தான் எனவும் கருதலாம்.

பொன்னாட ஷாவினைக் கண்ட ஒரு பெண் என்னை நீங்கள் கல்யாணம் செய்தால் எனது அழகும், உங்கள் அழிவும் சேர்ந்து உலகம் வியக்கும் எனக் கூறினாள். அதற்குப் பொன்னாட ஷா உனது அழிவும், எனது அழகும் சேர்ந்தால் எப்படி எனக் கூறினார். அழகியலில் நகைச்சுவை எப்படி வருகின்றது என்பதைச் சொல்வதற்காகவே இதனைக் குறிப்பிடுகின்றேன். பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் என ஒரு நாவல் வெளிவந்தது. பழம்பெரும் இந்த நாவலை மாதவையா எழுதினார். மாதவையா தனது நாவலில் உள்ள ஒரு பாத்திரத்தின் இயல்பை பின்வருமாறு வர்ணிக்கின்றார். “நிலத்தின் மேல் பிணம் கிடந்தால் கழுக்கு முக்கின் மேல் வேர்க்கும், இந்த நாகய்யருக்கு அழகான பெண்களைக் கண்டால் முக்கின்மேல் வேர்க்கும்”. மேரி மக்தலேனா என்பது ஒரு நாவல். அந்த நாவலின் கதாநாயகி கூடாத ஒழுக்கத்தில் நடந்து பின்பு திருந்திவிட்டவர். அவள் வீட்டின் சாளரங்கள் முன்னும் பின்னும் அசைந்து ஆடுகின்றது. இது ஆடவர்களை உள்ளே வந்து பின்பு வெளியே போ எனச் சொல்கின்றதாம் என அதன் ஆசிரியர் கூறுகின்றார். இங்கே ஆசிரியருக்கு அழகிய உணர்வுடன் நகைச்சுவையைப் பின்னும் உணர்வும் இருந்திருக்கிறது.

ஈழத்து நகைச்சுவை இலக்கியத்துறையில் அழகில் குறைந்த “மைனர் மச்சான்” என்ற பாத்திரம் அழகியலை தன்னுள் அடக்கி சிறந்த நகைச்சுவையை உண்டுபண்ணியது. முதலில் மித்திரனிலும் பின்பு சிரித்திரனிலும் வெளிவந்த இந்தக்கார்ட்டூன் 20ம் நூற்றாண்டு வாலிப உலகத்துக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

நலையான மனம் உனக்கு நலையான புகழ் உனக்கு

ஓவியாமீர்தன்

ஓவியம், சித்திரம் இந்த இரண்டிற்கும் வேற்றுமையை அறிந்தவன் தமிழன். சிறையில் இருந்த சீதை புகையுண்ட ஓவியம்போல இருந்தாள் என்றார் கம்பர். சித்திரமும் கைப்பழக்கம் என்றாள் ஓளவை. இதற்கு மேல் தமிழன் கண்ட சித்திரங்களையும், ஓவியங்களையும் பற்றிக் கூற வேண்டியதில்லை.

மெத்தப்படித்த ஐரோப்பிய நாட்டிலும் இயற்கையைப் பற்றிய ஓவியங்களே அதிகம் வெளிப்பட்டுள்ளன. 19ம் நூற்றாண்டில் சிலோன் என்ற ஓவியர் நிர்வாண ஓவியங்களையும், அப்பிள் பழ ஓவியங்களையும் கீறிப்பெயர் பெற்றார்.

1519ல் காலமான லியானடாவின்சி 10,000க்கும் அதிகமான சித்திரங்களையும் வரைபடங்களையும் விட்டுச்சென்றார்.

ஓவிய உலகில் புகழ்ப்படும் கிளாட்மோனே (1840 - 1926) 200க்கு மேற்பட்ட அல்லி மலர் ஓவியங்களையே கீறிப்புகழ்பெற்றார். இவர் பரிசில் வாழ்ந்தும் சமுதாயக் கேலிச்சித்திரங்களைக் கீறிவில்லை. ஓவிய வரலாற்றில் எட்கார் டிகாஸ்

பிரபல் யமானவர் (1834 - 1917) இவருக்குப் பிற்காலத்தில் இரண்டு கண்களும் ஒளி இழந்தன. அப்போதும் குளியலுக்குப் பின்பு பெண்கள், குளியலுக்கு முன்பு பெண்கள் என "செக்ஸ்" ஓவியங்களையே தீட்டிப் பிரபல்யம் பெற்றார்.

இதற்கு எதிர்மாறானவராகத் திகழ்ந்தவர் டாமியர். (1808 - 79) அவரின் ஓவியங்களே கேலிச்சித்திர வடிவத்திற்கு முதன் முதலில் உயிர்ப்புண்டன. வறுமையை நிதிமன்ற நிகழ்ச்சிகளை, அன்றாட வாழ்க்கையின் அவலங்களை அவர் "சாரிவாரி" என்ற பத்திரிகையில் கீறினார். அவை பத்தாயிரத்துக்கு மேற்பட்டவை.

கடந்த 45 வருடங்களாகக் கேலிச்சித்திரத்திரத்துறையில் தனது ஆளுமையைச் செலுத்திய சிரித்திரன் சுந்தர் 15000க்கு உட்பட்ட கேலிச்சித்திரங்களைத் தீட்டியுள்ளார். சுவடிக் கூடத் திணைக்களத்தில் தூங்கும் இந்தக் காலத்தால் அழியாத கேலிச்சித்திரங்களுக்கு யார் புத்தக உருக்கொடுப்பார்?

அரியாத நினைவு தந்த அமரர் .

ந. பார்த்தீபன்

தோன்றிப் புகழோடு தோன்றுக என்பதற்கமைய சிரித்திரன் சுந்தரர் வாழ்ந்துள்ளார். செய்தொழில் தெய்வம் சிரிப்பே சீவியம் என்பதைத் தாரக மந்திரமாகக் கொண்டு கலை - இலக்கிய வானில் பறந்து திரிந்தவர். இன்று பறந்தே போய் விட்டார். ஆனால் மறைந்து போகவில்லை. தரமான வாசக நெஞ்சங்களும் மறந்துபோகவில்லை. 40 ஆண்டுகால இலக்கிய வரலாற்றின் அடக்கம் இவரது நெடுந்தூக்கம் எனச் சுவைத்திரள் அவரது அமரநினைவைப் பேணுவதைப் பார்க்கும்போது எழுத்தாளன் அவன் எழுத்துக்களால் வாழ்கிறான் என்பதும் பூதவடல் மறைந்தாலும் புகழுடல் மறையாது என்பதும் உண்மையே என்ற உணர்வு அறிவு - அனுபவ பூர்வமாகக் கிடைக்கிறது.

மரண அறிவித்தல்

மகுடி கேள்வி பதிலில் மரணஅறிவித்தல் பற்றி என்ன சொல்கிறார் என்பதற்கு “கிறந்தோர் பெயர் சொல்லி கிறப்போர் புகழ் பாடல் என்றவனே” இப்போது இறந்தோன் பெயர் சொல்லி இறந்தேன் புகழ் பாடல் பாடலை நான் கேட்கிறேன். அந்த மாற்றம் உன் இறப்பில் தான் காண்கிறேன். பல கேள்வி பதில் விடயதர்மம் கொண்ட பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளை நான் வாசித்திருக்கிறேன். ஒரே முறையோடு அவற்றை விட்டு விடுவேன். ஆனால் மகுடியின் பதில், குமுதத்தில் அரசுவின் நகைச்சுவைப்

பகுதிகளை விட முதலில் வாசிக்க என்னைத் தூண்டியுள்ளது. இது மற்றவர்கள் விடயத்திலும் உண்மை என்பதை அறிந்து கொண்டேன். இவ்பதிலில் கூட மகுடி பதிலுக்கு நிகரில்லை என்பதை கூறு நான் மயங்கவில்லை.

நறுக்கு வித்தகம்

மகுடி பதிலில் அதன் நறுக்கு, வித்துவத்தனம் நகைச்சுவையினூடு கலந்திருக்கும் கருத்தாழம், புதுக்கவிதை போல் முகத்திலறையும் வேகம் என்பவற்றை படித்தபோதும், இன்றும் நினைக்கும்பொழுதும் இலக்கிய காத்தாக்கள் அதிநுண்ணறிவு கொண்டவர்கள் என்பதற்கு உதாரண புருஷனாய் நீ நல்லதொரு சாட்சியாகத் திகழ்கிறாய். உந்தன் ஆளுமைக்கு இது ஒன்றே போதுமென்பது என் அபிப்பிராயம். “எப்போது பை நிறையப் பணம் கிடுக்கும்?” எனக் கேட்டதற்கு பதிலாய் “வாய் நிறையப் பொய் இருந்தால்” என நீ கூறியதிலிருந்தாய் இதைவிட நறுக்காய் யார் கூறமுடியும்? கடுகைத் துளைத்து ஏழ்கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தரித்த, அணுவைப் பிரித்து ஏழுலகைக் காட்டி நின்ற குறளைப் போன்றதாய் உன் பதில். உன் மகுடி பதில்களை இனிப் புதிதாக படிக்க முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கத்திலும் நீ முன்பு கொடுத்த பதில்களை மீண்டும் மீண்டும் படிக்கலாம் என்ற நினைப்பே ஆறுதலைத் தருகிறது. காட்டுநோக்குச் சரியான தமிழ்ச்சொல் என்ன? இது தமிழைக் காப்பவர் நாம் எனத்தம்பட்டம் அடித்தோரின் அங்கலாய்ப்பு. அவ்வங்கலாய்ப்புக்கு விடையளித்துத் தம் வித்துவச் செருக்கைக் காட்டிவிடத் துடித்த சிலர் அவசர புத்தியில் கருத்துச் சித்திரம் என்றனர். ஆ . . . கருத்துச் சித்திரமெனில் நகைச்சுவை என்பது இல்லாது போய் விட்டதே எனக்கூறி கேலிச்சித்திரம் என்றனர் பலர். சீ கேலிச்சித்திரமெனில் கருத்து - அர்த்தம் இல்லாது போய்விடுமே

அங்கலாய்த்தனர். சரிசரி காட்டுந் என்றே கருதுவோம் என விரும்பாமலே ஒரு முடிவுக்கு அவர்கள் வந்தனர். இந்த விமர்சனங்கள் பற்றி நீங்கள் அலட்டிக்கொள்ளவே இல்லை. உனக்கு சிவசிலுப்பு நோக் கமில்லை. பணியாரந்தானே வேண்டும். அதில் உன் தன்னடக்கத்தையும் தன்னடக்கையையும் அறிந்துகொண்டனர்.

எமலோகத் தண்டனைகள்

எமலோகத்தில் ஒரு நாள் என்ற நாடகம் இன்று பல மேடைகளை அலங்கரிக்கின்றது. மனிதாபிமானமற்ற செயல்கள் புரியப் புரிய, அவர்களைத் தண்டிக்க முடியா கையாலாகாதனம் வளர வளர, இந்த நாடகம் மூலம் எமலோகத்தில் எமனால்கொடுக்கும் தண்டனைகள் இப்படியென கற்பனை செய்வது இதன் சாரம். இதற்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்தவன் நீயே. மக்களை ஏமாற்றி வாய்ச்சவால் வழங்கும் அரசியல்வாதிக்கு அவன் காதருகே ஒலிபெருக்கியை உரத்துப் பேசவைத்து எமலோகத் தண்டனை வழங்கினாய். இது உதாரணத்தில் ஒன்று. இவை உன் கற்பனையில் எப்படி முளைத்தது? ஏன் உதித்தது? மக்களைப் பற்றிய இடைவிடாத சிந்தனையினாலன்றோ? அந்த மக்களின் துன்பங்களுக்கு கிடைத்தி நினைத்த தீவு இதுவென நினைத்ததனாலன்றோ? இதனாலேயே நீ வாழ்வாய்! உன் நிறைவுகள் அழையா உன் உடல் காலக்கிரமத்தில் தேய்ந்து அழிந்து கொண்டு போனது. உளம் காலமாற்றத்திற்கேற்ப வளர்ந்து சீமைபெற்றது.

இளையவன் துபாயில் நான் பாயில்

வெளிநாட்டு மொகம் - தாய் தந்தை சோகம். இதனைச் சுட்டிப்பாய் நீ சொன்ன கவையான பகிடி "என் முத்தவன்

கனடாவில், நடுவிலான் லண்டனில், இளையவன் துபாயில், நான் பாயில் என்று சவாரித்தம்பர் கூறுகின்றார்" "வெள்ளப்பெருக்கின்போது குளங்கள் ஒன்றுசேரும்." கல்வியின் மகத்துவத்தை பாரதி பாடியதுபோல் "வெள்ளம் போல் கலைப் பெருக்கும் - கல்விய் பெருக்கும் மேலமாயின் பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடிரெல்லாம் பார்வைபெறுவர்" நீ சவாரித்தம்பராய் நின்று சாடினாய். பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு என்பதை மயில்வாகனத்தார் "தாய் 3மீளும், தண்ணீர்ப்பாய் 2மீளில் கந்தசஷ்டி பிடிக்க மகன் 304ஊம் தண்ணீர்ப்பாய் கொழும்பில் சிருக்க" என உன் வடமராட்சி பேச்சு வழக்கில் கூறினாயே. இதைவிடக் கல்மனத்தை அழகாய் யார் கூறமுடியும்? நீ தமிழனாய் பிறந்ததில் சந்தோஷம் எங்களுக்கு.

காட்டுனில் தலித் இலக்கியம்

ஊருக்கொரு சாதி, வீட்டுக்கொரு குலம், தலைமுறை தலைமுறையாகக் கட்டிக்காத வந்த யாழ்ப்பாணக் கிடுகுவேலிக் கலாசாரம் இவற்றை சாடினாய் சிறுபான்மைத் தமிழர் என பிரித்து வைத்த பஞ்சமருக்கு நடக்கும் அநியாயங்களைக் கண்டு சீறினாய். தலித் இலக்கியத்தில் தலித்தனமாய் இல்லாத ஒருவன் குரல் கொடுத்ததில் முன்னணியில் நின்றவன் நீயே. 40 ஆண்டுகளுக்கு முன் வடமாகாணத்தில் அப்படியொரு குரலைக் கொடுக்கும் துணியை உன்னினெழுத்தில் கண்டபோது மலைத்தேன். தாழ்த்தப்பட்டோர் முன்னேறும்போது தடுக்காதே. உன்னாலே முன்னேறினார் என்ற பெயர் கேட்காதே என உன் தந்தை கூறியபோதும் தந்தை சொல் தட்டிய தயையாய் "உச்சிரீது வானிடிந்து வீழுகின்றபோதிலும் அச்சமில்லை" என்ற அந்த எழைக் கவிஞனை உன் உரத்தில் காண்கிறேன்.

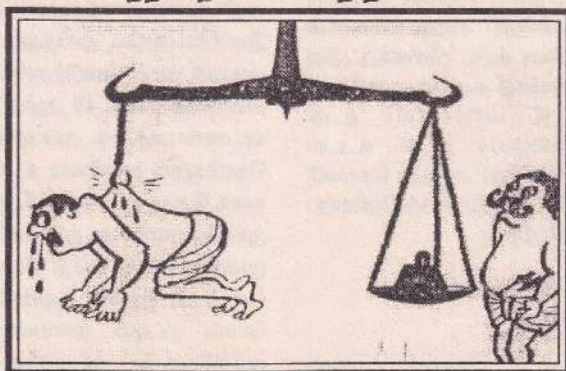
உணைப்போற்றுக்கிறேன்.

உன் 25 அண்டுகால இலக்கியப் பணியைக் கௌரவிக்கும் நினைப்பில் நீ பிறந்த ஊரான நெல்லியடியில் விழா வந்தாய். பேசுவதற்கு மட்டுமே மேடைக்கு வந்தாய். அதுவரை சபையில் ஒருவனாய், சாதாரண மனிதனாய் அமர்ந்திருந்தாய். இருவிடயங்கள் அங்கே பேசப்பட்டன. ஒன்று இவை எதையும் எதிர்பார்த்து நீ இயங்கியவனல்ல. மற்றது நான் என்ன பெரிதாய் சாதித்தேன் என தன்னடக்கம் கொண்டவனாய் இருந்தது. இவற்றால் தான் ஏற்றுக் கொண்ட பதவிக்கெல்லாம் பெருமையைத் தந்தாய். உன் இனிய குடும்பம் ஒன்றிற்குத்தான் வறுமையைத் தந்தாய். இறக்கும்வரை உடல் இயங்கமறுத்தபோதும் சிரித்திரன் வெளிவரச் சேவைசெய்தாய் எம்தேவையை நிறைவுசெய்தாய் உன் ஆக்கங்கள் அழிவதா? தரமான வாசகர்கள் இருக்கும்வரை சிரித்திரன் அழியான்.

உன் அயல்வீட்டுக்காரனாய் நானிருந்தும் உன்னோடு கலந்து பழகும் வாய்ப்பு எனக்கு கிடைக்கவில்லை. உன்

எழுத்துக்களோடு நீண்டநாள் பரிச்சயம் இருப்பதால் அவற்றில் நினைவுகளைப் பேணுகின்றேன். எழுத்தாளர் தீனா - வானா சொல்வதுபோல வரலாற்றைப் படைத்த காலத்தால் அழியாத இலக்கியத்தில் சிரித்திரன் காலம் எனப் பொறிக்கப்பட வேண்டிய ஒரு நூலை வெளியிட வேண்டுமென்ற அவா எனை உந்துகிறது. உன் ஆக்கங்கள் என்னை ஆகர்ஷித்ததுபோல் இன்றுவரை என் அருகே வேறு எதுவும் வரவில்லை என்ற உண்மையையும் நான் உணர்கிறேன். இன்று உனது ஆக்கங்களைத்தேடியெடுத்து பொக்கிஷமாய்ப் போற்றி ஆய்வுகள் செய்ய மனம் அங்கலாய்க்கிறது. பாழாய்ப்போன நாட்டுச் சூழலையும், என் பயந்தாங்கொள்ளித்தனமும் உன்னோடு நான் நெருங்கிப் பழக முடியாது. சிரித்திரன் சஞ்சிகையைக் கண்ணால் பார்க்காத பலரோடு பழகவேண்டிய தூர்பாக்கிய நிலையில் வாழ்கிறேன். புதிய ஆக்கங்களைப் படைக்கும் முயற்சியில் நாம் ஈடுபடுவதைவிட உன் பொக்கிஷங்களை தொகுத்துப் புத்தகமாக்கும் முயற்சி புகழைத்தேடித்தரும் நல்ல களமென நம்புகிறேன்.

சந்தர் கீறிய எமலோகத் தண்டனை

நீறை குறைத்து வீத்தால்.....

உள் உணர்வுக் கார்ட்டுன்களால் தமிழ் மக்களைக் கவர்ந்தவர் சுந்தர்

யாழ்தாசன்

ஒரு கலைஞனிடம் ஒரு “Catch up” இருக்கவேண்டும். நாவல், சிறுகதை என்றாலும் சரி, கவிதை கார்ட்டுன் என்றாலும் சரி இதுவே நிலை! ஒருவர் இன்னொருவரைப் பார்த்து தனக்கு ஒரு 100 ரூபா மாத்தித்தருமாறு கேட்கின்றார்.

இவர் மாத்துவதற்குக் காசு எடுக்கும்போது கடனாக ஐம்பது ரூபா தருமாறு கேட்கின்றார். காசு உள்ளதா எனப் பார்ப்பதற்கான குறியீடே காசு மாற்றும் தந்திரமானது. கார்ட்டுனுக்குள் மறைபொருள் தேவை! மன்னவனும் நயோ வளநாடும் உன்னதோ எனக் கம்பர் பாடும்போது மறைபொருள் “Catch up” இல்லை.

சிரித்திரன் சுந்தரின் உட்பொருளில் மறைந்திருக்கும் கார்ட்டுன்கள் ஏராளம்! அவற்றில் சில மனித மனங்களின் வஞ்சகத் தன்மையை வெளிக்காட்டி வைத்தன.

ரயிலில் “ஓசுப் பேப்பர்” கேட்கிறான் ஒருவன். அதனைக் கொடுத்தவுடன் மூக்குக் கண்ணாடியை தரச்சொல்கிறான். இவன் எப்படிப்பட்ட மனிதன்?

ஒரு தாய் பிள்ளைகளுடன் வருகிறாள். பஸ்சில் இருந்த வாலிபன் எழும்பி இடம் கொடுக்கவில்லை. அதே சமயத்தில் இளம்பெண் வருகிறாள். வாலிபன் எழும்பிப்

பவுத்திரமாக இடம் கொடுக்கின்றான். கார்ட்டுன் முடிவில் அவன் மணவறையில் இடம்தேடுவதாகச் சுந்தர் முடித்துவிடுகின்றார்!

ஒருத்தி மயக்கநிலையில் கிடக்கின்றாள். எத்தனையோ வைத்தியர்கள் வந்தும் மயக்கம் தெளிந்தபாடில்லை. வேறொருத்தி வந்து காதில் ஏதோ சொல்கிறாள்! உடனே மயக்கம் தெளிந்து விடுகின்றது. அவள் காதில் என்ன சொன்னாள்? “உனது புருஷன் எக்கவுண்டன்ர் சோதனைபால்”

ஒரு மத்தியதர வர்க்கத்தின் பொருளியலை ஒரு பெண்ணுடன் சம்பந்தப்படுத்திய இக்கார்ட்டுன் 1000 வருடங்கள் உயிர்வாழாதா?

போர்த்தேங்காய் அடிக்கும் கலாசாரம் அன்று தமிழ் மக்களிடம் இருந்தது. விடுமுறையில் வந்த அரச ஊழியர்களும், விவசாயிகளும் தேங்காய் அடித்ததில் விவசாயிகள் வெற்றி கண்டார்கள். உடற்பலமும் வீரமும் விவசாயிகளிடம் உள்ளது என்பதை அன்று சவாரித்தம்பர் மூலம் எடுத்துக்காட்டினார்.

கலை இலக்கியத்தில் மறைபொருள் “Catch up” ஒன்றை உருவாக்கி கார்ட்டுன் கீழிய பெருமை சிரித்திரன் சி. சிவஞானசுந்தரத்திற்கு உரியது என்றால் மிகையல்ல. அதனைக் கலைஞர்கள் பின்தொடர வேண்டும்.

தேசிய நூலகமும் சிரித்திரனும்

இலங்கையின் தமிழ்த்தேசியக்கலை இலக்கிய வரலாற்றில் அதிகமான சஞ்சிகைகளைத் தேசிய நூலகம் உள்வாங்கி இருப்பது சிரித்திரனையே! தேசிய நூலகத்தில் ஒரு நூலகருடன் உரையாடியபோது இது வலிமைமிக்க தமிழ் ஏடு என்றார். 3 ஆண்டுகளாகத் தேசிய நூலகத்தில் ஆராய்ச்சி செய்தபோது 1976ம் ஆண்டிற்கும், 83ம் ஆண்டிற்கும் இடையே வெளியான பல சிரித்திரன் பிரதிகள் அங்கே பாதுகாப்பது தெரியவந்தது. எதிர்கால இலக்கிய வாசகர்களுக்காக அந்த இலக்கங்களை அறியத்தருகின்றோம். இந்த இலக்கங்களை நூலகரிடம் நீங்கள் கூறினால் அந்தப் பிரதிகள் வாசிப்பதற்காக உங்களுக்குக் கிடைக்கும்.

147297	160167	185148	149102
149657	160458	189136	149657
149711	160442	189137	189137
149712	161443	192812	102292
150717	162076	195581	102694
154003	163176	196101	102695
154004	173365	186644	102944
154005	179732	187714	108685
155754	180463	193338	108686
155755	180712	192842	108687
160161	181485	196401	108688
160162	183396	196402	108689
160163	183397	198399	108690
160164	184054	198400	
160165	181216	149098	
160166	184474	149101	

சீர்த்திரன் சீவா

அஞ்சலிக் கவிதை

சரித்திரம் அழுத செய்தி
சிரித்திரன் இறந்த செய்தி; அது
முத்தொன்று அழுத செய்தி
முன்னோடி மறைந்த செய்தி

பிறந்த நாளில் இறந்தார் இவர்
இறந்த நாளில் பிறப்பார் இவர் - என
வானவர் தந்த செய்தி - இது தமிழ்
ஆனவர் யாவருக்கும் விடுக்கும் எய்தி

சிரிப்பாண்டு சித்திரத்தில் சீர்திருத்தம்
எடுத்தாண்ட நல்ல மனிதன்; இவர்
கருத்தாண்டு கருத்தாண்கள், கார்ட்டூன்கள்
இருந்தாண்ட ஓர் இனிய மனிசன்.

சவாரித்தம்பர், மைனர் மச்சான், சீனித்தாத்தா
சவாலாகக் கீறி வைத்த புனிதர்,
ஓய்யப்பங்கந் காணி, மிஸிஸ் டிமோடிரன், மகுடி
எய்து நின்ற கலாசார மாமுனிவர்

நூற்றாண்டு வாழ்வீர் எனக் கண்பூத்த வேளையிலே
அறுபத்தாண்டு வாழ்ந்தென்ன மகாகொடுமை
நாலென்ன நாற்பதென்ன, அறுபதே வாழ்ந்தாலும்
நாலும் சொன்ன நல்ல மனிதர்

கொஞ்ச் ஏட்டில், பிளிட்ஸ் நாளேட்டில்
விஞ்சுகிற சித்திரங்கள் ஆங்கிலத்தில் தந்த அகிலன்
எங்கிருந்து தமிழன் நினைத்தாலும் நெஞ்சினிலே
ஆங்காங்கு நெஞ்சினிக்கும் முக இனியன்

ஆலமரம் விழுது விட்டால்
அடி மரத்தை விழுது தொழும்
காலதரம் வளர்த்துக் கலை வளர்த்தீர்
கண்களெல்லாம் உங்களையே தொழுது எழும்

வாயிலே பொய்யிருந்தால்
பையிலே பணமிருக்கும்!
ஹிட்லரின் வீடு எப்படியோ
கேட்டவரின் கேள்விக்கு
விடை இறந்தீர் - கெந்தகம்
காலத்தால் அழியாத கலைவாணா
இக்கவிதை அஞ்சலிக்கும்
உலகொன்று உள்ளதுரை

கொழும்புச்
சுழிச்சங்கத்தில்
கவிஞர்
திக்கவயல்

சிரீத்திரன் சீவா என்று வாசகர்களால் அன்புடன் அழைக்கப்படும் திரு. சீ. சீவஞானசுந்தரம் அவர்கள், தமிழினத்தின் மீது கொண்ட பற்றுதலால், 96க்கு முன்பு இருந்த 45 ஆண்டுகளைக் கலை இலக்கியத்துக்காக அர்ப்பணித்தவர்.

தினகரனில் அவர் கீறிய சவாரித்தம்பர் கார்ட்டூன்கள் தமிழினத்தின் தேசியத்தை ஆயிரக்கணக்கான மக்களிடம் கொண்டு சென்றது.

அவரால் 35 வருடங்கள் நடத்தப்பெற்ற சிரீத்திரன் சஞ்சிகை உலக மக்களால் பேசப்படும் அளவுக்கு புலம் பெயர்ந்த மக்களிடமும் ஆரவாரமாக வரவேற்கப்பட்டது.

மைனர் மச்சான், ஸ்ரீமான் செல்லக்கிளி, சீனித்தாத்தா என்ற பாத்திரங்களை கலை உலகில் அறியாதார் யார்? அவை சொன்ன கருத்துக்களை அறிந்து சிரியாதார் யாரோ?

இந்த நாட்டில் வளர்ந்து நிற்கும் நூற்றுக்கணக்கான எழுத்தாளர்களிடம் இருந்த பேனாக்களை எழுத வைத்துப் பிரசுரித்த பெருமையும் அவருக்கே உண்டு.

கார்ட்டூன் தனது இன்று ஆரம்பகால வாழ்க்கையை “கொஞ்ச்”, “பீறிஸ்” ஆகிய வெளிநாட்டு சஞ்சிகைகளில் வெளியிட்டு தனது தனித்துவத்தை நிலை நாட்டியவர் சிரீத்திரன் சுந்தர் அவருடன் 35 வருடம் நான் இணைந்து கலை, இலக்கியப்பணி செய்துள்ளேன்.

அந்த மாமனிதர் இன்றில்லை: ஆனால் அவர் சீறிய சிந்தனைகள் மகுடி என்ற கேள்வி, பதில் முலம் பல்லாண்டு வாழும்.

சிரீத்திரன் சீவா மறைந்து ஏழு ஆண்டுகள் நிறைந்துவிட்டன. அவர் சிரிய சிந்தனைகள் பல்லாண்டு வாழ, பல்வேறு எழுத்தாளர்களின் கருத்து தொகுப்பாக இந்த நூலை வெளியிட்டுள்ளேன்

இதனைத் தமிழுலகம் ஏற்கும் என்ற எண்ணத்தோடு இந் நூலை வெளியிடுகின்றேன்.

அன்பன்

திக்கவயல் சி. தர்மகுலசிங்கம்